

## Hitből

(Jób 1,1-12)

Jób könyvét kezdjük el most együtt olvasni, ő egy gazdagon megáldott ember. Nagy vagyonnal rendelkezik, népes családnak örvendezik. Jóbnak jó és rendezett a kapcsolata Istennel, odafigyel magára és gyermekeire is. A jó kapcsolat azt jelentette a számára, hogy mindenben igyekezett Isten akaratához igazítani az életét. Ismerte az Úr akaratát, meg tudta különböztetni az Isten szerinti jót a rossztól. És amiről látta, hogy rossz, azt kerülte. A bűn nem játék és Jób nem is játszik vele, igyekszik messziről elkerülni mindent, ami Istennel szembe fordítaná, amivel haragját magára vonhatná.

Ebből megláthatjuk, hogy nincs kényszerpályán az életünk, nem kötelező vétkezni, akkor sem, ha a bűn, mint örökség lényünk része. Isten megadja számunkra a választás lehetőségét, dönthetünk úgy, hogy a jót követjük, Igéjét komolyan vesszük. Még Mózes első könyvében olvastuk, hogy Kain előtt is ott volt a lehetőség, Isten előre szólt neki, dönthet úgy, hogy Istenre hallgat és megbékül testvérével, uralkodhat a gonosz felett. De ő nem Istenre hallgatott, ez fontos, mert vannak más hangok, amelyek kívülről és belülről egyaránt megszólalnak és befolyásolnak a döntésben. Azonban figyeljük meg Jóbot, neki sem magától volt ereje az Úr akaratát cselekedni, mert az magunktól nem megy, az Úrhoz fordult. Amikor rendszeresen áldozatot mutatott be, kifejezte, hogy ő is bűnös ember és Isten kegyelmére, segítségére van szüksége. Aki pedig segítségül hívja az Urat, megtapasztalja irgalmát, szeretetét és segítségét.

Gyermekeire is odafigyel Jób, nem korlátozza őket, hanem engedi, hogy örüljenek az életnek, örüljenek egymásnak. Ezek a gyermekek kapcsolatot tartottak egymással, nem idegenedtek el a testvérek egymástól, hanem fontos volt, hogy találkozzanak, beszélgessenek, időt szánjanak egymásra. A családot az egymásra szánt idő erősíti. Fontos-e számunkra a családi kapcsolat? Tudunk-e egymásra időt fordítani, és együtt időt tölteni az Úr előtt? Jób minden családi találkozó után áldozatot mutatott be gyermekeiért, közbenjárt értük, hátha vétkeztek szívükben. Mi gondolunk e mindarra, ami a szívünkben végbemegy, figyelünk-e a gondolati vétkekre? Nyíltan nem követünk el bűnt, de hányszor vétkezünk gondolatban, amikor rosszat kívánunk a másiktól, amikor tisztátalan vágyak környékeznek meg. Gondolataink megtisztítását, szívünk teljes átforgatását kérhetjük Urunktól.

Könyvünkben bepillantást nyerünk a mennybe, egy pillanatra megjelenik előttünk Isten láthatatlan világa. Ebben a világban rend van, minden Isten irányítása alatt zajlik. Még a sátánnak is meg kell az Úr előtt jelenni, ő sem független Isten hatalmától, akkor sem, ha felénk úgy mutatja magát. A sátán addig mehet el, ameddig az Úr engedi számára. Olyan, mint a láncra vert hatalmas oroszlán, amely az arra járókat félelmetes ordításával megrettent, de a bátrak elmehetnek előtte, hiszen a lánc nem engedi, hogy kárt tegyen bennük. Jézus Krisztus legyőzte a sátánt, nekünk nem kell rettegni tőle, de el se bízhatjuk magunkat. Nekünk nincs felette hatalmunk, de az Úr oltalmába rejtőzve járhatjuk utunkat.

A sátán körbejárja a földet, nagyon aktív, Péter első levele szerint, ezt azért teszi, mert keresi, kit nyeljen el, vagyis kit ragadhat meg, kit vehet irányítása alá. Az Úr Jóbra tereli figyelmét, és dicséri szolgáját. Tehát Jóbot szolgájának nevezi, ez mutatja, hogy ez az ember szerette és szolgálta Istent. Fontos volt számára az Istennek való kapcsolat. Isten jót mond Jóbról, kiemeli értékeit és dicséri a sátán előtt. Arra gondoltam, vajon mit mond rólam az Úr? Mi a véleménye rólam? Mit sorol el, ha így elé áll a sátán. Mondhatja e azt az Úr: nézd szolgámat? Tényleg Őt szolgálom? Mindezt a jellemzést rólam is el tudja mondani Isten?

Látjuk, hogy a sátán vádolja Jóbot, úgy mutatja be, mint aki érdekből szereti Istent, szereti mert mindene megvan. Ha elveszti javait, elfordul Istentől, állítja a kísértő. A sátán célja szembe fordítani az embert Istennel, ennek érdekében mindent megtesz. Jó nekem is végiggondolni, önmagáért szeretem-e az Urat, vagy csak ajándékaiért, azért, mert jól megy sorom, mert mindenem megvan? A sátán Isten engedélye nélkül semmit sem tehet.

## **Az Úr adta**

(Jób 1,13-22)

A sátán gyorsan akcióba lépett, egy percet nem késlekedik, kihasználja a rendelkezésére álló időt. Hiszen az a célja, hogy az embert szembefordítsa Teremtőjével, és ennek érdekében bármire hajlandó. A sátán gonosz, a gonoszság atyja, így támadja Jóbot, és nem hagyja ki az Úr tanítványait sem. Egy-egy tragikus eseményt felhasznál, hogy kételkedést támasszon a szívünkben, vagy vádat az Úrral szemben. Mert azt bizony jól látta, hogy sok ember, mihelyst rosszabbra fordul az élete, eltávolodik Istentől. Vizsgáljuk meg a szívünket, hogyan reagálunk a minket érő negatív eseményekre? A sátán azt akarja, hogy ezeken keresztül elégedetlenséget szítson bennünk, zúgólódóvá tegyen és magához láncolja a szívünket. Bizony milyen gyorsan elveszítjük békességünket, haragosakká válunk, amikor sokáig kell sorban állni, esetleg a később jövők elénk vágnak, elfogy az általunk kiszemelt kedvezményes árucikk. A sátán ezeknek a pillanatoknak örül, hiszen azt akarja, hogy ne Krisztus békessége, türelme, szelidsége áradjon bele ebbe a világba, hanem mi is a régi természetünk indulatai szerint nyilvánuljunk meg. Azonban jó tudnunk, hogy minden körülmények közt megmaradhatunk az Úrban, elrejtőzhetünk szárnyai alatt és akkor Ő felfogja a gonosz támadását.

Jóbot szinte derült égből villámcsapásként éri mindenének az elvesztése. Borzasztó tragédia ez, egy pillanat alatt elveszik mindaz, aminek eddig örült, amit áldásként élt meg. Nem könnyű egy ilyen helyzetben talpon maradni. Még eszmélni sincs ideje és jön az újabb hírnök és megint egy csapásról beszél. És Jób nem omlik össze, nem borul ki, nem veszíti el a fejét. Hogyan lehet ez? Hogy lehet ezt egyáltalán kibírni? - kérdeznénk.

Jób megmutatja a számunkra. Az Úrban, az Úrral lehet feldolgozni a csapásokat, Vele és Általa állhatunk meg a próbákban. Tegyük hozzá, hogy Jób mit sem tudott az előzményekről, nem tudta, hogy a sátán akciója zajlik, amit Isten megengedett. Nem tudta, hogy próba alá került az élete. De azt tudta, hogy az Úr nem hagyta magára, hogy Őreá most is számíthat.

Igen, Jóbnak valóban Isten volt az élete középpontjában. Nemcsak addig félte Őt, amíg minde ne megvolt, hanem amikor földi értékeit elveszíti, megmarad számára az Úr. Személyes tragédiáját is az Úr előtt éli meg, hiszen gyászában, fájdalmában is Elé borul. Nincs lázadás a szívében, mert jól látja az életét. Tudja, hogy semmit nem hozott magával, üres kézzel, mezítelenül jött ebbe a világba. De sokan azt gondolják, amijük van, azt születésük óta birtokolják, ezért görcsösen ragaszkodnak hozzá. Jób tudja, mindent Istentől kapott, így el is tud mindent engedni. Nem szorul görcsbe a keze, elfogadja, hogy mezítelenül megy vissza Istenhez. Mindent itt hagyunk, jó lenne ezt látni és megtanulni folyamatosan mindent elengedni. Egyedül csak az Úrhoz ragaszkodjunk.

Jób ki tudja mondani: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve.” Ezzel kifejezi, hogy jól látta az életét, minden Isten ajándéka volt benne, és nem saját szerzeménye. Aki így tekint javaira, az élete eredményeire, az el is tudja őket engedni. Aki elengedi, vagyis elfogadja Isten döntését, az szabad, annak békessége van. Nem könnyű mindez, de lehetséges. Az Úr Jézus is tuskodott a Gecsemáné kertjében, de kimondta, ne úgy legyen, ahogy én akarom Atyám, hanem, ahogy Te. Ha ezt kimondjuk, békességünk lesz. Akkor tovább tudunk menni, mert az Úrral megyünk tovább, amint Jób is tette.

## **„Ha a jót elfogadtuk”**

(Jób 2,1-13)

Jób egy szempillantás alatt mindenét elvesztette, de nem tagadta meg Istenét, hanem elfogadta mindezt a kezéből. A veszteséget is elfogadja, és hálát ad azért, hogy eddig élvezhette Isten áldását, ajándékait. Nem a veszteségre tekint, nem zuhan össze, hanem Istenre néz és hálás, mert tudja, nem érdemelte, amije volt, hanem kegyelemből kapta. Aki felismeri, hogy mindent Istentől kapott, az el képes engedni a földi dolgokat. Jób kiállta a próbát, és rámutatott, nemcsak addig szere-

ti Istent, amíg minden rendben van az életében, hanem továbbra is kitart Mellette és bízik Benne.

Azonban a sátánnak ez nem elég - nem, mert ő nem próba alá akarja vetni az embert, hanem testileg és lelkileg teljesen tönkretenni. Ezért nem elégszik meg ennyivel, hanem tovább gyötri Jóbot. A sátán soha nem áll meg, mindig tovább megy, mert tönkre akarja zúzni a hitünket és szembe akar fordítani Istennel. Sátán tudja, hogy az ember élete az Istennel való kapcsolatból fakad, ha ez megszakad, a pusztulás, a halál veszi át felette az irányítást.

Ismét Isten előtt látjuk, aki meglátja és értékeli Jób állhatatosságát. Sátán azonban mindezt nem értékeli, nem hiszi, és azt mondja, ha az élete veszélybe kerül, ha nagy szenvedéssel kell szembenéznie, akkor meg fogja tagadni Istenét. Sátán a szenvedés erejére építi munkáját, a test szenvedésére. Ha az értékek elvesztése, a tragédia nem roppantotta össze, majd a szenvedés, a mindennapi fájdalmak Isten ellen hangolják. A gonosz tudja, hogy nehezen tűrjük a fájdalmat, a szenvedést, és igyekszik általa elégedetlenné, zúgolódóvá alakítani a hívőket is. Jó nekünk az Úr Jézusra figyelni, akit a szenvedés sem fordított Isten ellen, a kereszten is végig kapcsolatban állt Vele, sőt, a kezébe tette le a lelkét. Pál apostol a fogság gyötrelmei közepette fogalmazza meg ezt a vallomást: "Mindenre van erőm a Krisztusban, Aki engem megerősít" (Fil 4,13). Mi már ismerjük Isten Krisztusban rendelkezésünkre bocsátott erőforrását, csatlakozzunk Rá, és a nehéz pillanatokban is tovább tudunk lépni, el tudjuk hordozni a helyzetet. Hidd ma is, hogy Ő megerősít, csak menj Hozzá mindazzal, ami éppen terhel. Nem kell csüggedni, mert az Úr megerősít, vagyis képessé tesz a folytatásra, az újrakezdésre, a talpra állásra. Jézussal mindenre van erő, ne hagyjuk el magunkat, hanem kapaszkodjunk bele az Igébe. Ha úgy is érzed, nincs erőd, Neki van, és építs erre.

Jóbot ezek után nagy fájdalommal járó betegség támadta meg. Egyre gyengült, a fájdalmak pedig erősödtek. Akkor nem léteztek olyan fájdalomcsillapítók, mint ma. És nem tudták úgy ellátni a sebeit sem. Azonban nem a test szenvedése jelentette számára a legnagyobb fájdalmat, hanem az, hogy felesége nem tudott mellette lenni, nem tudta vigasztalni, erősíteni. A felesége csak addig látta értelmesnek az életet, amíg mindene megvolt. Nem tudta az eddigi jólétet elengedni, nem látta Istent. A házasságban fontos, hogy tudjuk egymást erősíteni, igyekezzünk megérteni a bajban, a szenvedésben is társunkat. Az igazi kapcsolat lelki, nem csupán anyagi, és a nehéz helyzetekben a lelki kapocs ad erőt, segít át a holtpontra.

Jób azonban megerősödik hitében, és csodálatos vallomást tesz. "Ha a jót elfogadtuk" - ezzel rámutat, hogy amíg áldásban volt részük, nem zúgolódtak, hogy miért kapják, nem érdemlik, akkor a rosszat is el kell fogadni. A jót gyakran természetesnek vesszük, úgy gondoljuk, az nekünk jár, és nem vesszük észre, nem él mindenki ezen a szinten. Ma is vannak éhezők, nyomorgók, hajléktalanok, tehát egyáltalán nem természetes, hogy nekünk mindenünk megvan. Nem természetes, hogy ma lehet tanulni, képezni magunkat, mindez Isten kegyelme, legyünk hálásak a lehetőségekért.

A barátok, amikor meglátogatják Jóbot, megrendülnek és egy hétig szólni sem tudnak, csak ülnek mellette némán. Tudnak hallgatni és együtt lenni vele, mert van, amikor arra van szükség, hogy szavak nélkül legyünk a másikkal, a szenvedővel. Tudunk-e így a másikkal lenni?

## **Jézus segíthet**

(Jób 3,1-26)

A vigasztalni indult barátok némák, egy hét telik el szótlanságban, nem képesek erősíteni a szenvedőt, nem tudnak bátorítót mondani. Ebben jó, hogy egy hétig, ha szótlanságban is, de Jóbbal vannak, jelenlétük erősíti őt. Üzeni, veled vagyunk most is. Azonban az is világos, a szótlanságuk, csődöt is jelent. Csődöt mondtak, amikor segíteni kellett volna. Vizsgáljuk meg magunkat, a hitünket, nem vallunk-e mi is csődöt, amikor a mellettünk levőnek támaszra és segítségre lenne szüksége. Miért vagyunk tehetetlenek, amikor szenvedőt látunk? Talán mi is csak addig hiszünk, amíg minden rendben van, de amikor nehezzé válik az élet, jönnek a problémák, mi sem találunk vigaszt,

nekünk sem erőforrás a Szentírás? Mert csak az tud vigasztalni és erősíteni, akinek magának is erőforrás a mindennapokban az Ige. Aki maga sem ott találja meg békességét, az képtelen mást megbékéltetni, mert a békesség forrása az Úr.

A tehetetlen barátok közt Jób szólal meg elsőnek, felszakad szívéből a sok és mély szenvedés, nem rendül meg hitében, nem fordul el az Úrtól, hanem csak felfakad fájdalma, kiönti szívét az Úr előtt. S amíg feltárul szíve fájdalma és keserősége, addig lényé tisztul. Ne feledjük el, hogy az emberek közül senki nem áll mellette, felesége a halált ajánlotta számára, ahelyett, hogy az Úr közelébe segítette volna, és közben igyekezett volna férje fájdalmát megérteni. A feleség teljesen önmagára koncentrált, csak a saját veszteségeit látta, és nem ismerte fel, hogy ebben a helyzetben összetartásra, közös hitre és imádságra van szükség. Felismerjük-e a nehéz helyzetekben az összetartás és a közös hit erejét, illetve a közös imádság megújító hatalmát? Sokat jelent, amikor egy férj és feleség egy irányba tart, az Úr felé, és együtt keresik az Igéből a választ mindarra, amit nem értenek, és nem egymást vádolják.

Jób úgy látja ebben a pillanatban, hogy jobb lett volna meg sem születnie, mert ő még nem tudja, amit Pál apostol így ír: „sok nyomorúságon át kell az Isten országába bemennünk” (Apcsel 14,22). Most tapasztalja meg, hogy a hívőt is érheti tragédia, rá is jöhetnek rossz napok. Jób tanulgatja mindezt, és közben hite erősödik, mert a szenvedés által az Úr erősíti és formálja belső emberünket. Mi is engedjük, hogy formáljon az Úr, vegyünk kézbe a szenvedést, a kudarcot, és Isten Szentlelke által hozzunk ki belőle jót. A sátán rosszat akar mindennel elérni az életünkben, de Isten jóra tudja a rosszat is fordítani, ahogyan József életében is nyomon követhettük ezt.

Jób a halált várja, de úgy látja nem jön, vagyis nem tud meghalni. Ez nem véletlenül van, a halál azért kerüli még el, mert Istennek továbbra is terve van vele, ha ő még ezt nem is látja. Sokan azért nem halnak meg és szenvednek tovább, mert így még időt kapnak életük rendezésére, a megtérésre. Mert nem lényegtelen, hogyan halunk meg. És Isten azt szeretné, hogy életre jussunk halálunk után, ehhez azonban meg kell látnunk kegyelemre szoruló, bűnös voltunkat, és azt, hogy Jézus keresztnél van a felszabadulás. Mi szenvedésmentes életre vágyunk, és ugyanígy szenvedés nélküli halálra is. Azonban nem kell félnünk a szenvedéstől sem, mert ez is eszköz az Úr kezében. Sokakat a betegség, a fájdalom sodort az Úr közelébe, gyötrelmeik közepette kezdték el keresni az Urat. Miért van ez így? Mert sokan a jólét idején nem keresik Istent, úgy gondolják, megvan mindenük, és nincs szükségük semmire, de a szenvedés vagy életösszeomlás idején rájönnek, Isten nélkül képtelenek megoldani az életüket, és így Hozzá folyamodnak. Forduljunk mi is az Úrhoz, hívjuk segítségül nevét.

### **Készülj fel!**

(Jób 4,1-21)

A Jóbból feltörő fájdalom megindítja Elifáz gondolatait. Egy héten keresztül némán álltak barátjuk mellett, nem tudtak vigasztalni, nem voltak képesek megerősítően együtt lenni vele. Nem könnyű a vigasztalás, mert megköveteli, hogy éljük bele magunkat a másik helyzetébe, ha ezt nem tesszük, szavaink célt tévesztenek. Úgy közelítsünk a másikhoz, hogy próbáljuk megérteni, mi történik benne, mi megy végbe a lelkében, és ha ezt sikerül megtenni lesz hatása bizonyágtételünknek.

Elifáz beszédének van igazságtartalma, de abban a helyzetben, Jób életére vonatkoztatva nem minden állja meg a helyét, másrészt neki most nem igazságokra, hanem testvéri együttérzésre, szeretetre, törődésre, személyes foglalkozásra van szüksége. Meg kell látnunk, mikor mire van szükség. Mit igényel a másik? Mert az a hangsúlyos, tudjunk a másikért, csupán csak önmagáért vele lenni. Amit Elifáz mond, abban van valami, különösen ha a saját életünket nézzük, hiszen milyen könnyű mást oktatni, megmondani mi, miért van, vagy hogyan kell abban a helyzetben cselekednie, de amikor mi kerülünk bele, már más lesz a helyzet. Amit másnak mondunk, azt magunkra már nem tartjuk érvényesnek, ahogyan Pál is írja: aki mást tanítasz, magadat nem taní-

to? Hányszor elmondjuk másnak, ne aggódjon, tűrje a fájdalmat, fogadja el az öregséget, de amikor mi jutunk ezekbe, mi is ugyanúgy viselkedünk, már nyoma sincs a bölcs tanácsnak. Miért is van ez? Talán azért, mert nem készülünk fel az idő múlására, az öregségre. Azt gondoljuk, a hívő életében nem fog megjelenni a betegség, mi nem élhetünk át tragédiát. Pedig erről szó sincs. Még az Úr Jézus is szenvedett, Őt is érték csalódások, fájdalmak. Az a problémánk, hogy a különböző élethelyzetek felkészületlenül érnek minket. Talán így volt ezzel Jób is. Nem tudta elképzelni, hogy amit átélt, az vele egyszer megtörténhet. Nem az a lényeges, miért történt, hanem az, hogy velünk is megtörténhet sok minden, de készülök-e rá. A nyugodt időszak mindig felkészülésre adatik. Fel kell készülnünk az élet változásaira, önmagunk változásaira, az üldözésre, szenvedésre, hogy ezekben is hűek maradjunk, és dicsérjük az Urat.

Ez a barát úgy gondolja, Jób szenvedése mögött valami titkos bűn húzódik meg, ami most lelepleződött. Isten bünteti a vétkei miatt, véli Elifáz. Ez az ember sem tudja elképzelni, hogy konkrét bűn nélkül is lehet szenvedés a hívő életében. Sokan kérdezik, miért büntet az Isten? Nem mindig büntetés, mint ahogy itt sem. Van, amikor hitünk próbája a szenvedés.

Amit Elifáz mond a tizenhetedik versben, az általánosságban igaz, mert az Úr előtt minden ember bűnös, de van megigazulás. Isten mindenki számára kínálja a hitből való életet, Krisztusban megigazulást nyerhetünk. Láttuk, hogy Jób mindezt komolyan vette, és azért mutatott be áldozatot Istennek, mert volt bűnbánat a szívében. Isten megbocsátott neki, ő pedig igyekezett mindig rendezni az életét. Jób kapcsolata rendben volt Istennel. Rendben van-e az enyém? Odaborulok-e mindenkor az Úr elé bocsánatot kérve? Tudok-e mindenkor időt szakítani az Úrra? Jób a mindennapi elfoglaltságai közepette mindig megtalálta a lehetőséget az Istennel való beszélgetésre. Találjunk mi is mindig időt az Úrra, mert akkor tudunk feltöltődni, erőt meríteni a feladataink elvégzésére, és akkor jut idő egymásra is. Ne Istent és ne egymáson spóroljunk időt. Időt az Úrral való közösségből nyerünk. Ehhez azonban le kell győzni önmagunkat, át kell alakítani szokásainkat, életvitelünket.

### **Istenre bízom ügyemet**

(Jób 5,1-27)

Folytatódik Elifáz beszéde, amelyből hiányzik az empátia, képtelen beleérezni magát Jób helyzetébe. Sok okosságot mond, de ezekkel elbeszél a beteg füle mellett. Nem arra törekszik, hogy Isten közelébe segítse barátját, hanem a saját véleményét akarja ráerőltetni. Sok jó gondolatot elmond ez az ember, amelyek valóban igazak, de akkor és ott, mégsem helytállóak. Nem ad vigasztalást ez a beszéd, mert Elifáz sem látja az előzményt. Ő csak úgy tud gondolkodni, a nyomorúság bizonyosan Isten büntetése. Ő nem tudja, hogy van próba is, van olyan helyzet amikor Isten megpróbálja az életünket, hűségünket, és van amikor a sátán kér ki, hogy megrostáljon, ahogyan Péternek mondja az Úr: „Simon! Simon! Íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited” (Luk 22,31-32). Van úgy, hogy a sátán kikér minket, de az Úr imádsággal mögöttünk áll, hogy ne tudjon elszakítani az Atyától, hogy ha elbuktunk is, de talpra állhassunk, újra kezdhessünk.

Tehát Elifáz mindezt nem tudja, ő így még nem ismeri az Urat, tulajdonképpen egyirányú látása és teológiája van, azt gondolja, Isten mindig ugyanúgy cselekszik. Ezt a véleményét mindenkire kötelezően érvényesnek gondolja. Vannak helyzetek, amikor jobb, ha nem okoskodunk, ha nem erőltetjük másokra véleményünket, nem gondoljuk úgy, hogy mi mindent tudunk, hanem inkább csöndben maradunk. A csönd egy csodálatos lehetőség a másik meghallgatására, Jakab is azt írja „legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra” (Jak 1,19). Ez az ember kimondja, hogy a Mindenhatóhoz folyamodik, Istenre bízza ügyét, mégis beszél tovább. Az Istenhez fordulás, ügyünk Rá bízása pont azt jelenti, hogy én nem értem, képtelen vagyok megoldani, ezért nem okoskodom, nem szólok, hagyom Istent cselekedni. Azt is jelenti ez még, hogy várok, várom, hogy majd az Úr elmondja, mi miért van. Jó, ha mi is megtanuljuk azon-

nali cselekvés, vagy beszéd helyett, az Úrra bízni ügyünket. Ehhez meg kell tanulni csendben lenni, és elfogadni, hogy várni is kell. Mi azonnal tenni-venni akarunk, mindjárt megmondjuk a választ, mert ez a gyors, számítástechnikán alapuló világ, azonnali választ követel. Azonban Isten nem igazodik világunk tempójához, ezért jó ha várunk.

Ismerős Igét mond el Elifáz a 17. verstől kezdődően, amelyek sok örömet jelentenek számunkra, amikor olvassuk, vagy egy-egy ígés-lapon megkapjuk, mint Isten hozzánk szóló üzenete. Mert az Ige, és rajta keresztül az Úr mindig személyesen hozzám, az olvasóhoz, a hallgatóhoz szól. Csak akkor van igazi ereje, és akkor hiteles, ha előbb a saját életemen átengedtem, és magam is ahhoz igazodtam. Mert bizony más számára könnyű elmondani, hogy boldog ember az, akit az Úr megdorgál, de vajon én is úgy gondolom? Én is boldog vagyok láztól gyötörve, betegágyon fekve, különféle kezeléseik között? Én is boldog vagyok, amikor valamilyen veszteség ér? Mert az Ige csak akkor válik általunk bizonyosságtétté, ha saját életünkben is így látják az emberek.

Csodálatos vigasztalást jelent, amikor magamnak olvasom, hogy az Úr megsebez, de be is kötöz. Ez által reménységet kapok, hogy az Úr nem hagy magamra, nem megy el mellettem, hanem kezelésbe veszi az életemet. Sebeimet valóban Ő tudja igazán ellátni, a kereszt óta pedig már tudjuk, hogy Ő maga kapott sebeket, hogy általa meggyógyuljon az életünk. Azonban, amiket itt olvasunk általánosságban nem mindig így vannak, a hit sem azt jelenti, hogy végig szórakozzuk az életet, elkerül betegség, baj, hanem azt jelenti, hogy mindezek közepette megtapasztaljuk az Úr erejét, ami által békességünk lehet és győztesen vihetjük tovább az evangéliumot. A hívő is meghalhat fiatalon, ha elvégezte, amit az Úr rábízott, Gazdája bármikor hazahívhatja. Jó ha mindezeket végiggondoljuk és akkor másképp fogadjuk a próbákat, az idő múlását, a szenvedést, és minden terhet, átéljük, hogy ezeket mind Őreá vethetjük, mert Neki gondja van reánk.

### **Az Úr nem mond le rólad**

(Jób 6,1-13).

Nem könnyű feldolgozni mindazt, amin Jób keresztül ment. Mindez a szenvedés váratlanul és felkészületlenül érte: Amikor rátört ez a nagy nyomorúság, elborította a fájdalom, elfogadta mindent a rosszat az Úr kezéből és nem lázadt ellene. Azonban ahogyan a napok telnek és az ember állapotja semmit nem javul, hanem egyre rosszabb helyzetbe kerül, nem könnyű ezt elhordozni. Nem egyszerű azzal a tudattal élni, hogy most már mindenben másra szorul. Láttuk még az étkezés is fájdalmat okoz számára. Nincs lélekben vele senki, de lehet, hogy gyakorlatilag sem. Felesége Isten megtagadására biztatta és lehet nem vállalja sebeinek ápolását sem. A barátok sem állnak a helyzet magaslatán, hiszen nem tudnak vigasztalni, csupán dogmatikus gondolatokkal árasztják el a szenvedőt. Végig kell gondolni, én hogyan tudom feldolgozni, elhordozni a szenvedést? Nincs bennem keserűség, lázadás? Ha kifelé nem mutatom is, de belül a szívemben nincs jelen a lázadás a kiszolgáltatottság ellen? Bizony ott van bennünk, hogy nem is a meghalástól félünk, hanem a hozzávezető úttól. Úgy gondoljuk, mi nem szenvedhetünk, nem lehetünk magatehetetlenek. Pedig sok ember keresztül megy ezen. Az Úr adja meg a számunkra, hogy bármilyen helyzetbe kerülünk, Vele tudjunk lenni. Egy kórteremben magányosan, csövekkel ellátva feküdni nem könnyű, azonban segíthet az elhordozásában, ha ismerjük az Igét. Ha ebben a helyzetben fel tudunk idézni bibliai történeteket, vagy tudunk magunkban mondani zsoltárokat, sok erőt adhatnak, és reményt, vigaszt nyújtanak. De van-e minek eszünkbe jutni? Bennünk van annyira az évtizedek óta olvasott Ige, hogy van mit elővenni, akkor is, ha nem vehetjük kézbe a Szentírást?

Jób elmondja, hogy a korábbi keserű szavait a nagy fájdalom hozta elő a szívéből, a barátainak figyelembe kell venni szenvedését, nagy fájdalmait. Mi is akkor leszünk képesek a szenvedőknek, de bármilyen problémával küszködőnek segítséget nyújtani, ha a valós helyzetéből indulunk ki. Itt a barátok kihagyták a számításból, hogy Jóbnak valóban fáj mindene, hatalmas fájdalmai vannak, ráadásul a családját, a gazdaságát ért tragédia sebei is frissek még. Mivel ebbe a valóságos gyötrelmébe nem képesek magukat beleélni, nem tudnak együttérezni. De vajon én együtt tudok-e érez-

ni a másikkal, a szenvedővel? Együttérző szeretetre van szüksége Jóbnak, és ezt kell nekünk is tovább adni. Az Úr Jézus mindig segítséget, gyógyítást kínált a szenvedőnek, megállt a Betesda partján a 38 éve béna mellett, és azt kínálta neki, amire szüksége volt. Külső és belső gyógyulással ajándékozta meg. Teste mellett meggyógyult a lelke is, összeköttetésbe került Istennel. A gadarai megszállottat is felszabadította, a megszállás alól, új életben részesítette, és nem arról beszélt hogyan juthatott el idáig. Nem a miérteket boncolgatta, hanem életet adott.

Ez az ember megvallja, hogy az állatok sem ok nélkül bögnék, ha rendben van az életük, meg van, ami számukra szükséges csendesen élnék. Jób azért kesergett, mert van rá oka, súlyos szenvedést hordoz, ő nem nyafog mindenért. Eddig úgy ismerték, mint aki hálás, és nem könnyen adja búsulásnak a fejét. A problémákkal bátran szembenézett, de ez a helyzet nem hasonlítható semmihez, váratlanul jött és egész egzisztenciáját mélyen érinti. Jób mindig, most is Isten beszédébe kapaszkodik. Nem tudjuk Isten kijelentéséből mi állt a rendelkezésére, de az bizonyos, hogy nekünk sokkal több van már a kezünkben, hiszen mi már ismerjük az evangéliumot is. Urunkkal való személyes kapcsolatunk olyan erőt, békességet kínál, amit Jób még nem ismert. Azonban mindez meglátszik-e életünk nehéz szakaszaiban? Merítsünk mindig az Igéből erőt, figyeljük Urunkat, lássuk meg értünk való szenvedéseit, ha így teszünk könnyebb lesz a sajátunk elviselése. Jób is a hosszan tartó szenvedés elhordozásától tart, fél, hogy nem lesz ereje kitartani az Úr iránt való hűségben. A szenvedésekhez való kitartás, türelem nem belőlünk fakad, hanem az Úrból. Vele el tudjuk hordozni mindazt, amiben vagyunk, vagy amin keresztül kell mennünk. Az első keresztyének Krisztusból merítették erőt a szenvedések, az üldözések idején. Merítsünk mi az Igéből, az Úrból erőt. Ne adjuk fel, hanem legyen életünk bizonyágtétel mások számára.

### **Kitartó lelkipozítás**

(Jób 6,14-30)

Folytatódik Jób beszéde, amelyben azt mondja el, ahogyan ő látja helyzetét, amire, mint beteg most szüksége van, amit a barátai szem elől tévesztettek. Részvétre, megértő szeretetre vágyik. Arra lenne szüksége, hogy barátai megértően, segítően legyenek mellette, ezzel szemben ők vádolják. A megértő együttlét jelenthet segítséget, amikor a másik nyomorúságába igyekszünk beleélni magunkat, próbáljuk megérteni mit is érez. Eddig a barátok erre képtelenek voltak, de vajon én képes vagyok-e rá? Meg tudom-e érteni a másikat a mellettem élőt, a hozzám tartozót? Mert bizony mi is gyakran úgy vagyunk, mivel nekünk nincs az a problémánk, nem érezzük azt a fájdalmat a másik szenvedését sem vesszük komolyan. Nagy kísértés még, hogy aki mellettünk van, közel hozzánk, annak a fájdalmait, lelki problémáit nem érzékeljük, azonban a tőlünk távol élő, vagy idegen személyek problémáira érzékenyen reagálunk. Miért van ez így? Könnyebb egy idegennel foglalkozni, aki tőlünk távol van, mint a mellettünk élővel. Az idegent elintézzük néhány könny-cseppel, egy kis adománnyal, de nem kell hallgatni jajgatását, nem kell nézni gyötrelmeit. Az Úr azonban mindig a közelben levőkre irányítja figyelmünket. Azt akarja, hogy saját házuk népe közt éljük meg az Ő szeretetét és irgalmasságát.

Jób elmondja, mit hiányol, mi az amire ebben a helyzetben szüksége lenne. De meghallják-e barátai? És vajon mi meghalljuk-e amit a másik mond? Nagyon fontos, hogy meghalljam, komolyan vegyem, amit mond a másik, akkor is ha nekem fájdalmas, vagy esetleg bántó is. Azért kell komolyan venni, mert ő most így látja, nem vádaskodni akar, hanem így érzi, tehát, amit mond, abban van valami. Ha így közeledünk a másikhoz könnyebben megoldódnak a dolgok. Ha vizet kér valaki, akkor valószínűleg szomjas és nem csak ugráltatni akar. Ha vágyik a társaságunkra, beszélgetésre, akkor valószínűleg erre van szüksége, próbáljuk megadni számára. Urunk is megállt a kiáltó mellett. Megszólította a vámszedőt, aki ki sem tudta vagy merte fejezni belső vágyát, igényét.

Jób úgy látja barátai elhagyták, pedig ott vannak fizikailag mellette. Egy helyen tartózkodnak vele, időt is szakítanak rá, de nem akarják őt megérteni. Az igazi másikkal való lét, amikor nem

csak egy helyen tartózkodunk, együtt töltjük el az időt, hanem amikor a másikat, a benne zajló lelki folyamatokat is meg akarjuk érteni. Amikor úgy tudunk a másik mellett lenni, hogy érdekel minket ki is ő valójában? Milyen kérdései, problémái vannak a másiknak? Mi az ami érdekli, mire vágyik lényé mélyén? Az a jó ha arról is tudunk beszélni, mit jelent a másiknak Krisztus. Hogyan ismeri az Urat, mit kapott tőle, vagy hogyan szeretne Neki szolgálni? Megbeszélhetjük azt is, a másik hogyan ért egy adott Igét, vagy mit kaptunk a ma olvasott szakaszból. Annyi mindenről tudunk beszélni, de ezek a kérdések előjönnek-e, fontosak-e a számunkra? Adja Urunk, hogy így tudjunk egymással lenni, ne csak felületesen foglalkozzunk egymással, hanem igyekezzünk az élet, az örök élet, a lélek mélységeinek kérdéseivel is foglalkozni.

A barátok nem tudnak odaállni szenvedő társuk mellé, mennek a maguk útjukon, mondják a saját véleményüket. Elbeszélnek Jób mellett. Olyan megragadó, ahogyan a feltámadott Úr hosszú kilométereken keresztül kíséri a két emmausi tanítványt. Nem csak gyalogol mellettük, hanem meghallgatja őket, majd szépen ráirányítja figyelmüket a történetek igei összefüggésére, és végül megismerteti magát velük. Legyünk mi ilyen türelmesek, kitartóak, menjünk addig a másikkal, amíg maga fel nem fedezi Krisztus jelenlétét, vigasztalását. Bizony gyakran kell tovább kísérni a másikat, mint ahogy gondoltuk, időt kell szánni egymásra.

### **Az Úr nincs távol tőled**

(Jób 7,1-21)

A szenvedés elhomályosítja Jób látását, így gyötrelmeink keresztül látja egész életét. Úgy tekint az életre, mintha az csupa szenvedésből állna, mintha nem lenne benne semmi jó. Vigyáznunk kell, hogy soha ne vegyük le tekintetünket az Úrról, bármilyen nyomorúságba kerülünk, és váljon nehezzé az életünk, mindig figyeljünk felfelé. Ha nem így teszünk, megkeseredünk, és már azt is rossznak látjuk, ami jó volt. Hajlamosak vagyunk úgy tekinteni magunkra, mint akiknek csak szenvedés volt az élet. Jób most keserűvé vált, nem látja a múltját, az Istentől kapott sok jót, az áldásokat. Ha kézbe vesszük az Igét és általa átmoszuk gondolatainkat és érzelmeinket, nem csüggedünk el. Ezt az állapotot elkerülhetjük, ha kívülről megtanulunk zsoltárokat, és más igehelyeket, és ezeket ismételtetjük, ezekről elmélkedünk a nehéz időszakokban. Az Ige segít reálisan látni magunkat, nemcsak az élet egyik oldalát emeli ki, hanem rámutat Isten kegyelmére, életünkben végzett munkájára is. Az Igéből reménységet is kapunk, átéljük, hogy az Úr most sincs távol tőlünk, Hozzá lehet fordulni, és a nagy mélységekben is együtt lehetünk Vele. Dávid azt írja: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy” (Zsolt 23,4). Csofálóatos ezt megtapasztalni, igen, a halál árnyéka völgyét nem kerüljük el, de ott is velünk van az Úr. Ahogyan Jézus is a kereszten az Atyához tudott kiáltani, és a kezébe helyezte lelkét, úgy cselekedhetünk mi is.

Jób nagyon szenved, óriási fájdalmai vannak, gondoljunk bele, hogy akkor nem rendelkeztek olyan fájdalomcsillapítókkal, mint ma. Jóbnak viselnie kellett a fájdalmakat, még az éjszakái sem adnak enyhülést, hiszen aludni sem nagyon bír. Ha pedig elalszik, rémálmai keletkeznek. Nagyon lényeges, hogy ha mi sem tudunk aludni és nyugtalanná válnak az éjszakáink, kezdjünk el imádkozni, meneküljünk az Úrhoz, gyakoroljuk az igei elmélkedést, mert az Úrral való kapcsolat a fájdalmat is enyhíti, és elveszi a nyugtalanságot és álom nélkül is lehet megújító, pihentető az éjszaka. Azonban csak akkor tudunk így tenni, ha már most megtanulunk az Úrhoz folyamodni, gondolatainkat ráirányítani. Ha nem alkalmazzuk ezeket folyamatosan, akkor a betegségben, nyomorúságban sem tudunk Istenhez fordulni. Akkor ebben a helyzetben is csak magunkkal leszünk elfoglalva.

Megfigyelhetjük Jób beszédében is a miérték felbukkanását. Egy-egy baj esetén gyakran azt kérdezzük, miért történt mindez? Vagy feltesszük azt a kérdést, miért engedte Isten? Miért velem történik mindez, tör fel a szívünkől, azonban ezekre a kérdésekre ritkán találjuk meg a jó választ. Megkeseredünk és mindenkitől elzárkózva, megharagudva az egész világra beszűkül az éle-



tünk. Ezért helyesebb azt kérdezni, mit is akar az Úr elvégezni ezek által? Mi a célja ezekkel? Ha így teszünk már vigasztalást nyerünk, hisz felfedezzük, hogy Isten velünk van, nem véletlenül érnék még a bajok, betegségek sem, hanem ezek Isten művészi eszközei, amelyek által lefaragja rólunk mindazt, aminek nincs helye bennünk. Az Úr úgy formálja életünket, mint a szobrász, aki kalapáccsal és vésővel eltávolítja a görcsöket, az anyag szennyeződéseit, hogy így minél kifejezőbb legyen az alkotás. A vakon született élete Jézus látása szerint, azért alakult úgy, hogy meglátszódjon rajta Isten dicsősége. Vakságán keresztül megtapasztalja Jézus hatalmát. Mi is saját nyomorúságainkon keresztül átélhetjük Urunk hatalmát, bűnbocsátó kegyelmét. Van terve életünkkel, van célja szenvedésünkkel, vannak akik, pont a szenvedések a nyomorúságok által ismerik meg az Úr Jézust. Sok embert az Újszövetségben is a saját betegsége, személyes tragédiája vitt Jézushoz, amíg minden rendben volt, amíg látott esélyt a javulásra nem kereste Jézust. A vérfolyásos asszony is csak akkor indul Jézus felé, amikor kifogyott az emberi lehetőségekből. Isten országának gazdagságát, a kegyelem édességeit akkor ragadjuk meg, amikor nyomorúságainkkal Őhöz fordulunk.

### **Van haladék**

(Jób 8,1-22)

Jób beszéde után Bildád szólal meg, szinte letorkolja, hallgatni sem bírja - meddig szólsz még efféléket, kérdezi? Nincs szívében együttérzés, nem képes behelyezkedni Jób helyzetébe, és az egészséges, a rendben lévő ember türelmetlenségével szól. Mennyire vagyunk türelmesek a másik problémájával szemben? Képesek vagyunk-e megérteni a másik fájdalmát, azt, ami neki nehéz? Mert mi nem érezzük a fájdalmat, ezért a magunk helyzetéből indulunk ki. Az első lépés mindig a velünk beszélő helyzetébe élni magunkat, mindig az ő problémáiból, érzéseiből kell kiindulni, és nem magunkból. Tőle kell eljutni az Úrhoz, Aki tud szánakozni, Akinek szíve tele van irgalmas-sággal, és kész könyörölni a Hozzá kiáltón.

Bildád is abból indul ki, hogy Jób tragédiája mögött valamilyen konkrét nagy bűn áll, és ha ezt elismeri, az Úr megkönyörül. Hivatkozik gyermekei halálára, ami abban a helyzetben kegyetlen dolog volt. Hiszen, mint apa, a gyermekei elvesztése miatt nagy fájdalmat hordoz a szívében. Ez a vigasztaló nem vigasztal, hanem belenyúl a sebbe. Képtelen elszakadni a sablonoktól, azt képzei, hogy Isten sablonok szerint munkálkodik, de azért Isten Ő, mert mások a gondolatai, mint a mieink. Az Urat soha ne skatulyázzuk be, hanem engedjük, hogy formáljon minket, igazodjunk mi Őhöz. Ne Istent akarjuk elméleteinkhez hajlítani, hanem elméleteinket igazítsuk az Úrhoz.

Mi lehet ennek a merev dogmatizmusnak az oka? Talán az, hogy Bildádnak nincs élő, személyes kapcsolata Istennel. Számára nem megközelíthető, nem kapcsolatban élő az Isten. Az Ő Istene távol van az embertől, és merev szabályokba burkolózik. Érződik, hogy erősen az Ószövetségben vagyunk, nincs jelen a kegyelem. A hangsúly a tetteinken van. Milyen jó, hogy mi már a kegyelem korszakában élünk, és tudhatjuk, hogy a bűnre van bocsánat, mert Jézus a kereszten kifizette minden adósságunkat.

Bildád szavai számunkra valóság, hiszen az élet mélységeiből is kereshetjük az Urat, Hozzá mehetünk testi és lelki lepráság esetén, vihetjük parázna, bűnös életünket, mert Ő megtisztít minket. Nem kell előtte rendbe hozni magunkat, mert nem is tudjuk. Jöhetünk, amint vagyunk, mert Ő a szabadító. De nekem kell keresni. Ez az alap, amit nekem kell megtenni, ezt más nem teheti meg helyettem. Isten felé nekem kell elindulni, a segítséget én kérhetem.

Azt is meg kell látnunk, hogy ebben a világban nem mindig úgy történnek a dolgok, ahogyan szeretnénk. A gonosz útja ívelhet felfelé, és nem biztos, hogy megkapja büntetését, de a hívő embert sem biztos, hogy elkerüli a rossz. Sőt, látjuk, próbákon keresztül is formál az Úr. Szükségünk is van ezekre, hogy ne a világhoz kötődjünk, hanem Isten országához. Másrészt az Úr azt akarja, hogy a bűnös ember megtérjen és éljen, ezért kap haladékot. Milyen jó látni, hogy még a kereszten Jézushoz forduló lator számára is van kegyelem. Ha hamarabb kivégzik, nem találkozik Jézussal, ám a kereszten felragyogott előtte Jézusban a Megváltó. Így azután a keresztről a paradicsom-

ba ment. Mert a végállomás a lényeg - az, hogy hová érkezünk földi életünk végén. És ez azon múlik, elfogadjuk-e Jézust Megváltónknak.

### **Álljunk meg egy pillanatra**

(Jób 9,1-12)

Jób válaszol Bildádnak, és ez jó, nem burkolózik be fájdalmába, és ha nem ért is egyet a barátjával, sértődés nélkül felel neki. Jób szenvedései közepette is tud és akar beszélgetni, elmondja mindazt, ami a szívében van, feltárja azt, ahogyan Istent látja és ismeri. Mer Isten ismeretéről valani. Milyen jó lenne, ha mi el tudnánk mondani, kinek ismerjük Istent. Hiszen sokan már régóta olvassuk a Bibliát, hallgatjuk az igehirdetéseket, a bizonyágtételeket, de tudnánk-e beszélni az Úrról? Próbáljuk meg ma a magunk csöndjében, vagy ha van valaki mellettünk, akivel olvassuk az Igét, neki megfogalmazni mindazt, amit Istentől tudunk. Próbáljuk elmondani, milyennek ismerem meg, és kicsoda Ő a számomra, mit jelent nekem.

Jób nem mond mindjárt nemet Bildádnak, nem mondja, nem igaz, amit mondott, vagy nem ért vele egyet, hanem úgy kezdi: igaz, így van. Jó ezt eltanulni tőle, mert hányszor mindjárt megmondjuk, amit másképp gondolunk, és ezzel leblokkoljuk a másikat. Jób elismeri mindazt, ami barátja beszédében igaz; ő nem úgy áll a dolgokhoz, hogy csak az a jó, amit én mondok, hanem meglátja, hogy a másik gondolatai is jók.

Jób látja az ember és az Isten közti különbséget, tudja, hogy mi bűnösök vagyunk az Úr előtt, és az ember csak alázattal és bűnbánattal állhat meg előtte. Azt is tudja, hogy Isten bölcs, Ő az igazi bölcsesség, és az ember csak Benne, az Ő félelme által tehet szert igazi bölcsességre. Látja nagy hatalmát, és azt is tudja, hogy ezt Isten teremtésre használta fel. Igen, Isten a hatalmát életadásra használja. Ő nem rombol és pusztít, hanem életet ad. A bűnt gyűlöli, de a bűnöst szereti. És mi már ezt is tudhatjuk, mert elküldte a világunkba egyszülött Fiát, Jézust. Benne és általa ismerhetjük meg igazán az élő Istent. Mert Jézus egész földi élete folyamán Isten lényét mutatta meg a számunkra. Amilyen Jézus, olyan az Isten. Milyen az Isten? Olyan, mint Jézus, vagyis könnyörülő, a bűnös számára kegyelmet hirdető, betegeket gyógyító, és a bűnösért a kereszten önmagát odaadó. Igen, olyan Istenünk van, aki érettünk, a mi örök életünkért önmagát adta halálra a kereszten. De legyőzte a bűn és a sátán után a halált is, amikor Jézust kihozta a sírból. Ezzel számunkra is megnyitja a szabadulás kapuját, szabaddá teszi az életre vezető utat.

Jóbot a csillagos ég látványa az élő Isten felé irányítja. Tudja, hogy ezeket Őneki köszönheti, és szíve tele van hálával. Még a szenvedő is tud szemlélődni, még ő is meglátja a szépet. Próbáljuk meg mi is szemlélni a teremtett világ szépségeit, azt, amit még meghagytunk belőle. Amit még nem gyalultunk le, és nem borítottuk be betonnal, vagy nem szórtunk be szeméttel. Álljunk meg egy pillanatra és gyönyörködünk egy virágban, a füttyülő rigóban, és dicsérjük az Urat. Este pedig álljunk fel a tévé, a számítógép mellől, menjünk ki az udvarra, vagy nézzünk ki az erkélyen, és csodáljuk meg a csillagokat. Ezek látványa pedig vigyen tovább az Úr felé, és láttassa meg velünk, hogy Isten lámpásai, ragyogó csillagai mi vagyunk ebben a sötét világban. Engedjük, hogy átragyogjon rajtunk az Úr Jézus fénye. Ne feledjük, ma is ragyoghatunk, mint a csillagok, sőt, azért vagyunk ebben a világban, hogy ragyogjunk. Ne rejtjük el fényünket, hanem töltsük be küldetésünket.

### **Isten más**

(Jób 9,13-24)

Jób a hatalmas Istent látja, akivel szemben nincs esélye. Úgy véli, az ő szava nem jutna el Isten fülébe. Bizony, nem könnyű a helyzete, mert ő még nem ismeri a Szentírást, sem az Úr kegyelmét. De különösen azért nehéz a helyzete, mert barátai sem ismerik a könnyörülő Istent, és így nem tud-

ják az Úr felé segíteni. Milyen Istenünk van? Ismerjük-e drága kegyelmét, és tudjuk-e, hogy Ő irgalmas? Milyen könnyen csak magunkra, a saját véleményünkre vagy igazunkra koncentrálunk, és nem látjuk meg, mire van a másoknak szüksége. Mennyire nincsenek a barátok Jóbbal egy hullámhosszon, nem látják, hogy most megértésre, szeretetre és segítségre van szüksége.

Mennyire más Isten, mint ahogy ezek az emberek gondolják, de vajon mi milyennek ismerjük Őt? Mit tudnék Róla másoknak elmondani? Látom-e, hogy Ő velünk van, és nem ellenünk? Ő nem a bűnös ember halálát akarja, hanem azt, hogy megtérjen és éljen. Tudjuk-e ezt hirdetni? Nem a cselekedeteken van a hangsúly, hanem az evangéliumon, mert egyedül az Ige képes más emberré formálni, de szánunk-e elég időt rá?

A baj ott van, hogy senki nem tudja elmondani Jóbnak, hogy Isten nem akar bünt rábizonyítani, nem akarja bűnössé tenni, csupán próbálja az életét. Mivel ezt nem látja, értelmetlennek tartja további életét. A nagy szenvedés utálatossá tette számára az életet, úgy látja, így nem érdemes élni. Jó azonban meglátni: élni mindig érdemes, mert az élet nagy ajándék, és gyorsan eltelik. Jó, ha meglátjuk, hogy Isten minden helyzetben megközelíthető, soha nem a menekülés a megoldás, nem a halál, hanem a próba elfogadása, egymás megértése és segítése. Az élet mindig érték, és az a feladatunk, hogy ezt megismertessük a szenvedőkkel és a csüggedőkkel is. Az élet értékét az Úrral való kapcsolat koronázza meg, sőt, az, hogy Jézus a saját életét adta érte. Sokat jelent és megóv az elkeseredéstől, ha lelkünkkel folyamatosan törődünk, hiszen az élet több, mint a test. Az élet a test halála után sem szűnik meg létezni. De szánunk-e rá elég időt? Törődünk-e lelkünkkel? A legjobb, ha a lelkünkkel való foglalkozást tesszük az első helyre, csak azután következnek egyéb feladataink. Ha nem a lélek dolga van az első helyen, hamarabb kimerülünk és ingerlékenyebbé válunk. A fáradt test a lelket is elfárasztja, de a friss lélek üdítőleg hat a testre.

### **Hófehér szív**

(Jób 9,25-35)

A barátok lelkigondozása eredménytelen, nem segítséget nyújtanak a szenvedő számára, hanem még nagyobb kétségek közé taszítják. A beszélgetések nyomán Jóbnak Isten irgalmát, szeretetét és segítségét kellene meglátnia, ám ő egyre kilátástalanabbnak látja a helyzetét. Ez válaszából is kitűnik, nem kap olyan támogatást a körülötte levőktől, amiből erőt meríthetne, ami által könnyebben tudná elhordozni szenvedését. Azt ne feledjük a fejezetek olvasása közben, hogy a míg a barátok filozofálnak, és mi nyugodt körülmények közt olvasunk, Jóbnak nagy fájdalmai vannak. És fájdalmát semmi nem csillapítja. A barátok nem tudnak együtt érezni vele, nem érzékelik Jób fájdalmát, úgy beszélnek hozzá, mintha egy megterített asztal mellett, egészségtől kicsattanva diskurálnának teológiai kérdésekről. Számunkra is elgondolkodtató mennyire vesszük észre a másik valós helyzetét, tudunk-e együtt érezni a szenvedővel, és valós segítséget nyújtani a számára. A bizonyágtételnek legtöbbször akkor van igazi hatása, amikor a valóságos problémát is meglátjuk, majd segítünk megoldani. Az Úr Jézus gyakran gyógyított is a tanítást megelőzően, vagy azt követően, igyekezett a szenvedést, a gonosz, a bűn által okozott testi és lelki károkat helyreállítani.

A beteg, elcsüggedt ember Krisztushoz segítése sürgős feladat. A napok telnek, és aki súlyos, vagy gyógyíthatatlannak mondott beteg, az közelebb áll a halálhoz, ezért nem mindegy, hogy miként telnek napjai, hogyan halad előre. A tanítványok feladata, hogy az ilyen emberek számára felragyogtassák a Krisztust, az Urat, Aki legyőzte a halált. Olyan jó a húsvéti történetekben látni, hogy az asszonyok számára nagy gondot jelentő sziklát Isten angyala könnyedén arrébb tolja, majd ráül arra. Ezt kell megláttatni, hogy a mi óriási problémánk is megoldható Isten számára, a nagy kő zsámoly az Úr számára. Amivel erőlködve mi kimerülünk, azon Ő megpihen. Lássuk meg Urunk hatalmát és keressük Őt, közelében békességre jutunk. Jób felismerte, hogy napjai gyorsan telnek, és azért kesereg, mert egyre fogy az idő, és nem lát megoldást. Az idő arra adatik, hogy megismerjük az Urat, keressük Őt, és megoldásai által reménységre, békességre tegyünk szert.

Jób úgy látja, nem talál kérdéseire feleletet, sőt már odáig jutott, hogy reménytelennek látja az

Úr keresését is. Mennyire rosszul látja az Urat, mert a fájdalom és a keserűség eldeformálják a látását is. Úgy véli, Isten rossznak látja őt és nincs esélye ezen a képen változtatni, mert ha hófehér lenne is Isten a sárba taszítaná. Mi hogyan látjuk Istent? Számunkra is kegyetlen, Aki abban leli kedvét, hogy mélybe taszítson? Milyen jó, hogy mi már Krisztusban szemlélhetjük Urunkat, így láthatjuk, hogy nem Ő taszít a mélybe, hanem inkább utánunk jön oda, ahová senki nem követne. Lehajol a szakadékba, hogy kiemelje az elcsatangolt bárányt, mert szereti, és fontos a számára. Így jött el utánunk is. Ő az egyetlen reménységünk, Aki nem kerül el minket, nem okoskodik fölötünk, hanem könyörül rajtunk. Sőt mi már azt is tudjuk, amit Ézsaiás leírt: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, ha vérvörösek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ézs 1,18). Tehát az Úr nemhogy a pocsolyába taszítana, hanem a számunkra eltávolíthatatlan szennyeződés eltávolítását ígéri, magára veszi. Jézus kereszten kiontott vére által nincs olyan bűn, betegség amit ne tudna eltávolítani, amire ne lenne bocsánat. Ezáltal hófehérré válhat a szívünk.

Amit még Jób hiányolt, azt mi már megtapasztalhattuk, Isten emberré lett. Azért tette, hogy szóba állhassunk Vele, megérinthessük, segítségül hívhassuk. Vagy ahogyan a Szentírás bizonyoságot tesz Róla: „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk idejében jövő segítségül” (Zsid 4,15-16). Igen, azért lett emberré, hogy átérezze mit jelent embernek lenni, tapasztalja gyengeségeinket, lássa kísértéseinket, és segítsen nekünk. Hogyan segít? A kegyelem trónusához hívogat, ott kegyelmet és békességet találunk. A kereszt tövében azt kapjuk, ami után régóta vágyakozunk, amire a lényünknek igazán szüksége van. Járuljunk tehát ma is bizalommal Őhozzá.

### **Az Úr ereje által** (10,1-22)

Nagy lelki mélységben látjuk most Jóbot, az egyre nagyobb szenvedések lélekben megviselik. Nehezen dolgozza fel azt, ami vele történt. Barátai nem tudják az Úr közelébe segíteni, mondhatnánk, nincs csendesség. Nem olvasnak Igét és nem imádkoznak, és így csupán saját gondolataikra támaszkodnak. Hozzá kell tennünk, hogy nekik nem is állt rendelkezésükre a Szentírás, még az Ószövetség sem volt meg, de ennek ellenére, a maguk lehetőségei közt kereshették volna az Urat. Mert csak az Ő közelében látjuk jól az életünket. A fájdalom megkeserít, a bizalom feltölt és megújít. A keserű gondolatok mögött ott van az, aki mindezt a gyötrelmet is okozta a számára. A sátán célja, hogy ne annak lássuk Istent Aki. Ennek egyik módszere a szenvedés, a beteg vagy nagy tragédiát átélő ember hajlamos arra, hogy állapotát Istennek tulajdonítsa. Jób is Istent okolja, úgy néz az Úrra, mint valami irgalmatlan személyre, mint Aki gyönyörködik más szenvedésében. Gyakran mi is hasonlóan gondolkodunk, a fájdalom elborítja elménket, és már mást nem is látunk, és Istent vádoljuk, miért engedi, miért gyötör minket? Azonban látnunk kell, a betegség, szenvedés, halál a bűn következménye. Az ember engedetlensége nyomán betört a földre a pusztulás. Tehát földi létünkkel együtt jár a test romlása, pusztulása, itt van a szenvedés. Vannak olyan bajok is, amiket mi okozunk önmagunknak és egymásnak. Sok nyomorúságnak oka az önző életmódunk. Az elnyomás, kizsákmányolás, az éhínség, a hajléktalanság mind-mind a bűn általunk megnyilvánuló hatása. A bűn jelenléte ellenére lehetne kevesebb szenvedés, fájdalom, ha engednénk az Úr Jézust uralkodni az életünk felett. Ő mást hozott ebbe a világba. Benne felragyogott Isten szeretete és kegyelme. Ő nem elvett, nem kihasználta, hanem gyógyított és önmagát osztogatta szét, hogy általa meggazdagodhassunk.

Jól látta Jób, hogy Isten kezéből származik az élete, felismerte, hogy Isten a szobrász, ő pedig az alkotás. Jó ha mi is látjuk mindezt. Isten formálta életünket, mert terve van velünk. Milyen szépen is fogalmaz: „Életet és kegyelmet adott nekem, és gondviselésed őrizte lelkem” (12). Igen, Ő adta az életet, tehát ajándék, ezért látja rosszul Jób, amikor azt gondolja, Isten okozta tragédiáját. Nem azért adta az életet, hogy aztán tönkregye. Mi tudjuk, hogy azért jelent meg a kegyelem, hogy az

ördög munkáit lerombolja, és helyreállítsa az életet. Mi látjuk-e Isten Krisztusban megjelent kegyelmét? Észre vesszük-e gondviselését, ami által hordozza életünket? Jób még nem tudott a Megváltóról, de mi már ismerjük Őt, tudjuk, mit tett értünk Urunk. Mégis gyakran rossz a látásunk. Az Úr könyörüljön, hogy nagy szenvedések közepette, betegágyon fekvé is Őt lássuk. Általa megvigasztalódunk. Átéljük, hogy az Ő kegyelme elég, mert Isten ereje erőtlenség által ér célhoz. A fizikai gyöngeség azt akarja elvégezni bennünk, hogy megtanuljunk teljes mértékben az Úr erejére támaszkodni. Mi mindig önállóak akarunk lenni, és olyan nehéz elfogadni a segítséget, elfogadni, hogy másra vagyok utalva. Azonban meg kell tanulni az Úr erejére hagyatkozni. Át kell élnünk, hogy saját erőnk oly kicsiny, de az Úr ereje nagy. Az Ő ereje mindenre elégséges. Ahogyan Pál apostol is megvallotta: „Mindenre van erőm, a Krisztusban, Aki engem megerősít” (Fil 4,13). Ha gyöngének, fáradtnak, tehetetlennek érzem magam, ne lázadjak ellene, ne akarjam eltitkolni, ne akarjak erősnek, fiatalnak látszódni, hanem örömmel hagyatkozom az Ő erejére. És amihez erőre lesz szükségem, arra megadja az Úr. Engedjük, hogy Ő legyen erőnk, Ő legyen emberünk.

### **Jézus által van remény**

(Jób 11,1-20)

Megszólal Jób harmadik barátja is. Úgy látszik, nehezen türtőztette magát, mivel azonban ő volt a legfiatalabb, ki kellett várnia, amíg rá kerül a sor. Nagyon akart már beszélni, nagyon meg akarta már mondani Jóbnak a véleményét, mert abban kiválóak vagyunk. A véleményünket megmondjuk, a másik fejét megmossuk, pedig Jézus a tanítványok lábait mosta meg, kioktatást tartunk, mert ez könnyebb, mint a másikkal együtt érezni és Jézus felé segíteni. Ez az ember is úgy látja, nagy és rejtett bűn van Jób életében, és mindaz, ami érte, ennek a büntetése. Az a probléma, hogy még mindig az okot keresik. A miértre akarnak választ, ahelyett, hogy a megoldást, a hogyan keressék. Mindig a jelenlegi helyzetből kell kiindulni és így keresni a megoldást. A megoldás mindig az Úrnál található. Azonban a maga fájdalmával elfoglalt ember csak a hitelesen elélt bizonyoságtételre figyel oda. Csak a hiteles élet nyújt reménységet.

Cófár változhatatlannak tartja Jóbot, úgy véli az ő élete már nem lesz mássá. Milyen gyakran mi is lemondunk magunkról, a másik emberről. Csak a problémára nézünk és nem Istenre. Az a gondunk, hogy nem Isten felé indulunk, amikor baj ér minket, gondjaink támadnak családtagjainkkal, hanem emberek felé. Emberekben, az emberi tudományban reménykedünk, és ha azt látjuk, nem boldogul a mi problémánkkal, elkeseredünk. Nézzünk fel Jézusra, és meglátjuk, van remény. Nincs olyan mélység, ahonnan ne lenne képes felemelni, nincs az a betegség, szenvedély, amiből ne tudna gyógyítani.

Cófár így szól: „Akkor lesz értelmessé a balga, ha a vadszamar csikója embernek születik” (12). Ez az ember úgy látja, nem változhat meg Jób, pedig az Úrnak van hatalma arra, hogy újjá tegye az életünket. A baj az, hogy még nem próbáltuk meg segítségül hívni. Ha kitérjük előtte a szívünket, megtapasztalhatjuk segítségét. Azt látnunk kell, hogy Ő teljes változást, egy új életformát akar adni, és nem csupán a tünetet kívánja megszüntetni. Amennyiben ezzel a szándékkal jövünk, minden újjá lehet. Az Úr többet ad, mint amit gondolunk, az Ő kezelése ingyenes és eredményes. Aki Hozzá fordul, azt nem küldi el magától, és nincs az az erős szenvedély, amit ne oldana fel, és nincs az a tönkrement élet, amit ne tudna helyreállítani. Rajtam áll, hogy akarom-e, amit kínál, akarok-e úgy élni, ahogyan Ő mutatja. Mert az általa kínált úton lehet teljes és boldog az életem.

Amit Cófár mond, az sok pozitívumot tartalmaz a mi számunkra. Jóbot ugyan rosszul közelítette meg, mert mindenáron bűnössé akarta tenni, de ha mi őszintén kitérjük életünket az Úr előtt, megtapasztalhatjuk, hogy az Úr által erősekké válunk. A gyenge és erőtlen is lehet erős, hit által, mert az erő nem mindig fizikálisan nyilvánul meg. Az igazi erő belülről, lényünkben fakad, és képessé tesz szembefordulni problémáinkkal. Jézus a kereszten a legerősebb, amikor mindenki azt gondolja, erőtlen és gyenge, megnyilvánul belső ereje. Micsoda lelki erő van imádságában, amikor kéri, hogy az Atya bocsásson meg azoknak, akik megfeszítették, halálát akarták.

Nemcsak erőssé válhatunk lélekben, hanem nem fogunk félni. Mennyi félelem szorongat minket, pedig úgy szeretnénk félelemmentesen élni, de nem sikerül. Az Ige azt üzeni, hogy lehetséges így élni. Hogyan? Az élő Krisztussal való találkozás után, az Ő vezetése alatt. Húsvét eloszlatja a félelmet. A Jézust követő élet kiteljesedő élet. Valóban úgy van, ahogy olvassuk, egyre ragyogóbb, békességesebb és boldogabb lehet. Mindennek Krisztus a forrása. Azt azért tegyük hozzá, hogy ez a ragyogó élet nem elsősorban anyagiakban mérhető. Tehát nem azt jelenti, biztos mindenünk meglesz. Hanem azt jelenti, Krisztushoz és az Ő országához tartozom, ezért nem félek, mert ennek az országnak a királya gondoskodik rólam. Én Őt dicsérem, Neki szolgálok, Ő pedig megadja, amire szükségem van. Így azután aggodalommentesen, békés szívvel élhetek.

### **Csak a megélt ige**

(Jób 12,1-25)

Cófár beszédét sem hagyja válasz nélkül Jób, mert nem is hagyhatja, hiszen a barátokból hiányzik az alázat. Úgy állnak Jób elé, mintha ők mindent tudnának, náluk kész lenne mindenre a felelet. Megvetést is érez az elhangzottak mögött. Rámutat, könnyű úgy véleményt formálni, hogy az én életem rendben van. De eljőhet az idő, amikor a barátok is megbetegszenek, amikor nyomorúságon mennek keresztül, vajon akkor is olyan okosak lesznek? Minket is megkísért, hogy másoknak szép és okos tanácsokat adunk, de amikor mi is hasonló helyzetbe kerülünk, magunkat is tanácsoljuk? Szavaink akkor lesznek hitelesek, ha azt, amit másnak mondunk, saját magunk számára is alkalmazzuk. Csak a megélt Ige válik bizonyágtétellé, akkor lesz mindaz, amit mondunk, hiteles, ha látják, hogy mi is arra építünk és komolyan vesszük. Könnyű mást bátorítani, felszólítani, hogy tartson ki, legyen erős, de ha a baj minket rág, ugyanezt mondjuk-e? Akkor bele tudunk-e kapaszkodni az Úrba? Jelent-e számomra vigasztalást és erőforrást Isten Igéje?

Cófár is úgy gondolta, hogy az istentelenek, a gonoszok nem boldogulnak az életben. Sokan vélik úgy, hogy aki hisz, annak minden sikerül, azt nem érik bajok, de az istentelenek eredménytelenek lesznek. Jób rámutat, hogy ez nem így működik, sok istentelen, gonosz ember boldogul, és nem mindig éri őket baj életük során. Azonban mi tudjuk, hogy az élet több ennél a néhány évtizednél, és egyszer mindnyájunknak oda kell állni Isten ítélőszéke elé. A földön lehet sumákolni, becsaphatunk mindenkit, de az Úr előtt szembe kell néznünk a valósággal, azzal, akik vagyunk. Jó, ha ez már most megtörténik, ha már ebben az életben meglátom, ki is vagyok igazán. Ha ez megtörténik, felragyog előttem a kegyelem. Megláthatom azt is, hogy az Úrnál van bocsánat a bűneimre és Vele kezdek egy új életet.

Jób is a természet világára mutat beszédében, és ezt tette az Úr Jézus is többször. Figyeljük meg az ég madarait, vagy tekintsünk a mező virágára, és tanuljunk tőlük. Tanulhatunk nyugodt, aggodalommentes, Istenben bízó életet. A teremtett világ tudja, hogy minden az Úr kezéből származik, az embernek is alázattal és hálaadással kell ezt elismernie. A föld és az ember biztonsága az Úrral való harmonikus kapcsolatból fakad. Amennyiben Jézusra bízunk magunkat, biztonságban lesz az életünk. Isten népének, az Ő gyermekeinek élete az Ő vezetése alatt van biztonságban, akkor is, ha veszélyes terepen haladnak, ha nem látszik a biztonság. Amikor Elizeus szolgája az ellenséges haderőtől megrémült, és úgy gondolta, elvesznek, nincs esélyük a menekülésre, a próféta túllátott rajtuk, és felismerte, hogy többen vannak velük, mint ellenük. Adja meg az Úr mindig ezt a látást a számunkra.

### **Őszintén**

(Jób 13,1-28)

Jóbnak nem mondanak a barátok semmi újat, semmi olyat, ami reménység és erő lehetne a számára. Mindazt, amit eddig elmondtak ismeri, ő sem kevesebb barátainál. Úgy látja a vigasztalók többnek, és informáltabbnak gondolják magukat. Jóbnak is megvan Istenről az az ismerete,

amivel barátai rendelkeznek, sőt ő hatalmas dolgokat mondott ki, amikor átélte a tragédiát. Kevesen képesek úgy fogadni a bajt, ahogyan ő tette. „Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve” (Jób 1,21)! Most már elege van a vigasztalásból, és Istenhez akar fordulni. Barátait haszontalan orvosoknak látja, és úgy véli máshol kell keresni a segítséget. Mikor jutunk mi el oda, hogy rádöbbenünk, rossz helyen kerestük a segítséget. Semmilyen emberi módszer nem ad gyógyulást lelki bajainkra, nincs az az erő, amely meg tudna szabadítani szenvedélybetegségünkből, ezért mi is forduljunk az Úr felé. Jób kifakadása nyomán arra gondoltam vajon én milyen orvos vagyok a ma emberének? Mit mondanak rólam a mellettem élő emberek? Nem mondják rám is azt, hogy haszontalan semmit sem érő tanítvány vagyok? Mit mond a ma embere Jézus tanítványairól? Látja a segítséget bennünk, vagy úgy vélekedik, mint Jób, hogy velünk nem lehet semmire sem menni. Pedig Urunk azért állított ebbe a világba, hogy általunk az Ő hatalma nyilvánuljon meg. Mégis hányszor állunk egy-egy helyzetben mi is olyan tehetetlenül, mint a tanítványok, amikor az apa azt kérte gyógyítsák meg a fiát.

Úgy látja Jób, hogy akkor lennének bölcsek a barátok, ha hallgatnának. Bizony gyakran az volna a jó, ha nem szólnánk, többet segítene a némaságunk, mint a beszédünk. Az együttérzés több segítséget ad, mint a felesleges beszéd. Ebben benne van az is, hogy Jób úgy látja barátait, mint, akik maguk is belső bizonytalanságban vannak, de beszédükkel magabiztosaknak akarnak feltűnni. A sok beszéd mögött saját problémás, meg nem oldott életük húzódik meg. Gyakran mi beszéddel próbáljuk saját gondjainkról elterelni a figyelmet. Jób rámutat, egymást és önmagunkat ugyan becsaphatjuk, de Istent nem. Az Urat nem lehet megtéveszteni. De saját magunkat sem érdemes. Nem visz előre, ha nem vállaljuk magunkat, ha nem vagyunk őszinték. Mindig akkor jön a megoldás, ha őszintén kimondjuk, azt, amiben vagyunk, ahol tartunk.

Jób tehát Istenhez fordul, Tőle vár választ, mert felismeri, hogy Ő a legjobb fórum. Bár mi is mindig meglátnánk, hogy Hozzá érdemes fordulni. Ő életünk minden problémájára ismeri a választ. Ő ért igazán az életünkhöz, így Ő tudja azt is, mi az, ami segít. Isten a mi életünkre is Jézusban elküldte a megoldást. Keressük Őt, hívjuk segítségül, mert aki Hozzáfordul, azt Ő nem küldi el. Jöhetünk minden bajjal, mert neki van hatalma azok felett. Széthullott belső életünk számára is bátran kérhetünk Urunktól segítséget, hiszen Ő a gadarai életét is helyreállította. A Vele való őszinte kapcsolatban gyógyul meg lelkünk. Az Ő áldott szavára van szükségünk. Jézus szavában erő van, amely megtisztogat és begyógyítja gyógyíthatatlannak hitt lelki sebeinket. Jézusra találva önmagunkra is találunk. Azért csúszik ki a talaj a lábunk alól, mert Ő nem volt jelen az életünkben. A világ becsap, elhiteti velünk, hogy értünk az élethez, mindig tudjuk mi a jó megoldás, azonban ez nem így van. Egyedül az Ige által láthatjuk meg, mi is a helyes, melyik út vezet életre. A Biblia szerint a keskeny út vezet életre.

### **A legnagyobb hír**

(Jób 14,1-22)

Jób elmondja, hogy az ember rövid életű, pedig abban a korban több időt éltek, mint napjainkban. Láttuk az ósatyáknál, hogy bőven túl haladták a száz évet, mégis úgy látja, hogy rövid az élet. Ez azt jelzi, hogy nem nyűgként élték meg, nem szabadulni akartak tőle, hanem ajándéknak tartották. Ajándék, amivel lehet jól élni. Ma sok ember teherként éli meg az életét, nem tud mit kezdeni magával, mert nem Isten ajándékaként tekint rá. Van, aki a véletlennek tulajdonítja létét, van, aki azzal a tudattal él, hogy még szülei sem akarták. Bizony nem könnyű ezt feldolgozni, de ha az Úrra tekintünk lehetséges. Isten Igéje bizonyosságot tesz arról, hogy nincs olyan élet, amit Ő ne akart volna, mindenkivel van terve, mindenki számára értelmes életet készített.

Jób felpanaszolja, hogy ez a rövid élet is tele van nyugtalansággal. Persze ne feledjük, hogy ő most fájdalmai szemüvegén keresztül lát mindent. Mielőtt ebbe a helyzetbe került ő is meglátta életében az ajándékot, és hálás volt érte. Jó, ha mi is meglátjuk az áldást és felismerjük, hogy az életnek nem a hosszúsága, hanem a minősége a legfontosabb. Az a lényeg, hogy életünk tartalom-

mal teljen meg, még pedig krisztusi tartalommal. Ebben a kérdésben is tekintsünk Jézusra, Ő fiatalon meghalt a kereszten, de úgy tudott az Atyához menni, hogy kijelentette, elvégeztetett. Vagyis, amiért az Atya küldte, amiért jött azt elvégezte, így az Ő élete teljes élet volt. Ez az élet titka, nem a hosszú élet a hangsúlyos, hanem a teljes, a tartalmas élet. Aki ilyet él, az elmondhatja, hogy elvégezte, ami rábízott. Vagyis nem hiába élt a földön, betöltötte küldetését. Bárcsak elmondhatnánk majd, bárcsak azt mondaná majd Urunk: „Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára” (Mt 25,21)!

Fontos kérdéseket boncolgat Jób, felveti van-e tiszta ember? Mi tudjuk, hogy nincs, de azt is, hogy meg lehet tisztulni, az Úr Jézus neve által. Ez a csodálatos, szembe nézhetünk életünkkel, nem kell becsapni magunkat, mert ha bűnösök vagyunk is, van kegyelem. Nem elrejteni kell, hanem az Úr előtt feltárni őket, és aki őszintén megvallja bűneit, azoknak a bűnét Jézus vére eltörli.

Jób még nem ismerte húsvét titkát, ezért nem tudja, hogy van feltámadás. Azonban sok mai ember sem tudja, vagy ha hallott is róla, nem hittel fogadja. Adjunk hálát a húsvét örömhíréért, hiszen ez a legnagyobb hír, Krisztus feltámadt, a halál legyőzött. Így nekünk már van reményünk. Erősítsen ez a remény. Tulajdonképpen minden vasárnap a nyitott sírra mutat, ez a nap Jézus győzelmének a napja. Így minden héten, ebből meríthetünk erőt és reménységet. Nem tudjuk mit rejt számunkra a hét, de azt tudjuk, hogy Jézus győzelme által nekünk is van esélyünk a bűn, a betegség feletti győzelemre.

### **Jézus a segítség**

(Jób 15,1-16)

Folytatódik az iszapbirkózás, ismét Elifáz gyúrja Jóbot. Mert nagyon az jön át, hogy nem meggyőzni, hanem legyőzni akarják barátjukat. Elifáz már indulatos, győzni akar. Mintha azért lenne jelen, hogy megszerezze egy beteg, szenvedő ember trófeáját, és nem azért, hogy szavaival gyógyírt adjon a fájdalmakra. Jób nemcsak testileg, hanem lelkileg is szenved, az ige, az Úr személyes ismerete csillapíthatná a szenvedést, adhatna enyhülést. A barátok erre képtelenek, így legyőzni akarják Őt.

Azonban nemcsak a barátokra volt jellemző ez az indulat, hányszor megfigyelhető ma is. Egy idő után már nem meggyőzni akarjuk a másikat, hanem legyőzni. Elfogynak az érvek, és az indulat vesz erőt rajtunk. Nem bírjuk elviselni, hogy ne nekünk legyen igazunk. És itt a baj, az igazunkat képviseljük, és nem az Urat. Az Úr Jézus egész lényével, tetteivel és beszédjével együtt győzte meg az embereket. Azt is elfogadta, amikor nem hallgattak Rá, amikor elutasították.

Elifáz szinte lehenyerli Jóbot, szemére veti beképzeltségét, gőgjét, azt képzeli, ő tud mindent. Azonban a beszédet figyelve, épp Elifáz tartja úgy, hogy ő mindent jobban tud Jóbnál. A magában lévő indulatokat Jóbra vetíti. Nagyon veszélyes a kivetítés, a bennünk működő negatív, romboló indulatokat beelátjuk a másik emberbe. Ezt kivédhetjük, ha készülünk a beszélgetésre. Az igében való elmélyülés és imádság által megtisztulhatunk a hamis hangoktól. Az ige mély ismerete és az élő kapcsolat, az Úr lábai előtt való ülés óvhat meg a legyőzési vágytól. Jézus mindig az Atya szeretetét, hatalmának erejét élte oda a szenvedők elé. A beteg mindig megtapasztalta: itt van Isten köztünk. Ez a lényeg, tapasztalják meg, hogy Isten általunk jelen van. És ha Ő itt van, a szív békére talál. Mert csak Istennél csendesül le a lelkünk.

Általános igazságokkal bombáz Elifáz, amik úgy is vannak, de ebben a helyzetben mégsem ülnek. Látja az ember romlottságát, de nem úgy, hogy abba ő is beletartozik. Nem tudja, hogy az ő szíve sem kivétel, vagy nem akarja tudni. Sokan vannak így, azt gondolják, csak az a romlott, aki valamilyen speciális vétet követ el, aki megszegi a törvényt. Az ige azonban arról beszél, hogy mindenki szíve, így az enyém is, romlott. És ezen nem segít semmilyen jó cselekedet, sem a jó filozófia, a képzés. Egyedül Jézus áldozata segít. Isten Őt küldte el, mert nincs más segítség, csak egyedül Jézus.

Bár meglátnánk mindezt, mert ma is sokan azt gondolják, a fejlődés, a nevelés által megválto-



zik az ember. Jobbá válik, és kiveszik a földről a gonoszság. Azonban nem ezt látjuk. A tudás meg-növekedett, olyan dolgokra képes az ember, amiket Jób korában el sem képzeltek volna, ám az em-beri romlottság megmaradt. Ma is láthatjuk, hogy rengeteg bajt okoz, sok szenvedés történik szí-vünk állapota miatt.

Nincs segítség? De van! Kétezer év óta hirdetik az evangélium, ami megtérésre hív. Rámu-tat: Jézus által új szívet kaphatunk. Ő távolítja el belőlünk a romlottságot, a bűnt. Isten tudta, hogy mi tehetetlenek vagyunk, mert szívünk inkább a gonosz felé húz. Ezért elküldte Fiát, legyőzte Ál-tala a sátánt, és így aki Őt segítségül hívja, azt megszabadítja. A romlottság bilincsei alól az Úr szabadít fel. Senki és semmi más nem adja ezt meg nekünk. De ma még odafordulhatunk Jézus-hoz, és kérhetjük, hogy könyörüljön rajtunk. És Ő megteszi, Szentlelke által új emberré szül. És ez az ember napról napra növekszik, az ige és az imádság által.

### **Mit hirdetünk?**

(Jób 15,17-35)

Elifáz csak mondja, és mondja, mintha valamit felolvasna. Nem az Úrtól kapott üzenetet mon-dja tovább, hanem amit megtanult, és most alkalmazza. Kötött szövegnek tűnik ez, hiányzik belőle a megértés és a szeretet. Most derül ki, hogy nem szeretetből jöttek, érdekbarátság lehetett ez. Hi-ányzik belőle az élő kapcsolat. Nem a személy a fontos Elifáz számára, egy ügyet akar megoldani. Nem kérdezte meg, milyen fájdalmai vannak, mennyire bírja, és mivel enyhíthetné azokat. Csak mondja a magáét, már nem is fontos az, akihez beszél.

Ha nem figyelünk az Úrra, és nem ápoljuk Vele és egymással a kapcsolatot, hamar kiürese-dünk. Minden kiüresedik, mert utántöltés nélkül elfogy a tartalom. Ha tudatosan nem figyelünk egymásra, akkor már csak élünk egymás mellett, de nincs igazi szeretetkapcsolat. Mindenki rohan, hajt, és eszközökké válunk. Csak az számít, amit megtermel, ami hasznot hoz. Elkopik a hűség is, ha nem az Úrból merítjük. Saját tartalékaink kimerülnek, és jönnek a pótszerek, mert valahogy bírni kell. Azonban Isten nem akarja, hogy így éljünk, utánunk jön, megkeres. Bárcsak meghalla-nánk hangját, és hallgatnánk is Rá. Mert gyakran az a probléma, hogy ha meghallgatjuk is az ígét, már nem vesszük komolyan, nem úgy élünk, ahogy azt Ő kéri. Pedig Ő ismeri az életet, Ő tudja, hogyan is kell jó, minőségi életet élni, és hogyan juthatunk az örök életre.

Mégis azt látjuk, hogy a hívők jó része is a kortársakhoz igazodik. Ahogyan a világ alakítja dolgait, úgy tesznek ők is. A világ hozzáállása lett a minta pénzügyekben, férfi és nő kapcsolatá-ban, a munkához való viszonyulásunkban. Az Úr azért hív ki a világból, hogy felmutassuk, lehet másképpen élni. De mindezt csak Vele. Azok képesek Isten országa szerint élni, akik Krisztusban vannak. Nagyon el vagyunk langyosodva, fel kellene ébredni, őszintén megtérni és világitani. Ki az első a számomra? Kire vagy mire töltöm el az időm java részét? Mennyi jut egy nap az Úrra? Tudom-e Őt keresni, Ő-e az első egy nap kezdetén, vagy valami mindig beelőzi? Pedig akkor lesz áldott a napunk, ha már reggel elkérjük az útmutatást, ha megbeszéljük, mi is az Ő akarata erre a napra. Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? De nem elég megkérdezni, hanem a kapott válaszhoz is kell igazodni.

Olyan riasztgatós vigasztalás ez. Nagy bűnösnek akarja látni Jóbot, mintha nem ismerné eddigi életét. A bűnösök sorsát festi le előtte, úgy gondolja, ettől majd Jób megijed, és megteszi, amit Eli-fáz kér tőle. Talán mosolygunk meg szörnyülködünk ezen, pedig hányszor lehet ezt tapasztalni. Örömhír helyett törömhírt viszünk, addig gyötörjük a másikat, amíg mindent meg nem vall és lát-ványosan meg nem tér, mindezt azért, hogy szabaduljon tőlünk. Hiányzik Isten Lényének leírása, nem teszi vonzóvá az Urat. Végig kell gondolni, mit hirdetünk mi? Örömhírt? Valóban azt? Milyen könnyen el lehet csúszni, csak dörgünk, fenyegetőzünk, és elfelejtkezünk a kegyelemről. Talán nem is tudjuk Isten országát úgy leírni, hogy az vonzó legyen. Az emberek előtt úgy jelenik meg a hívő élet, mint amelynek a lényege: nem szabad. Pedig Pál szavára is azért lett sok pogány krisz-tuskövető, mert meglátták Jézus páratlan nagyságát és az Országa semmihez sem hasonlítható

gazdagságát, a krisztusi élet minőségi tartalmát. Megtapasztalták a belső változást és az Úr Jézussal való élő kapcsolatból fakadó elmúlhatatlan boldogságot. Állítsuk Krisztust úgy az emberek elé, hogy örömmel válasszák és induljanak el követni Őt. Aki találkozik a bűnösök iránti szeretetével, az magától teszi le a kezébe bűnös szívét. Azt nem kell gyötörni, mert a jobbat fogja választani.

### **Nyitva van a kapu**

(Jób 16,1-22)

Jób kudarcnak ítéli barátai jelenlétét, vigasztalását. Miért? Mert nem megy velük semmire. A vigasztalónak, lelkigondozónak nem az a feladata, hogy megmondja a magáét, hanem, az hogy segítse a szenvedőt, azt a másikat Jézus, a megoldás felé. Beszélgetéseinkben mindig arra törekedjünk, hogy az Úr közelébe terelgessük beszélgető partnerünket, engedjük, hogy az Úr világosságába kerüljön az élete. Mert az Úr lényé tükrében másként látjuk magunkat, mint eddig, amit jónak gondoltunk arról kiderül, hogy rossz volt, míg a rossznak tartott dologról meglátjuk, hogy az jó. Jézusra van szükségünk, az Ő szava tisztogatja szívünket, gyógyítja meg életünket.

A rossz lelkigondozás eredményeképpen nem vigasztalást talál Jób, hanem egyre keserűbbé válik. Megkeseredésében úgy látja már, hogy Isten ellene van. Itt lett volna szüksége segítségre, de ezt nem tudták számára megadni. Nem voltak képesek úgy vezetni, hogy meglássák, az Úr vele van. Isten nem ellenünk van, még a vétkezőt is keresi, mert azt akarja, hogy a bűnös megtérjen és éljen. Isten nem gyönyörködik a bűnös halálában, nem Ő akarja az ember pusztulását, hanem a sátán. Isten megmentésünket munkálja, Jézust Megmentőként küldte el a világba. Ahogyan Pál leírja: Jézus Krisztus „önmagát adta a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból az Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1,4).

Azonban Jób mindezek ellenére nem adja fel, és ez a megragadó. Rossz irányba terelik, el is veszik a kedvét mindentől, mégsem adja fel. „Saját barátaim csúfolnak, ezért Istenhez sír föl szemem” (20). Ebben a helyzetben is megtalálja felfelé az utat, felismeri, hogy csak felfelé érdemes tekinteni. Igen, amikor elmegy az élettől a kedvünk, mindenkiből kiábrándulunk, nem kell összeroskadni, nem kell úgy látni, mindennek vége, mert nincs vége. Még ebből a helyzetből is lehet Istenhez kiáltani. Lehet sírva is Hozzá fordulni. Ez a csodálatos, a hazafelé vezető kapu nyitva van, lépünk be rajta. Bármivel nézzünk is ma szembe ne keseredjünk meg, ne adjuk fel, hanem forduljunk Urunkhoz. Sírjuk el Neki bánatunkat.

Jób azt kívánja éljék át barátai is azt a gyötrelmet, amit ő tapasztalt. Ebben benne van, hogy igazán akkor tudunk megfelelően segíteni másoknak, akkor lesz hiteles a szavunk, ha mi magunk is megtapasztaltunk hasonló helyzetet. Egy szabadult szenvedélybetegnek hitelesebb lesz a vallo-mása, a segítségnyújtása, mint egy olyan személynek, aki soha nem élte át mit jelent rabnak lenni. Néha azért engedi meg az Úr a különféle nyomorúságokat az életünkben, hogy erőteljesebb, hitelesebb legyen a bizonyágtételünk.

### **Fény az árnyék mögött**

(Jób 17,1-16)

Nem könnyű Jóbnak a helyzete, hiszen a körülményei nehezek, váratlanul jött betegsége nem javul, hanem egyre romlik. Ehhez mérten lelki állapota is egyre mélyebbre zuhan, a keserűség növekszik benne, jelenlévő barátai nem jelentenek segítséget, nem hozzák közelebb számára a vigasztalást, nem erősítik benne a bizalmat. Nem könnyű így feldolgozni azt amiben vagyunk, hiszen nemcsak a súlyos betegséggel kell megbirkóznia, hanem az őt ért csapásokat is meg kell értenie. A barátait gúnyolódóknak látja, akik nem jelentenek igazi támaszt, nem segítik az Úr közelébe, nem viszik közelebb a megoldáshoz.

Ebben a helyzetében is az Úrhoz fordul, a gúnyolódást, a meg nem értést is odaviszi Istenhez.

Mi hogyan reagálunk a bántásra, a meg nem értésre, a szenvedésre? Szembenézünk velük? A szembenézés azt jelenti, látom és vállalom a problémáim és odaviszem őket az Úr elé. Nem emberi vigaszt és megoldást keresek, hanem az Úrhoz fordulok. Az a jó, hogy bármikor Hozzá fordulhatunk. Ami felgyülemlik bennünk, azt osszuk meg Vele. Ne engedjük a keserűségnek, mert egy idő után mindenkiiben ellenséget látunk, önmagunkra pedig áldozatként tekintünk. A probléma kezdetén keressük fel égi Barátunkat, mondjuk el Neki mindazt, ami a szívünkben van, azután pedig igazítsuk magunkat a válaszához, az Igéhez.

Jób Isten kezességét kéri, milyen jó, hogy mi már tudhatjuk, hogy ezt megtette az Úr Jézusban. Eljött a világba és magára vette bűneinket, hordozta terheinket, és sebeket kapott, hogy általuk a mi sebeink begyógyulhassanak. Jób a keserűségeit, reménytelenségét is az Úr elé viszi, ott jönnek elő a mélyből. És ez jó, nem a reménytelenség a mély csüggedés a jó, hanem az, hogy mindezt nem fojtja magába. Nem tesz úgy, hogy egy hívő nem lehet szomorú, neki nem fájhat, vagy ő nem szenvedhet, hanem ezt vállalva az Úr előtt önti ki szívét. Ez fontos, mi jöjjünk bátran az Úr elé, ne tegyünk úgy mintha nálunk mindig minden rendben lenne, fejünk fölött mindig sütne a nap. De lássuk meg a felhők mögött is a napot. Mert nem azért van borulás, mert nincs nap, hanem azért mert eltakarja a felhő. Engedjük, hogy az Úr elűzze életünk fölül a felleget, és akkor beragyog a nap. Elizeus látta a felhők mögött is a napot, vagyis Isten hatalmát, és lehetőségeit. Gyökössy Endre úgy írta: Árnyék mögött fény ragyog, nagy mögött, még nagyobb, amire nézek, az vagyok.

Az Újszövetségben megrendítő jelenet, amikor egy vak ember, Bartimeus vaksága ellenére, lát. Látja az arra járó Jézusban a Krisztust. Meglátja azt, Aki által újra láthat, Aki által megváltozhat az élete. Pedig előtte is megjelennek a felhők, azok személyében, akik el akarják hallgattatni. De Ő félretaszítja a felleget, és csak a napot nézi. Ezért nem adja fel, tovább kiállt, és átéli, hogy Jézus meggyógyítja. Soha ne lefelé, ne másokra nézzünk, ne a negatív hangokat lássuk, hanem mindezen túl lássuk meg Isten kegyelmét. Lássuk meg, hogy Ő maga törli el a felleget, és annak képében bűneinket. És amit Ő eltöröl az nincs, tökéletes gyógyulásban lehet részünk.

## Csiszolás

(Jób 18,1-22)

A barátok tehetetlensége érezhető ki Bildád újabb beszédéből. Nem tudnak mit kezdeni Jóbbal, nem találnak olyan szót, ami megoldást jelentene. Eddigi beszédüknek hiányzik a sava-borsa, a töltése. Mert nincs jelen benne az Úr. Szentlélek nélkül, emberi teóriákra építve operálnak, ám Jóbnak nem erre van szüksége. Ő a megértő szeretetre vágyik, Isten jelenlétét sóvárogja. Nem tudnak személyesen bizonyosságot tenni Isten szeretetéről, hiányzik szívükből a megtapasztalás. Mert a teóriák helyett az Ige erejének a megtapasztalása adhat reménységet a mellettünk élőknek. Nem elméletre, hanem tapasztalatra és gyakorlatra van szükség.

Bildád is érzi, hogy véget kell vetni a beszédnek, mert nincs benne erő, nem jön át beszédeiken Isten jelenléte, nincs az az atmoszféra, ami a szenvedőt feltöltené és megújítaná. Tulajdonképpen eddig mindenki mondta a magáét, de senki nem próbált felfelé figyelni. Sokat jelent, ha nem a magunkét hajtogatjuk körbe-körbe, hanem azt adjuk tovább, amit a szívünkre helyezett az Úr.

Úgy tűnik, Bildád megsértődött, azt vette ki Jób beszédéből, hogy lenézi és megveti őket. Milyen gyorsan meg tudunk sértődni, ma szinte népbetegség lett. Nem lehet mondani már senkinek semmit, mert megsértődik. Azonban a sértődés nem más, mint védekezés, úgy teszünk, mint a sünn, amit meg akarunk simogatni: a közeledésre kiengedi tüskéit és megszúrja a kezünket. A sértődés azt jelzi, valami probléma van az életemben, valamit nem akarok feltárni, hanem lelkem pincéjébe száműztem. De ez nem megoldás, mert bármikor megérinthetik az elzárt sebet, és akkor robbanás következik be. A bennünk lévő problémákat, sebeket és bántásokat tárjuk fel az Úr előtt. Ő képes megérteni és szeretetével, megbocsátásával begyógyítani lelkünk mélyét. A Szentírás csodálatos üzenete: van bűnbocsánat, csak fel kell tárni lelkünk tartalmait őszintén, és megtapasztaljuk, Isten Jézusért kész megbocsátani. A megbocsátás felszabadít és megtisztít. Ha az Úr eltörli

vétkeinket, begyógyítja sebeinket, nem tudunk megsértődni. A sértődés nem megoldás.

Bildád mostani beszéde sértődésből fakad, ezért nem tud újat mondani, hanem továbbra is Jób-tartja bűnösnek. Leírja szenvedő barátja számára a gonosz, Istentől elszakadt ember útját. Bemutatja, mi vár arra, aki nem ismeri Istent. Úgy gondolja, Jób is azért szenved, mert elfordult Istentől, és ennek a következménye mindaz, amin keresztül megy. Hogyan látjuk életünket, felismerjük-e, hogy a megpróbáltatások által is keres az Úr? Ha pedig már átadtuk életünket, és Jézus tanítványai vagyunk, formál bennünket. A megtért ember sem kész, sok csiszolni való akad rajta, és a Gazda csiszol, alakít, azt akarja, hogy Krisztus ábrázolódjék ki rajtunk. Jó, ha elfogadjuk az Ő kezének munkáit, és igyekszünk jól megélni a nehéz pillanatokot. Gyakran az a probléma, hogy teljesen testünk függvényeivé válunk. A testünk állapota határozza meg lelkünk állapotát is, pedig lehet a test fölött is diadalmaskodni. A test szerepe nem az uralkodás, hanem a szolgálat. Bár az is igaz, hogy gyakran visszaélünk testünkkel is, nem akarjuk elfogadni változásait, ezért mi is erőszakoskodunk vele. Ha megfelelően viszonyulunk testünkhöz, segítség lehet a szolgálatban, segíthet közelebb kerülni Krisztushoz és a másik emberhez.

### **Tudom, az én Megváltóm él**

(Jób 19,1-20)

Ismét Jób beszél, tele van szomorúsággal, mert barátai is búsítják, és nem vigasztalják. Szavaik tördöfésekkel érnek fel és újabb sebeket okoznak. Nem tudnak továbblépni, és nem látják, hogy vigasztaló szavakra van szükség. Meg kell azonban nekünk látni, ha ők nem is vették észre, hogy hiába verjük a másik fejébe a bűneit, és bombázzuk Igéssel, ha ő nem látja az állapotát, semmit sem érünk el. Amikor Péter a csodálatos halfogás után megvallja bűneit, az nem azért történt, mert Jézus addig gyötörte, amíg bűnbánatot nem tartott, hanem az Úr lényébe tekintve rádöbrent arra, hogy ki is ő. Tegyük örömmel az Úrról bizonyosságot, de ne erőltessünk, hanem várjuk ki, amíg a Szentlélek az Ige által elvégzi a munkáját. Mert az a jó, ha a Lélek munkálkodik, és nem mi erőlködünk. „A szelíd beszéd megtöri a csontot” (Példb 25,15), mi se feledjük, és vegyük komolyan bölcs Salamon tanácsát.

Arról beszél Jób, hogy ha téved is, vállalja, de nem kell erőltetni, nem jó az, amikor valaki kényszerből vall meg valamit. Mindennek a szívünkben kell származni, az a jó, ha magunk ismerjük fel állapotunkat, látjuk meg bűneinket. Jób azonban továbbra is kitart igaza mellett, tudja, hogy nem követett el olyan bűnt, aminek ez a szenvedés lenne a büntetése. Úgy látja, Isten gyöttri, mert amikor kiáltott is, nem kapott választ. Mivel nem segítik a barátok, így még mélyebbre kerül Jób lelkileg, úgy látja, Isten elfordult tőle, nem hallgatja meg imádságát.

Pedig nem erről van szó, hanem arról, hogy a fájdalom és a keserűség annyira körülvették, hogy már nem látja a felhő mögött a napot. Jó, ha nem csak betegségünkkel, problémánkkal foglalkozunk, hanem túlnézve rajtuk meglátjuk a napot. Soha ne feledjük, hogy a nap felhős idő esetén is az égen tartózkodik, csak épp nem látjuk. Adjon ez vigasztalást és reménységet, Isten itt van, csak a felhőim eltakarták. Kérhetjük azonban a szelet, hogy fújja el a felhőket. Isten Szentlelke képes kiemelni ebből a csüggedt állapotból. Jó, ha ilyenkor sem tesszük félre a Bibliát, hanem ragaszkodunk hozzá, és olvassuk akkor is, ha fásultak vagyunk, ha nem értünk mindent.

Az ördög trükkje, hogy szenvedések, sötét napok idején azt sugallja a szívünkbe, nem alkalmas most az idő bibliaolvasásra, belénk sugallja, hogy most képtelenek vagyunk figyelni Rá. Pedig épp most van az Igére szükségünk, most kellene még jobban elmélyedni benne, mert általa szerető Atyánk szól. Csodálatos, hogy az Úr Jézus a kereszten kibeszélhetetlen fájdalmai közepette Igét idézett, majd kétszer is az Atyához fordult. Még a kereszten is tudta, az Atyára van szüksége, és hogy még onnan is lehet Őt hívni. Bárhol vagyunk, hívjuk mennyei Atyánkat, ne higgyük el a gonosznak, hogy most nem vagyunk megfelelő lelkiállapotban a Biblia olvasásához. Ha letesszük a Bibliát, az erőforrástól fosztjuk meg magunkat. Ha nem emeljük Jézushoz szemünk, csak a szenvedésünk marad, csak magunkkal foglalkozunk, és az még jobban lehúz. Foglalkozzunk még többet

Megváltónkkal!

Fény ragyog fel a sötétben és ezáltal egy gyönyörű bizonyágtétel hangzik el Jób szájából. Ez is arra mutat rá, hogy az Úr nem hagyta őt magára nyomorúságában, hanem a Szentlélek által kijelentést ad a számára. Fellebben a függöny egy pillanatra és meglátja azt, Akit évszázadokon keresztül vár Isten népe. Meglátja azt, Aki kiváltja az embert a kárhozatból, és örök életre juttatja, mindazt, aki hisz Benne. A mindennapi bibliaolvasás során a mi szívünkbe is beragyog a fény. A csüggedés és reménytelenség közepette, az Ige bemutatja nekünk Jézust és általa Isten lehetőségeit. Ha Istenre nézünk, kijövünk a depresszióból, mert meglátjuk hatalmát, meglátjuk, hogy ha elakadtunk is, hogy van tovább. Ő tud tovább lendíteni, Ne adjuk fel. Semmit ne adjunk fel, amit az Ő akaratóból kezdtünk el, mert az Úr nem a félbehagyás, hanem a befejezés Istene. Ez a mai Ige csodálatosan rámutat erre és azt üzeni, hogy a megkezdett úton menjünk Vele tovább. Menjünk tovább Jézussal a keskeny úton, mert érdemes.

Jóbnak ezt a vallomását: „Tudom az én megváltóm él”, aranymondásként ismerjük, falra akasztva szemünk előtt tartjuk, de vajon ez a mi bizonyágtételünké is vált? El tudom hittel mondani, tudom az én Megváltóm él. Ezt csak az tudja elmondani, aki átélte, húsvét csodáját, aki találkozott a feltámadott Jézussal. Bárcsak mindannyiunk számára ilyen bizonyosság lenne, Jézus él, győzött a halál fölött, és aki Benne hisz meg fogja látni Őt. Van halál, de a végső szó nem az enyészeté, hanem az életé, Jézusé. Ő egyszer visszajön, és akkor feltámadnak örök életre, akik Benne hisznek. Másrészt már most feltámadhatunk az Úr munkája által a bűnből egy új életre. Jézus feltámadása jelenti a bűnből való szabadulást is, Vele egy új életet kezdhethetünk. Az Úr adja, hogy ez a reménység éltessen minket ma is. Bízunk Benne és figyelünk Rá.

### **Erőszak nélkül**

Jób 20,1-29

A huszadik fejezetben ismét Cófár szólal meg, és ő is képtelen átlépni a saját árnyékát. Tovább gyötri Jób, azzal, hogy mindenáron bűnössé akarja tenni. Képtelen ő is segítő kezét nyújtani. Meg kell vizsgálni, hogy mi tudunk-e segítséget nyújtani a szenvedő, a bajban levő ember számára. Dogmát vagy életet kínálunk a számukra? Mert az a hangsúlyos, hogy fel tudjuk mutatni az Úr kegyelmét és a bűnös ember iránti szeretetét. Nem a mélységbe kell taszítani a másikat, hanem felcsillantani számára a reménységet. Rá kell mutatnunk Jézusra, Aki keresi az elveszettet és jó pásztorként utána megy, hogy haza vigye.

Amit Cófár a 18. versben mond, az Úr Jézus munkája által megvalósul. De nem kényszer határára, nem azért, mert Isten erőszakot alkalmaz, hanem Jézus kegyelme és szeretete által. Ezt láthatjuk Zákeus életében. Jézus megáll a megvetett és félre lökött vámszedő bűvőhelye mellett és lehívja a fáról, majd bemegy a lakásába. Zákeus a Jézussal való találkozás átformáló hatása alatt a kárvallottaknak a négyzeresét adja vissza. Majd vagyona felét szétosztja a szegények közt. Az Úr átalakítja és érzékenyvé teszi a szívünket. Kegyelmét megtapasztalva már nem önmagunknak, hanem Neki élünk.

### **Az Igét olvasva**

(Jób 21,1-15)

Megfigyelhetjük Igénkben, hogy Jób mennyire nem hagyja magát befolyásolni. Nem keresi a könnyebb megoldásokat nyugalma érdekében, hanem mer ellent mondani, mer a maga útján haladni. Nem sodródik mások véleménye szerint, hanem igyekszik megtalálni a feleletet kérdéseire. A barátai erőltetik a maguk elgondolását, ám Jób nem fogadja el, amit mondanak. Jó látni, hogy lehet nemet mondani, nem kötelező mások véleményéhez igazodni, hanem szabad nekünk meggyőződni a valóságról. Nem kell másodkézből venni az Istenről szóló információkat, hanem keres-

hetjük Őt személyesen. De keressük-e? Sokan megelégszenek azzal, amit másoktól hallanak, pedig mások véleménye, vagy bizonyágtétele csak azt szolgálja, hogy mi is elinduljunk keresni.

Elmondja ez a szenvedő, hogy ő nem embereknek panaszkodik, hanem Isten előtt önti ki a szívét. Jó, hogy meglátja, lehet Hozzá fordulni. Életünk mélységeiben, a keserűség, az elhagyatottság idején is kereshetjük Őt. Ő soha nem hagy magunkra, várja, hogy megszólítsuk és feltárjuk szívünket. A sátán akar elcsüggeszteni, ő sugallja, hogy nem érdemes Istenhez fordulni, és ő irányítja figyelmünket az emberi megoldások felé. Azonban az emberi segítség mit sem ér. Az élet nagy kérdéseire nem találtuk meg a válaszokat, és ha szeretnénk jó választ, békességet, reménységet Isten kijelentéséhez kell fordulnunk. Csakis az Igét olvasva jutunk békességre, és kapja meg lényünk, azt amire vágyik, amit eddig máshol kerestünk.

Felismeri Jób, hogy a hirtelen jött tragédia, nem mindig a bűnösség bizonyítéka, hiszen sok Istennel nem törődő ember jól él. Sikerülnek a terveik, gyarapszik a vagyona, elkerülik a betegségek, rendben van a családi élete, és öregkorban hal meg. Felteszi ő is a kérdést: Mi ennek az oka? Az Igét olvasva meg kell látnunk, hogy az Úr időt ad, azt akarja, hogy a leggonoszabb is megtérjen és éljen. Időt ad a megtérésre, az újrakezdesre. Mert az a legfontosabb hogyan lépjük át az örökkévalóság kapuját, ami bármely pillanatban megtörténhet. Mai világunkban, bármikor eljöhet földi életünk utolsó pillanata. De hogyan ér ez? Felkészülve? Úgy, hogy tudom, honnan jöttem és hová megyek? Tudom miért élek? Az élet legfontosabb eseményét átéltem már? Leborultam Teremtőm és Megváltóm előtt? Mert az a legfontosabb, hogy átéljem az Úr kegyelmét, meglássam, valóban értem lett emberré Jézus és helyettem halt meg a kereszten. Azért, hogy örökké élhessek Vele. Élünk még ma a kegyelmi idő lehetőségével, mert nem tudjuk meddig is tart.

## **Új irány**

(Jób 21,16-34)

Továbbra is a gonoszokról beszél Jób, rámutat, ha sokaknak jól is megy az életük, nem tartják azt a kezükben. Bármikor elveszíthetnek mindent. Minden Isten ajándéka az életünkben. Tőle kapjuk magát az életet és annak lehetőségeit is, akkor is így van ez, ha nem akarjuk elismerni. Legyünk hálásak javainkért és éljünk velük felelősségteljesen. Vegyük komolyan talentumainkat és ne feledjük, hogy el kell velük számolni, mert nem azért kaptuk, hogy őrizgessük hanem, hogy forgassuk, vagyis használjunk velük.

Jób leszögezi nem a gonoszokra, vagyis az istentelenekre figyel, nem jár az ő tanácsuk szerint. Úgy is mondhatnánk számára nem a hitetlenek jelentik a példát. Odafigyelünk-e a példaképválasztásra? Fontos-e számunkra, hogy hívő, Isten akarata szerint élő ember legyen, akire felnézünk, akinek a tanácsát komolyan vesszük? Hívőket, krisztusi embereket állítunk példaként gyermekeink elé? Fontos, hogy ki a példa a számunkra. Jó, ha olyan személyt választunk, akinek az élete igazolja hitét.

Meglátja azt is ez az ember, hogy a gonoszoknak is oda kell majd állniuk Isten ítélőszéke elé. Nem kerülhetik el ők sem, de nem kerülheti el senki sem. Milyen jó, ha már most oda állunk a Golgotai kereszttel a szívünkben, mert akkor az ítéletkor már, mint megkegyelmezett bűnösök jelenhetünk meg. Jézus azért jött, hogy örök életre mentsen meg. Az Úr Jézus azért jött el a világba, hogy lehetővé tegye számunkra az életváltást, hogy Ő általa új irányba haladjunk, és életre jussunk. Mert Általa lehetséges bármilyen bűnből, mélységből szabadulni, Istendicsőítő életet élni. Csak Ő tehet képessé arra, hogy a gonoszágtól megszabaduljunk és az Ige mércéje szerint éljünk. Saját erőlködéseink nem tesznek rá képessé. A magunk erejéből nem leszünk becsületesek, nem tudunk tiszta eszközöket használni, nem lesz más a szívünk, csak kegyelem által.

## **Vele**

(Jób 22,1-20)

Elifáz gyötri tovább Jóbot, mindenáron rá akarja erőltetni a saját látását. Bűnössé nyilvánítja barátját. Úgy tekint rá, mint aki biztosra tudja, Jób vétkezett. Mennyire tisztában van ez az ember a másik életével, de ugyanilyen tisztában van a sajátjával is? Gondoljunk el mi is ezen, a saját életünket ismerjük-e olyan jól, mint a másokét? Hiszen mások életével könnyebb foglalkozni, sőt nagyon tudjuk, mit kellett volna másképp csinálniuk, mit rontottak el, de a magunk életében felismertük-e a hibákat? Látjuk-e, mit csináltunk rosszul? Ha igen, akkor még nem késő az Úrhoz fordulni. Problémáink abból fakadnak, hogy legtöbbször nem Istentől kérjük a választ. Nem Őt keressük, és nem vele beszéljük meg problémáinkat, hanem külső tanácsadókra hallgatunk. Mai világunkban sok tanácsadó van, hiszen mindenki ért mindenhez, mások életében meg különösen is szeretünk kotorászni. Azonban az Úr elsősorban a mi életünkkel kíván foglalkozni. Előbb a saját életemet kell rendbe hozni, a magam kérdéseire kell a jó választ megtalálni.

Hasznára van-e az ember Istennek? - kérdezi Elifáz. Mennyire a haszonban tudunk gondolkodni. A mai ember bukkan fel előttünk, aki mindenben csak a hasznot látja. Addig fontos számára minden és mindenki, amíg anyagi hasznot tud belőle húzni, amíg érdeke úgy kívánja. Sokszor még a házastársak is úgy tekintenek egymásra, mennyi hasznot hajt a másik, ki hoz több fizetést. Isten az embert nem termelésre, profitszerzésre teremtette, hanem azért adta az életet, hogy élő kapcsolatban legyünk Vele. Örüljünk az életnek, szeressük Őt és egymást. Szeretetre teremtett minket az Úr. Azért jött Jézus is el a világunkba, mert Isten szereti az embert. Fia által hozta helyre az elromlott kapcsolatot. Isten azt akarja, hogy mi mindenkor kapcsolatban legyünk Vele. Nem kényszerű, hanem őszinte, szívből fakadó kapcsolatra vágyik. Ő azt akarja, hogy ne kötelességből keressük Őt, ne formalitás legyen a csendességünk, hanem személyéért keressük. Önmagáért, szeretetéért legyünk a közelében. Az Igét is azért vegyük kezünkbe, mert Édesatyánk szavaira vágyunk. Motiváljon mindig az, hogy tudni akarom, mit mond az Atya. Mit mond életemnek az Ura, Aki kész volt értem halálba menni?

Igen, azt kell felismernünk őszintén, hogy Isten mégis szeret. Nem érdemeljük, nincs mit szeretni rajtunk, mert teljesen eltávolodtunk Tőle, ennek ellenére szeret. Mégis mindig ott van az élet mellett, lehetőséget kínál az új életre. Persze sokan azt mondják, távol van tőlük az Úr, de ez nem így van, a baj velünk van. Mi nem látunk, nem vesszük észre Őt, vagy nem akarjuk észrevenni. Ő mégis könyörül rajtunk. A bal oldali lator sem vett tudomást Isten akaratáról egész életében, ám a kereszten odafordult Jézushoz és megtapasztalta a kegyelmet. Mégis könyörült rajta az Úr. Jó tudnunk, hogy az örök élet nem érdem szerint van, hanem kegyelemből, mindenki számára. Az örök életet senki nem képes megszerezni, azt csak elfogadni lehet, bűnbánattal és hálával.

Lehet, elhatároztuk, nem keressük tovább Istent, nem figyelünk a szavára, legyünk úgy, mint Péter, és mondjuk: Uram, a te szavadra mégis kivetem a hálókat. Igen, az Ő szavára mégis fogjunk neki újra. Amit abbahagytunk, Vele kezdjük el ismét. A hangsúly ezen van: Vele.

## **Megbékült ember**

(Jób 22,21-30)

Elifáz tanácsát, jó ha a magunk számára alkalmazzuk, mert az a szükséges, hogy életünk minden helyzetében bizzuk magunkat Őreá. Legtöbb problémánk abból származik, hogy csak elméletileg bizzunk Benne, a mindennapi dolgokban pedig a saját fejünk szerint haladunk. Mert mit is jelent Istenre bízni magunkat? Nem is olyan nehéz ez, mint gondolnánk. Hiszen rábizzuk magunkat a sofőrre, amikor beülünk az autóba vagy felszállunk a buszra. Az életünk az ő kezében van, és bizzunk abban, hogy célba fog velünk érni. Istenre bízni magunkat hasonlót jelent, Rábízom az életem, és hiszem, hogy jó irányba fog vezetni és célba fogok érni.

Légy vele békességben, javasolja Elifáz. Istennel meg kell békülnünk, mi már tudjuk, hogy ez

csak Jézus Krisztus által lehetséges. Isten Jézus Krisztus által békéltetett meg minket Önmagával. Azért halt meg a kereszten, hogy nekünk békességünk legyen. Ma is Hozzá jöhetünk, az Ő közelsége, Lényének hatalma alatt lehetünk békességben. Jó úgy nekiindulnunk a napnak, hogy békességre jutunk mindabban, amit tenni szándékozunk. Akkor lesz áldás rajtunk, ha békességgel indulunk feladatainknak. A békesség azt jelenti, tudom, hogy Isten is ezt akarja, azt cselekszem, amivel megbízott engem. Mivel bízott meg? „Mivel Isten az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítva nekik bűneiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét. Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel” (2Kor 5,19-20). Tehát az a feladatunk, hogy Krisztus békekövetei legyünk ebben a világban. Őt képviseljük, bármerre járunk. Mi nem egy vagyunk a többi ember között, hanem Isten országának a nagykövetei vagyunk. Jól képviseljük-e naponta Urunk országát? Meglátják-e az emberek általunk ennek az országnak gazdagságát, eljut-e hozzájuk az Úr békessége? Mennyi feszültség uralkodik ma az emberek közt, vigyünk el számukra a megbékélés lehetőségét. Mert Jézusban minden szív békességre juthat az Atyával. Az Atyától kapott békesség pedig gyógyítólag hat önmagunk felé, és környezetünk felé is.

A megbékült ember Istenben gyönyörködik. Tudok én Benne gyönyörködni? Mi gyönyörködtet engem? Nagyszerű ígéretet olvasunk, ha Hozzá könyörgünk, meghallgat. Jó, hogy most is azzal a hittel fordulhatunk Urunkhoz, hogy fogadja előterjesztésünket, kész foglalkozni dolgainkkal. Istennek van ideje számunkra. De van-e nekünk? Van-e időnk arra, hogy leüljünk és csendben legyünk? Van-e időnk az Úrra? Fontosabb-e számunkra Ő mindennél? Isten meghallgat, akkor is így van ez, ha nem válaszol azonnal, vagy nem úgy válaszol, ahogy azt mi szeretnénk.

### **Jöjj, ahogy vagy** (Jób 23,1-17)

Jób szenvedése egyre növekszik, a fájdalmakat napról-napra nehezebben viseli, azonban mindezekkel a gyötrelmekkel Istent keresi. Tudja, hogy csak az Úrnál talál választ kérdéseire, és csak ott élhet át megbékélést. Ez fontos útmutatás a számunkra, arra biztat, hogy úgy amint vagyunk, mehetünk az Úrhoz. Ezt jó tudni, mert vannak, akik megtorpannak, amikor életük mélységeivel Isten felé irányítják őket. Méltatlannak látják állapotukat, és azt gondolják, majd ha rendbe jön az életük, akkor kereshetik az Urat. A Szentírás bizonyosságot tesz arról, hogy nem kell várnunk a rendbejövetelre, mert mi képtelenek vagyunk helyreállítani életünket. Másrészt az Atya úgy vár haza, amint vagyunk. Nem kell kozmetikázni semmit, csak jönni. A tékozló fiú is, úgy ment, ahogy volt. Nem fürdött meg, nem szerzett tiszta ruhát, csak ment. És az atya úgy fogadta vissza, ahogy volt. Így vár minket is. Feltárhatjuk előtte őszintén a szívünket, Ő készséggel meghallgat. Fontos látnunk azt is, hogy jöhetünk, amint vagyunk, de elrontott életünk felelősségét látnunk kell.

Mi már tudjuk, hogy Isten emberré lett Jézus Krisztusban, ezért meg tudja érteni minden problémánkat. Megtapasztalta a sátán támadását Júdea pusztaságában, de azt is megmutatta, miként lehet ezt a támadást visszaverni. Ő győztes életet élt, így tud számunkra is segíteni. Általa mi is győzhetünk önmagunk, a bűn és a problémák felett. Ne adjuk fel, ne törődjünk bele a kudarcba, hanem kezdjük Vele újra. Ami egyedül nem sikerült, azt most kezdjük el Vele, mert Jézussal lehet győzni.

Jób tisztában van Isten mindenhatóságával, tudja, hogy az élete nyitott könyv előtte, az Úr jelen van mindenütt. Jó ezt nekünk is látni, nincs az életnek olyan területe, ami rejtve lenne Előtte. Ő mindenütt jelen van, ezért bárhol segítségül hívhatjuk, bárhol megtapasztalhatjuk jelenlétét. Ehhez szükséges szívünk elcsendesítése, mert bár az Úr jelen van, de nem a viharokban, zajban tapasztalható meg, hanem a csöndben. Csöndre van szükségünk. Bele merünk-e lépni a csöndbe, bár az is igaz, ma nem mindig könnyű a csöndet megtalálni. Ha időt szánunk rá, áldást tapasztalunk. Megújulunk, amint Illés is megújult, mert az Úr szava erővel töltötte el.



Azon gondolkodtam, vajon én elmondhatom-e, hogy lábam az Ő nyomdokát követte? Bizony nem. Sokszor letérek ezekről a nyomokról, és ha elhagyom őket, eltévedek. Mindig akkor vagyok nyugtalan, és akkor kerülök konfliktusba, ha kilépek az Úr nyomaiból. Pedig Ő azért megy előttem, hogy könnyebb legyen nyomait követve, még a nehéz szakaszokon is keresztüljutni. Péter is azt hangsúlyozza, hogy arra hívtunk el, hogy az Ő nyomdokait kövessük.

### **Figyeljünk az Úrra!**

(Jób 24,1-17)

Jób beszéde tovább folytatódik, és a maga keserűségén keresztül szemléli a világot. Fáj neki az a sok megtorlatlan gonoszság, ami napról napra történik. Ő szenved, ő, aki igyekezett Isten törvénye szerint élni és odafigyelt a másik emberre, míg azok, akik csak egyéni érdekeikre figyelnek, minden probléma nélkül élnek. Őket elkerülik a tragédiák, zavartalanul folytatják gaztetteiket, az emberek kihasználását, tönkretételét, és nem bünteti meg őket az Úr. Mi is hányszor kesergünk, amikor azt látjuk, hogy akik semmibe sem veszik Istent, jól élnek, minden sikerül nekik, sőt, ők irányítják az életet. Közben azt látjuk, hogy a hitben élők gyakran szenvednek, nehéz próbákon mennek keresztül. Jó azonban, ha nem másokra figyelünk, hanem Urunkra emeljük tekintetünket, Belőle merítünk erőt.

Számunkra az a lényeges, hogy ne oldalra, mások életére nézzünk, ne a gonoszokat irigyeljük, hanem Isten országában éljünk. Az Úr ma is megadja övéinek azt, ami szükséges a számukra. A hit nélkül élők sikerei nem azért vannak, hogy mi irigyeljük őket, netalán példaképeink legyenek. Isten engedi őket a saját útjukon, és közben keresi őket. Úgy, ahogyan Zákéust is kereste, és elhozta azt az időt a számára, amikor felismerte, hogy szomjas a lelke, és elindult Jézussal találkozni. Ebben a találkozásban látta meg, hogy nem becsületes úton jutott nagy vagyonához. Urunk ma is azt akarja, hogy a Vele való találkozásban alakuljon át az életünk, lássuk meg mindazt, ami nem az Ő akarata szerint zajlott.

Jób úgy látja, Isten nem törődik az igazságtalansággal, amiért nem akadályozza azt meg, vagy nem ítéli meg azokat, akik ártanak felebarátaiknak. Azonban az Úr nem közömbös, hanem engedi, hogy végigjárjuk az általunk választott utat, és közben lássuk meg, hová jutunk Nélküle. Igen, jó lenne már meglátnunk, hova is jut az emberiség, ha Isten nélkül éli az életét. Hiszen nagy erkölcsi mélységekbe zuhantunk. Az életünk rabszolgasors, mivel annyi minden uralkodik már felettünk, képtelenek vagyunk kézben tartani saját termékeinket. Az ételtől, italtól kezdve minden élvezeti cikk és a technika termékei meghatározzák életünket. Nem tudjuk kézben tartani ezeket, és csak küszködünk, ahelyett, hogy Krisztus szabadságában kiteljesedett életet élnénk. Azonban Isten elküldte számunkra a Szabadítót, Aki rabszolgaságunk láncait leoldja rólunk. Forduljunk Hozzá, lássuk meg, hogy egyedül nem megy, szükségünk van Rá. Ne áltassuk magunkat, hogy majd most sikerül szabaddá válni, mert a magunk erejéből soha nem leszünk szabadok. Azonban akiket a Fiú megszabadít, azok valósággal szabadok lesznek. Ez a szabadság számunkra is elérhető. Ő szabadít meg a keserűség és a neheztelés rabságából is.

### **Van megoldás**

(Jób 24,18-25)

Jób úgy látja a bűnösök elnyerik majd büntetésüket. Azok, akik Isten nélkül élnek, kárt okoznak, másokat elnyomnak, megkapják ítéletüket. Ő is úgy tartja, még ebben a földi életben végbe megy az igazságszolgáltatás. Mert, aki nem támogatja az özvegyet, bántalmazza a meddőt, nem maradhat büntetés nélkül. Az ember mindig jutalmazásban és büntetésben gondolkodik. Különösen, ha másokról van szó, igazságérzete ítélet után kiált. Jó b korában még nem ragyogott fel a világ egén Isten kegyelme, még nem volt ismeretes a bűnbocsánat újszövetségi formája. Úgy gon-

dolták mindenki ebben a földi világban kell, hogy elnyerje élete értékelését. A bűnösnek már most kell lakolnia.

A Szentírás elmondja, lesz ítélet. Eljön az a nap, amikor az Úr elé fogunk állni és számot adunk majd az életünkről. Azonban addig a napig már ebben az életben lehet rendezni Istennel dolgainkat. Nagyon fontos látnunk azt is, hogy nem azért bűnös valaki, mert rossz tetteket hajtott végre, hanem azért cselekszik bűnt, mert a bűn a szívében van. Belénk van a bűn kódolva. Ebből következik, hogy tettekkel nem lehet ezt rendezni. Isten igéje elmondja, képtelenek vagyunk a bűntől saját erőből megszabadítani, és nem tudunk Isten akarata szerint élni.

Van megoldás? Igen? Isten elkészítette a megoldást. Elküldte Jézust, Ő megszabadít a bűn hatalma alól, magára vette bűneinket a kereszten, elszenvedte büntetésünket. Aki ezt hittel elfogadja, annak bűnei bocsánatot nyernek. Ehhez szükséges bűneink meglátása és bűnbánattal való rendezése. Nem automatikus a bűnbocsánat, hanem mindenkinek szembesülnie kell azzal a ténnyel, Isten előtt kárhozatra méltó bűnös. Aki azonban Az Úrhoz fordul és kegyelmet kér, Jézus érdeméért az Atya elengedi a tartozást. Jézussal új életet kezdhetek.

A kegyelem a természetünket is újjá formálja, Isten Szentlelke újjá szül. Az Úr csodálatos munkát végez el, nem javítgatja az életünket, hanem új teremtéssé tesz. Egy új szívet ajándékoz nekünk, egy olyan szívet, amilyen nem volt. És ez a szív már képes Isten akarata szerint élni. Ez a szív már Őt akarja dicsőíteni, mert hálás a bűnbocsánatért, az új élet lehetőségéért. Az újjáteremtett ember szíve hálás mindazért a jóért, amit az Úrtól kap. Rácsodálkozik arra, hogy nyomorult bűnös ellenére Isten gyermeke lehet. Pál apostol is sokszor elcsodálkozik azon, hogy ő, aki gyilkos indulattal volt tele, gyűlölte Jézust, mégis kegyelmet nyert, és hirdetheti az evangéliumot.

Az Úr úgy oldja meg életünk problémáit, hogy ad egy új esélyt, amellyel ha élünk, megismerhetjük Őt. Minél jobban feltárul előttünk az Ő Lénye, annál másabb emberek leszünk. Isten Lénye Jézusban bontakozik ki előttünk. Őbenne láthatjuk meg, ki is az Isten. Hódoljunk Előtte, dicsőítsük és szolgáljuk Őt. Isten akarata, hogy krisztusi életet éljünk. Azt akarja elvégezni, hogy a Fiúhoz hasonlítson az életünk.

Azonban mindez önmagunkkal való szembenézésre és bűnbánatra kell, hogy indítson minket. Vegyük kézbe az evangéliumokat és szemléljük Jézust, majd nézzük meg, olyan-e a saját életünk, mint az Övé. Úgy élünk-e ahogyan Ő élt? Mennyivel másabb lenne a világ, ha a magukat kereszténynek mondók, az evangélium szerint élnének. Mert nem csak arról van szó, mit hiszünk, hanem arról, hogyan élünk. A reformáció sem lehet csupán elmélet, nem elég a tiszta tan, tiszta életre is szükség van. Hogyan élt Jézus? Ő maga mondta, hogy azért jött, hogy szolgáljon. Ő nem várja el, hogy Neki szolgáljunk, hanem Ő akar szolgálni. És ez valóban így is van. Állandóan szolgált. Gyógyított, ördögöket űzött ki, másokért élt. Mindent megtett, hogy az embert felszabadítsa az ördög igája alól. Helyreállította hit által az Istennel való kapcsolatot. Amikor elfogták, még akkor is gyógyított. Meggyógyította az elfogására érkező szolgáló fülét. Nem használt fegyvert önmaga megvédésére. Kezdjünk el járni ma a Jézus nyomdokain, kérdezzük mindenben, Uram, Te mit tennél az én helyemben, és várjuk meg a választ.

### **A lényeg: Amit Jézus tett**

(Jób 25,1-6)

Már harmadjára szólal meg Bildád, de elég röviden beszél. Fogy a türelem és a muníció. Nem igazán tudnak már mit mondani. Az eddigi ismeretük végére értek, szövegeik elfogynak. Tulajdonképpen az a jó, amikor a saját szövegünkből kifogyunk, amikor már nincs mit mondani, és úgy érezzük, tehetetlenek vagyunk. A tehetetlenség Isten felé nyit kaput, odasodor az Úrhoz. Rádöbbenek arra, hogy én már nem tudok semmit sem tenni, és ezért Tőle várok segítséget.

Bildád rámutat Isten hatalmára, de ezt úgy teszi, hogy a nyomorult ember, a közte és az Isten közötti távolságot látja. Úgy gondolja, nincs esélye, messze van tőle az Úr, fenn a magasságban, lehetetlen megközelíteni. Bildád esélytelenné teszi barátját, Isten megközelíthetetlen magasságban

lakik, nincs esély Hozzá jutni. Azonban a köztünk és az Úr közötti távolság nem azt jelenti, hogy nincs esélyünk, csupán annyit, hogy saját erőből képtelen vagyok rendezni az életemet. Tőlem nem telik Istennek tetsző életre. Jó, amikor itt valaki rámutat az Úrra, és elmondja: Ő mindent megtett értem. Nem az a lényeg, mit teszek én, hanem mit tett Ő. Jó, ha kézbe vesszük a Bibliát, mert abban mondja el az Úr a megoldást. A Biblia beszél arról, amit Ő tett értem, elmondja, hogy pont a saját tehetetlenségem felismerésére van szükség, és arra, hogy kiálthatok Hozzá. Amíg én akarom megoldani az életem, nem sikerül, de ha elengedem, ha lemondok saját magam megmentéséről, átélem Isten munkáját. Az a legnagyobb probléma, hogy Istent kirekesztve mi akarjuk megoldani életünket. Mindig bizonyítani akarunk, és nem vállaljuk be, amit a tékozló fiú: itt éhen pusztulok, nem tudom magam megmenteni. Ő is ebben a helyzetben döbbsen rá arra, hogy az Atya a megoldás.

Bildád nem képes az ember reménytelen helyzetéből kiindulva elmondani: Isten mindent meglehet. Nem képes az Úrhoz vezetni Jóbot. Miért? Mert maga sem ismeri Istent, vagyis nem jól ismeri. Azt gondolja, Istenhez csak az emberi mérce által jónak tartott emberek mehetnek. Nem szembesült azzal, hogy az emberek által jónak tartott személyek is könnyűnek találtnak Isten előtt. Nincsen egyetlen igaz sem, senki, aki Istent keresné, mindnyájan vétkeztek és híjával vannak Isten dicsőségének. Ez a probléma, híjával vagyunk Isten dicsőségének. Még a gazdag ifúnak is látnia kellett, hogy a legvallásosabb, a törvényhez ragaszkodó életnek is van fogyatéka. Mi a fogyatéka, mi az, ami hiányzik? Az Úr Jézus jelenléte. Lehetünk kiválóak, járhatunk rengeteg alkalomra, de ha Jézus nincs a szívünkben, ha nem vagyunk az Ővéi, fogyatkozásunk van. Őn magában a legkiválóbb ember is kevés, egyedül a kegyelem teszi életünket megfelelővé. Az felel meg, amit Jézus tett. Vére tisztít meg, és áldozata egyenlíti ki a számlát.

### **Gyönyörködj az Úrban!**

(Jób 26,1-14)

Bildád újabb beszédére is válaszol Jób. Elmondja, hogy mindaz, amit barátja mondott, nem ér semmit. Nem adott erőt az erőtlennek, nem segítette fel a szenvedőt. Fölösleges beszéd volt, mert nem ment vele semmire Jób. Neki másra van szüksége. Mire? Megértésre és szeretetből fakadó segítségre. Még mindig nem látjuk, hogy a barátok a fájdalmat, a szenvedést próbálnák enyhíteni. Vajon letörlik-e Jóbról az izzadságot, adnak-e neki inni, és megetetik-e? Mindez ránk is jellemző, gyakran beszélünk, amikor cselekedni kellene. Isten vezetése által lássuk meg, mikor mire van szükség.

Ráadásul a Bildád által elmondottak tanácsot sem adtak. Semmi olyat nem mondott, amit Jób már ne hallott volna. Hányszor csak mondjuk a magunkét, ahelyett, hogy figyelni az Úrra, és elkérni az adott helyzetben szükséges mondanivalót. Pedig az Úr megadja azt az üzenetet, ami a másik számára segítség lehet. Sokat jelent, ha személyes bizonyoságtételt fogalmazunk meg. Elmondjuk, mi hogyan tapasztaltuk meg az Úr kegyelmét és munkáját saját életünkben. Itt ilyenről nem volt szó, egyik barát sem beszélt arról, hogyan él meg Isten jelenlétét, segítségét egy-egy nehéz élethelyzetben. Ahogyan megéljük a betegséget, szenvedést, a nélkülözést, a sikertelenséget, az mind bizonyoságtétel. Van-e különbség saját életünk és a nem hívók élete között? Miben látszódik meg a hitünk? Mi is ugyanúgy zúgolódunk, elégedetlenkedünk, aggodalmaskodunk, mint azok, akik nem ismerik az Úr Jézust? Ha igen, akkor ez rossz bizonyoságtétel. Látják-e az Úrba vetett bizalmunkat, azt, hogy hisszük, az Úr gondoskodik rólunk, akkor is, ha még mi nem tudjuk, hogyan teszi?

Jób nem okos ötleteket hoz elő, hanem Istent dicsőíti. Látja és magasztalja az Úr hatalmát. Csodálatos, hogy ennyi szenvedés közben, betegágyon, emberileg reménytelen helyzetben is Istent hatalmasnak látja. Nem lázadozik, nem arról beszél, hogy ha Istennek lenne hatalma, akkor nem engedné a rosszat megtörténni. Egyszerűen csak mindenben meglátja Isten munkáját, és dicsőíti mindezért.

Jóbot nem veszik körül orvosok, nincsenek fájdalomcsillapítók, modern kezelések, az ő fájdalomcsillapítója az Úr magasztalása. Mert amíg dicséri az Urat, eltekint sebeiről, a fájdalomról, és így csillapodik a szenvedés. Mit csinál Jób? A természet csodáit szemléli, a teremtést, a felhőket, a csillagot, az eget, és ezek Istenről beszélnek, és Hozzá viszik gondolatait. Észrevesszük-e Isten munkáit a világban? Tudunk-e gyönyörködni az égben, a felhőkben, a virágokban? Meglátjuk-e problémánk között azt, ami szép, azt, amiért betegen is hálát lehet adni? Ha túllátok a betegségen, szenvedésen, és látom Őt, békesség és öröm lesz a szívemben. Nehéz helyzetekben is lehet gyönyörködni az Úrban.

### **Isten kezébe kapaszkodva**

(Jób 27,1-10)

Jób nem adja fel, és nehéz helyzetében tovább kapaszkodik Isten kezébe. Ez csodálatos, nem inog meg a támadások alatt, hanem határozottan kitart a maga látása mellett. Tudja, hogy nem vétkezett, nem azért szenved, mert valamilyen rendkívüli bűn terheli az életét. A hosszú viták alatt is még van ereje és türelme beszélni, mindez azért, mert számára Isten élő valóság. Vallomása határozottan hirdeti: él az Isten. Ez a vallomás lendíti túl a holtpontra. Határozottan vallja, hogy Isten él, ezért megtapasztalható. Így azután szenvedésében, gyötrelmei közepette is Hozzá fordul, mert tudja, Őreá mindig lehet számítani.

Legyen ez a mi megtapasztalásunk és vallomásunk is. A Szentírást olvasva fel kell ismernünk, hogy élő Istenünk van, és ha ezt látjuk, életünk legnehezebb pillanataiban sem csüggedünk el, hanem képesek leszünk talpra állni, újrakezdeni. Legyünk bárhol is, akár fekdjünk betegágyon, vagy viaskodjunk szenvedélyekkel, rossz szokásainkkal, az élet különféle gondjaival, Őt meg lehet szólítani, mert él. És ha élő Istenünk van, számíthatunk Rá, nem magányosodunk el, mert Urunkat bármikor hívhatjuk. De hívjuk-e elhagyatottságunk idején? Használjuk-e valóban Isten hívószámaikat, a Zsoltárok 50,15-öt és a Lukács 11,13-mat? „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle” (Lk 11,13)! Hívjuk Őt azonnal, kapaszkodjunk ezekbe az Igékbe, mert amit Isten ígér, azt mindig tartja is. Ő sohasem vezet félre. Gondoljunk arra, hogy mi is igyekszünk megadni gyermekeinknek azt, amit kérnek, legyen a szemünk előtt, hogy akkor mennyivel inkább ad az Atya azoknak, akik kérnek Tőle. Ne csüggedjünk, forduljunk Hozzá bizalommal, és kérjük segítségét, kegyelmét, vigasztalását.

Mi már tudjuk, amit Jób még nem, hogy a leggonoszabb, még a kereszten lévő lator is segítségül hívhatja az Úr nevét, ha valóban szívből teszi. Nagyszerű üzenet ez a számunkra - ha felismerjük elvesztett voltunkat, jöhetünk bármilyen mélységből, hozhatjuk rút bűneinket, mert az Úr Jézus a mi bűneinkért halt meg. Ő pontosan azt akarja, hogy keressük Őt, kérjük bocsánatát és kezdjünk Vele új életet. A kegyelem azt jelenti, hogy minden ember megkapja az esélyt életének új alapokra való helyezéséhez, de ezzel élni kell. Kiáltunk ma Hozzá, mondjuk, Uram Jézus Krisztus, könyörülj rajtam! Kérjük, hogy tisztítson meg bűneinktől, és ne tartson vissza semmi, mert ma is érvényes az ígéret: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, ha vérvörösek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ézs 1,18).

### **Nem mindegy**

(Jób 27,11-23)

Láttuk tegnap, hogy Isten megadja mindenkinek számára az új élet lehetőségét. Felkínálja nevének segítségül hívását azoknak is, akik nem ismerik Őt, akik gonoszul élnek. Rajtunk áll, hogy élünk-e a kegyelemmel, és megragadjuk-e azt. Isten keresi az elveszetteket, és meg akarja őket menteni, azonban nekem kell meglátni, hogy segítségre szorulok. Gyakran az a probléma, hogy nem látjuk

a bajt bajnak, nem vesszük komolyan, hogy rossz irányba haladunk, vagy úgy gondoljuk, magunk is megoldjuk a problémát. Azonban ez önbecsapás, hiszen azért nem haladunk évek óta előre, azért nincs megoldás, növekedés, mert egyedül képtelenek vagyunk szabadulni, legyőzni betegségeinket, szenvedélyünket, régi természetünket. Meg kell látnunk, hogy Isten beavatkozására van szükségünk, arra, hogy eltávolítsa a kőszívet, és hússzívet adjon a helyére.

Azt is látni kell, hogy azért nem mindegy, hogyan élünk, mert az életünk gyermekeink számára mintául is szolgál. Ők követik életünk vezetését, gyakran nem is tudatosan, csak amilyen magatartásminta éveken keresztül beléjük ivódott, az övék lesz. Ők is hozzánk hasonlóan fogják megoldani a problémáikat, és úgy reagálnak az élet kihívásaira, ahogyan tőlünk látták. Jó, ha a rossz döntéseket át tudjuk beszélni, ha merjük vállalni azt, ami nálunk nem vált be, amit elrontottunk. Sőt, az volna a jó, ha látnák, miként alakult át az életünk Jézus Krisztus által. Ha meglátnák, hogy az új élet új magatartásformát, új döntési és megoldási készséget is eredményez. Legyen a krisztusi életvitel is minta a számukra, lássák meg az életünkben, hogy Krisztussal lehet másként, mint ahogy eddig tettük. Ne feledjük: amit vetettünk, azt fogjuk aratni. Ha evangéliumot vetünk, akkor annak a gyümölcsei válnak nyilvánvalókká.

Jób rámutat, hogy a gonoszok élete eltévesztett élet, mert Isten nélkül nem tudnak kiteljesedni. Azok az értékek, amikre építettek, hiábavalóvá lesznek. Másrészt a vagyon, a földi javak nem mentik meg lelkünket. Többre van szükségünk, és ezt a többletet az Úrba vetett hit adhatja meg a számunkra. A bolond gazdagnak is szembe kellett néznie élete végével, azzal, hogy amikor a vagyon jelentette számára a beteljesülést, elvétetett az élete. Ebben a példázatban Jézus arra is rámutat, hogy aminek élt, amit kínosan gyűjtögetett, halála után elkallódott. Gyakran látni, hogy a következő generáció a könnyen jött javakat könnyen el is szórja, számára már nem igazán érték, mert nem küzdött meg érte, csak az ölébe hullott. Az idő előtt kikért örökségen nincs áldás.

### **Fedezzük fel, Isten országa kincseit!**

(Jób 28,1-11)

Jób most egy kicsit kezd kimozdulni, mert végre eltekint magáról. Most már nem a sebeit szemléli, nem szenvedése fölött jajong, hanem meglátja a természet szépségeit és az ember természetformáló, annak kincseit feltáró képességeit. Ez jó, pedig nem is egyszerű dolog ez, hiszen amikor az embernek mindene fáj, és képtelen ezeket a fájdalmakat csillapítani, nem egyszerű dolog másra gondolni és mással foglalkozni. Saját tapasztalatból tudjuk, mennyire nehéz ilyen esetben elfordulni saját bajunktól, és másra figyelni. Jób azonban megteszi ezt, gyönyörködik a körülötte lévő világban, mindabban, amit eddig megismert belőle és most képes felidézni.

Számunkra is segítséget jelenthet a visszaemlékezés, hiszen gondolatban felidézhetjük életünk fontos eseményeit, munkánkat, és közben hálát adhatunk az Úr kegyelméért, jóságáért. A hála gyógyít, segít kijönni a csüggedésből, a rossz hangulatból. Betegágyon feküdvé végigjárhatjuk azokat a helyeket, ahol korábban megfordultunk, magunk elé idézhetjük a természet szépségeit, és ezek a képek már segíthetnek abban, hogy szemléljük az Úr hatalmát, és dicsérjük Őt sokféle ajándékáért. Az ilyen szemlélődő emlékezéshez nincs semmire szükségünk, csak arra, hogy felidézzük múltunkat, és szépen lassan Isten szeretetébe belesodálkozva haladjunk. Ezáltal már nem a betegségünk körül forgunk, hanem elindulhatunk a gyógyulás útján. Innen továbbléphetünk az evangéliumi történetek felidézéshez. Bizonyára mindnyájan emlékszünk legalább egy történetre Jézusról - idézzük fel, gondoljuk végig és figyeljük a Mestert. Helyezkedjünk bele az evangéliumba, úgy képzeljük el, mintha mi lennénk az egyik szereplő. Éljük át, ahogyan Jézus megszólít: kövess engem; vagy azt mondja. ne félj, csak higgy! Ez a fajta elmélkedés segíthet abban, hogy átéljük: Az Úr Jézus jelen van betegágyunknál vagy abban az élethelyzetben, ahol vagyunk. Jézus jelenléte pedig előresegít, hiszen szava gyógyító és előre mutató.

Jób látja a természet kincseit kutató és kitermelő embert - ezek a kincsek sok nyomorúságot is okoznak az emberiség számára. Azonban mi Isten országa kincseit fedezhetjük fel. Pál apostol így

írja: „Benne (Krisztusban) van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse” (Kol 2,3). Mi ezeket a kincseket fedezhetjük fel, hozhatjuk a felszínre, amikor az Igével és Jézus lényével foglalkozunk. Az élet igazi és elmúlhatatlan értékei Jézusban találhatók. Keressük, kutassuk ezeket a kincseket.

### **Jól felhasznált idő**

(Jób 28,12-28)

A fejezet elején hallottuk, ahogyan Jób a betegség idejét visszaemlékezésre használja fel. Végiggondolta, milyen természeti kincseket adott az Úr az ember számára, és hálás volt érte. Most pedig azt látjuk, hogy a természet és a világ értékeitől Isten felé fordul, és keresi betegségének a célját. Sőt, azt látjuk, hogy rádöbben, miért is van ez az időszak az életében. Jób elkezd jól felhasználni ezt az időt, mert rájött, hogy nyomorúsága, ágyhoz kötöttsége révén olyan időhöz jutott, mint soha eddig. Eddig nem volt ennyi ideje, soha nem tudott megállni több napra, hétre vagy hónapra. Mindig ment előre, hiszen az a gazdaság, amit irányított, és a nagy család rengeteg törődést és erőt igényelt. Most azonban meg kell állnia.

Szabad nekünk is így tekinteni életünk ágyhoz kötött időszakára, amikor nem tudunk menni, nem tudunk tenni, hogy talán azért kaptuk ezt, hogy végre megtanuljunk lenni is. Mert annak, aki mindig tesz, egyszer át kell élni, hogy van más is, fontos a megállás, az elgondolkodás. Egyszer csendben végig kell gondolni életünket, feltenni a kérdést: mi a célom? Honnan hová tartok? A betegség, a félretétel időszaka ezt a lehetőséget kínálja a számunkra. Gondoljuk végig életünk értelmét, tekintsünk vissza a múltra, lássuk meg, ha valamit elrontottunk, és valljuk meg az Úr előtt becsülettel. Gyakran azért vagyunk lelkileg ingatagok, mert életünk múltja, bűnei és hibái nincsenek lezárva, nincsenek rendezve, ezért a jelenben is kihatnak ránk. Pál apostol így ír erről: „Testvéreim, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, amelyek mögöttem vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekifeszülve célegyenesen futok Isten felülről való elhívásának jutalmáért, amely Krisztus Jézusban van” (Fil 3,13-14).

A szenvedő Jób most kezd el felfelé figyelni és mélyebb dolgokról gondolkodni. Felismeri, hogy nemcsak a természet, a minket körülvevő világ ismerete a fontos, hanem a bölcsesség megismerése is. Meg kell tanulni befelé, lényünk mélyebb rétegei felé figyelni is. Ha így teszünk, rádöbbenünk a bölcsesség hiányára. Meglátjuk, hogy a tudás nem azonos a bölcsességgel, mert a tudás nem adja meg önmagában azt, hogy hogyan kell jól élni, jó döntéseket hozni. A gyakorlati bölcsességnek még nagy tudósok is gyakran híjával vannak, amint egy Einsteinról szóló kis történet elmondja. A tudós egyszer vonaton utazott, jött a kalauz, és Einstein zavartan keresgélni kezdte a jegyét. A kalauz megismerte, és azt mondta, ne keresse, tudom ki ön, utazhat nyugodtan. Erre a tudós így válaszolt: de ha nem lesz meg a jegyem, honnan fogom tudni, hol kell leszállnom?

Jób elmondja számunkra, hogy ő rájött, a bölcsességet nem lehet úgy felfedezni, kiaknázni, mint a természeti kincseket, mert a bölcsesség Isten ajándéka. Meglátja, hogy az Úr félelme a bölcsesség. Tulajdonképpen jóval Salamon előtt rádöbben, hogy Isten igazi megismerésére van szüksége. Hosszú betegsége azt a célt szolgálja, hogy mélyebben megismerje az Urat. És ha Istenre tekint, akkor önmagát is tisztábban látja. Az Úrra figyelve ismeri fel a bölcsesség hiányát, de azt is, hogy hol található. Isten félelme a bölcsesség, gyakorlati következménye pedig a gonosztól való elszakadás, az Isten akarata szerinti élet. Jakab apostol üzeni számunkra, hogy nem kell elkeseredni, ha úgy látjuk, nem vagyunk bölcsék, mert szabad kérni. Sőt, kérnünk kell, mert az igazi bölcsességet megszerezni, netán megvásárolni nem lehet, de szabad kérni. „Ha pedig valakinek közöleték nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megkapja.” (Jak 1,5).

## **Az élet lényege**

(Jób 29,1-17)

Elgondolkodtató ez a nagy szenvedő, ahogy a betegséggel, fájdalmakkal vívódva visszatekint korábbi életére. Ezzel kifejezi, hogy nem volt ő mindig ilyen elesett állapotban. Barátai is kerülhetnek bármikor hasonló helyzetbe, akkor fog majd kiderülni, hogy a másnak átadott elméleti tudás valóság-e a számukra? Másrészt az emlékek által kimozdul egy kicsit keserűségéből, és meglátja ember mivoltát. Meglátja, hogy ő így is ember, így is fontos az Úr számára. Saját keserűségeink és csüggedésünk világába ragyog bele ez az Ige, és rámutat, becsüljük meg életünket, legyünk hálásak érte. Az élet több mint, a testi egészség és a munka. Az élet lényege az élet Urával való élő, személyes kapcsolat. Az a hangsúlyos, lássam meg Teremtőmet, Megváltómat, és ismerjem fel akarátát. Mert akkor lesz helyén az életem, ha tudom, miért élek, ha tisztában vagyok vele, mi Isten akarata a számomra.

Az is megragadott, hogy Jób nem elsősorban az egészségére emlékezik vissza, nem azt idézi fel, milyen erőből duzzadó volt, nem is a korábbi időszak munkáira gondol. Mi legtöbbször, ha visszanezünk, fiatalságunkat idézzük fel. Siratjuk az erőt, az egészséget, a nagy munkabíró képességet. Jób nem ezekre emlékszik, hanem az Istennel való élő kapcsolatára. Ő Isten jelenlétét látja meg a múltjában. Azt emeli ki, hogy az Úr világított a számára. Mi már tudjuk, Jézus Krisztus a világ Világossága, de Ő ragyogja-e be lábunk előtt az utat? Elmondhatjuk-e Jóbbal együtt, hogy mindig az Ő világánál járunk? Számunkra már adatott az Ige is, ami által könnyebb Isten akaratahoz igazítani lépteinket. Mi már beletekinthetünk az igazság és a szabadság tökéletes tükrébe, és a benne látott képhez igazíthatjuk életünket, minden tettünket.

Jób korábbi élete szolgáló élet volt. Mindent, amit Istentől kapott, igyekezett továbbadni, igyekezett szolgálni és másoknak is hasznára lenni. Meg tudta érteni a másik embert, a beteget, a sérültet, és nem élt vissza helyzetével, hanem segíteni igyekezett őket. Urunk is úgy járt szerte a világban, hogy vitte Isten országának gyógyító erejét. Megérintette a leprást, megállt a kitzasztott mellett, és hirdette Isten szeretetét és tervét a számukra. Jézusban a nyomorultak számára is felragyogott a kegyelem, általa ők is új életlehetőséghez jutottak. Ragyogtassuk fel mi is a Krisztusban megjelent kegyelmet, az új életet. Hisz aki szívből vágyik az Úrra, a Tőle kapott új életre, az ma is megkaphatja mindezt.

## **Gyümölcsöző élet**

(Jób 29,18-25)

Jób beszéde folytatódik, amelyben visszaemlékezik korábbi életére. Azt gondolta, kegyes élete hosszú életben és anyagi gazdagságban fog kiteljesedni. Ő is abban a hitben élt, hogy a hívő, az Úrnak engedelmeskedő, szolgáló ember soha nem él át rosszat. Arra számított, hogy egészséges marad, és majd késő vénységében, az étellel betelve jut a sírba. Jóbbal hasonlóan ma is sokan úgy gondolják, hogy a hívő élet gyümölcse anyagi területen mutatkozik meg. A hívő gazdag lesz, mindent sikerül megszereznie, bőségben, jólétben él haláláig. Azonban a Szentírás nem erről tesz bizonyosságot. Isten gyermeke nem azért boldog, mert mindene megvan. Nem a lét, sem a problémamentesség bizonyítja, hogy Isten népe vagyunk. Az Úr nem sikerteológiát jelentett ki az Igében.

Ha megfigyeljük az Úr Jézus életét, Ő kifejezetten az egyszerű életmódot képviselte. Nem ragaszkodott a gazdagsághoz, sőt teljes mértékben az Atyától függött. Nem volt saját háza, nem alapított családot, nem volt állandó fizetése, mert hitte, az Úrnak gondja van Rá. Jézus teljesen az Atya akaratára hangolódott, végezte küldetését, mentette az embert, a többi pedig Istenre bízta. Élte, amit tanított. „Keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja” (Mt 6,33-34). Jézus valóban első helyre tette Isten országát, és így aggódsmentes, kiteljesedett és gyümölcsstermő életet élt. De gondolhatunk Pál apostolra is, akinek

volt olyan időszaka, amikor nélkülöznie kellett. A mindennapi szükségletét is gyakran mások biztosították a számára.

Jób beszédében az első zsoldár gondolatai jelennek meg a folyóvíz mellé ültetett fáról. Azonban látnunk kell, a gyümölcs, amit a hívő terem, nem elsősorban fizikai jellegű, nem mindig a test jólétében nyilvánul meg. Milyen gyümölcsöt terem akkor a hívő élete? Hitének másokra gyakorolt pozitív hatásában. Az a küldetésünk, hogy az evangéliumot eljuttassuk az emberek számára. Az áldott élet vonzó élet, Jézushoz vonzó. A tanítványok, az első keresztyének életének gyümölcse a gyarapodó gyülekezet volt. Átélték, hogy bizonyágtételük nyomán egyre többen fogadják be szívükbe a Megváltót. Hitük gyümölcse a megváltozott élet volt.

Pál apostol szépen leírja a hívő ember életében megjelenő gyümölcsöt. „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívdesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (Gal 5,22-23). Micsoda tartalmas, zamatos gyümölcs ez. Kérjük Isten Szentlelkét, adja meg ezt a gyümölcsöt. Mi is erre vágyunk, és engedjük, hogy be is érjen. Engedjük, hogy az Úr gyümölcsözővé formálja életünket, és ez a gyümölcs a Lélek gyümölcse legyen. Mert ez mások számára is tápláló, környezetünket mássá formáló lesz.

### **Mosolyterápia**

(Jób 30,1-15)

Jób a régi időkre való visszaemlékezés után a jelen, a most fájdalmát osztja meg velünk. Fájlalja, hogy nem kapja meg azt a tiszteletet, megbecsülést, amit ő megadott az idősebbnek. Nehezményezi, hogy barátaitól nem kap segítséget, pedig annak idején ő segítőleg állt a bajban lévő mellé. Nem érzi ki azt sem, hogy próbálnák orvosolni rossz hangulatát. Teológiát mondanak neki, pedig ő már felismerte mi jelenthet segítséget a csüggedő, a depressziós ember számára. Meglátta, hogy gyakran elég rámosolyogni a szomorú, lehangolódott emberre. Felfedezte a mosolyterápiát. Ez nagyszerű felfedezés, hatásos kezelés, és még pénzbe sem kerül. Ő is mosolyra vágyik, de nem kapja meg ezt a kezelést. Fedezzük fel mi is a mosoly, az öröm, gyógyító hatását. Vegyük észre, hogy gyakran egy mosollyal, egy jó szóval oldani lehet a másokban megbújó feszültséget. De van-e időnk egymásra? Adunk-e mosolyt, jó szót, figyelmet, szeretetet? Jób nem kapta meg, amire vágyott, mi megadhatjuk ezt környezetünknek.

Fontos meglátunk, hogy mindig a most a fontos, az hogy a jelenben hogyan élem meg hitemet, miként adom át az Úrtól kapott szeretetet. Az, hogy tegnap mi volt nem számít. Jób is keservesen tapasztalja, a tegnap elmúlt, és vele az akkori frissessége, szolgálatkészsége. Mi sokszor a múltban élünk, azt mondjuk a másik szeretetigényére, emlékezzen arra ahogyan gyermekkorában törődtek vele. Gondoljon vissza azokra a napokra, amikor leültek beszélgetni és megértették problémáját segítettek neki. Azonban a múlt nem számít, mert elmúlt, Jóbnak most van szüksége megértésre, törődésre, jó szóra, bátorításra, mosolyra. Igyekezzünk mi is a most lehetőségeit felismerni és megélni. Az is megkísért bennünket, hogy a jövőbe helyezzük segítőkészségünket, problémamegoldásunkat. Azonban a holnap még nem a miénk. Nem tudjuk, hogy amire ma lehetőség nyílik, arra holnap lesz e alkalmunk. Talán a gadaraiak is azt gondolták, amikor Jézust elküldték városukból, majd lesz még alkalmunk meghallgatni Őt. De Jézus nem ment többet vissza, nemsokára a meghalt értük is a kereszten. Bartimeus azonban csodálatosan megragadta a lehetőséget és milyen jól tette, hogy tovább kiáltozott, mert Jézus már nem jött ismét Jerikóba. Jerikóból a keresztre vezetett az útja. A mát ismerjük, ma vannak lehetőségeink, éljünk velük.

### **Isten nem siet**

(Jób 30,16-31)

Egyre depressziósabb állapotba kerül Jób, a harc, amit vívnak vele, felőrli lelki erejét. Nem se-



gítik, nem az Úrhoz viszik közelebb, hanem meggyőzni akarják, azonban Jób ellenáll, hiszen nem úgy bűnös, ahogyan azt állítják. Ez az ellenállás nem segíti, nem békességhez juttatja, és nem azon fáradozik, hogy Jób elfogadja a helyzetet, majd keresse Isten megoldását. Hiszen az Úr megoldása nem mindig az, amit mi várunk. Pál is kérte a gyógyulást, a tövis elmúlását, és nem azt kapta meg, hanem kapott erőt, ami által képessé vált a tövissel együtt szolgálni. Van, amikor az Úr a betegséget, a nehéz helyzetet is felhasználja dicsőségének felmutatására. Jó meglátni, hogy az Úr kegyelme mindenre elég, általa képessé válhatunk olyan dolgokra, ami nem volna lehetséges a saját erőnk, meglévő egészségünk által. A kegyelem jelenléte alázatossá tesz, megmutatja, milyen hatalmas is az Úr.

Mivel Jóbot nem a kegyelem felé segítik, egyre nehezebben tudja feldolgozni, ami vele történt. A múltira visszatekintve korábbi kiválóságát látja, és ennek nyomán felmerül benne a lázongó gondolat: ezt érdemlem én? Hányszor feltör lényünk mélyéből, ezt érdemlem én? Zúgolódunk és harcolunk az Úr és egymás ellen. Úgy véljük, érdemeink vannak, amiket az Úrnak el kell ismernie. Nincsenek érdemeink, nekünk nem jár semmi, ha mégis átéljük az Úr szeretetét, az kegyelem. A lázadónak büntetés jár, ám Isten a büntetésünket Jézusra terhelte, Ő hordozta el a kereszten. Belehalt a vétkeinkbe, hogy nekünk életünk lehessen. Ha ezt látjuk, nem zúgolódás, hanem csodálkozó hála lesz a szívünkben. Akkor mindent másképp látunk. Nem leszünk elégedetlenek, nem is követelőzünk, hanem hálát adva, leborulva magasztaljuk Urunkat. A kegyelem megrendít, és előhossa a szívünkben a csodálkozást, nem érdelek ilyen szeretetet, törődést, mégis méltat rá az Úr. Mégis van terve velem, és gondomat viseli. Felfoghatatlan, kimondhatatlan, hogy én részese lehetek Isten országának, hogy rám bízta Magát és országát kincseit.

Jób úgy látja, Isten nem válaszol neki. „Kiáltok hozzád, de nem felelsz”, pedig ez is felelet. Amikor nincs azonnal válasz, az is felelet. Isten nem hagy válasz nélkül, azt mondja várj, légy türelmes. Sokan úgy gondolják, elmondják kéréseiket és azonnal jön a válasz a megoldás. Van, amikor a válasz ez, várj. Meg kell tanulnunk türelmesen várni, várni az Úrra. Istennek van ideje, Ő nem siet, és jó, ha ezt mi is megtanuljuk.

## **Isten ajándéka**

(Jób 31,1-23)

Továbbra is élete tisztaságát említi fel Isten előtt Jób. Úgy látja, ő mindent megtett azért, hogy a bűnt elkerülje. Szövetségre lépett testének tagjaival is, hogy ne a bűnös vágyaknak engedjenek. Szociálisan is nagyon érzékeny volt. Odafigyelt másokra, és igyekezett segíteni a szegénynek, özvegynek, a nyomorultnak. Úgy élt, hogy ma igazán megirigyelhetnénk. Szinte mindenre kiterjedt a figyelme. Bűnbánatra kell, hogy serkentsen minket, látva Jób korábbi életét, mert bizony mi nem mindig győzünk, gyakran nem is akarunk ösztöneink és vágyaink fölött uralkodni. Hányszor természetesen vesszük a bűnös kívánságokat. Egymásra kevésbé figyelünk oda. Gyakran csak addig vesszük észre a másikat, amíg érdekeink úgy kívánják, amíg valami hasznunk származik a másikkal való kapcsolatunkból. Amikor a másik törődést, odafigyelést igényel, amikor ő vár tőlünk szeretetet, segítséget, elfelejtjük. Segítőkézségünk is gyakran csak addig tart, amíg nem kerül semmibe. Ha már áldozattal jár a másikkal való törődés, elmegyünk mellette, mint a lévita és a pap a bajba jutott ember mellett, a Jézus által elmondott történetben. Tartsunk bűnbánatot, és kérjük az Úr bocsánatát, és azt, hogy formáljon olyanná, mint az a samaritánus, aki megállt sérült társa mellett, ellátta és még költött is rá (Lk 10,25-37).

Azonban az is kitűnik, hogy Jób jutalmat várt a kegyes életért cserébe. Vagyis nem biztos, hogy mindig szívből jött ez a magatartás, hanem várta az elismerést. A csapás és a betegség, amelyeket elszenvedett, nem járnak neki. Az ilyen nyomorúság azoknak jár szerinte, akik a bűn útján járnak. Tudjuk azonban, hogy a gazdag ifjúnak is szüksége volt a javaitól való megszabadulásra, és az Úr Jézusban való hitre, az Úr követésére (Lk 18,18-30). Mert nem a saját tetteink eredménye az örök élet, hanem Isten ajándéka. Az Ő országának minden gazdagsága kegyelemből, Jézusért árad

az életünkbe. Örömmel és hálaadással lehetünk a tanítványai, a hívő, az Úr akaratának alárendelt élet nem kényszerű, hanem önkéntes. Belső szabadságból lehetünk az Övéi, felismerve, hogy nincs jobb. Tanítványnak lenni nem azt jelenti, mindenről lemondok, hanem inkább azt, hogy így lesz enyém a teljes élet, és én ezt választom. Jézus tanítványának lenni nem kötelező, de ha értelmesen szemléljük a világot, meglátjuk, hogy ez az egyedüli jó életforma. Ez simul bele a mindenség rendjébe, és ez ad harmóniát önmagammal is.

Jób élete félelemre alapozott élet volt. Nem elsősorban Isten nagysága, szeretete és irgalma nyugtázta le, hanem félt az Úr hatalmától, félt Isten büntetésétől. Természetesen nem szabad elfelejtenünk, hogy Jób még az ószövetség kora előtt élt, tehát másként ismerte Istent, mint mi. Neki nem adatott meg a Szentírás, nem vehetett részt annyi alkalmon, mint mi. Ezért nézzük meg, minket mi motivál? Az Úr iránti szeretet vagy a félelem? Milyen jó, ha átéltük az Úr szeretetét, és a hívő életünk válasz erre a szeretetre, a kegyelemre. A hívő élet akkor jelent örömet és hoz áldást a számunkra, ha vonzza a szívünket az Úr utáni vágy, ha örömmel tartunk csendességet. Jó Isten közelségében élni, jó minden nap beszélgetni Vele, figyelni szavát. Adja az Úr, hogy ilyen tartalommal teljen meg keresztyénységünk. Válgjon élővé az Istennel való kapcsolatunk, Jézus Krisztus által.

### **Tiszta lappal**

(Jób 31,24-34)

Kitűnik szövegünkéből, hogy Jób korában sem volt könnyű hitben járni, Isten akaratára szerint élni. A bűn akkor is a világban volt, és a gonoszoknak ugyanúgy megvoltak a módszerei az ember szívének Istentől való elfordítására, mint ma. A Jób körül élő emberek többsége más úton járt, mint ő, azonban Jób nem rájuk figyelt, és az ördög kísértésének ellenállt. A sátán mindig azon fáradozik, hogy szívünket elszakítsa az Úrtól, és már ne Benne bízunk, hanem valami másban. Azt akarja, hogy valami átvegye Isten helyét a szívünkbe. Úgy tüntet fel számunkra dolgokat, mint amiktől függ az életünk, a boldogságunk.

Jób elmondja, hogy nem az aranyban, a gazdagságban bízott, hanem Istenben. A kísértő mindig megpróbálja a pénzt isteni hatalommal felruházni, úgy állítja elénk, hogy bízunk benne, mert általa mindent meg lehet szerezni. A gazdagság csillogásával megtéveszt sokakat a sátán, azt hiteti el, hogy minden a pénztől függ, és ha pénz van, minden van. Jób ezt elutasította. Nem a pénz jelentette számára a boldogságot, hanem az Istennel való kapcsolat. Ma is az emberek elé a meggazdagodás lehetőségét vetíti, úgy állítja be, ha sok pénzre tesznek szert, ha sikerhez és hatalomhoz jutnak, beteljesedik az életük. Jézus arról beszélt, hogy a gazdagság csábítása megöli az Igét a szívben. Jól látjuk, hogy a pénz nem minden, hiszen ma sokan élnek olyan körülmények között, amikről elődeik álmodni sem mertek, ám mégisincs békeség, boldogság, igazi öröm. Egyre több a feszültség az emberek közt. Az igazi békeség és egymásra találás a Jézus Krisztusban való hit által lesz a miénk.

A másik kísértés a kor hitének az átvétele. Jób idejében a napot és a holdat imádták az emberek. Jób nem követte őket, elutasította a bálványimádást. Ő nem imádtta a teremtményt a Teremtő helyett. Nagy veszély ez ma is, a teremtményt kezdi el imádni az ember a Teremtő helyett. Sőt ma már annyira, a teremtmény kerül a középpontba, hogy a Teremtő létezését is tagadja. Az ember önmagát helyezi a trónra, magát imádja Isten helyett. Jó ezt látni, és utasítsuk el bármilyen népszerű formában közeledjen is felénk. Vállaljuk Teremtőnket és Megváltónkat, bármit hisznek körülöttünk az emberek. Ne engedjük magunkat szlogenekkel megtéveszteni, az a lényeg, hogy higgyünk. Nem az a lényeg, hanem az, hogy kiben hiszünk. Pál apostol is arról tett vallást, hogy tudja, kiben hisz, vagyis ismeri azt, Akiben Ő hisz. Isten nem azt akarja, hogy vakon higgyünk, azért lett emberré Jézusban, hogy megismerhessük Őt. Jézus életét figyelve megláthatjuk Isten irgalmát, szeretetét, halljuk, amint hívogat magához, mert azt akarja, hogy terheinket tegyük Őreá. Az Úr szabadságot kínál a bűn hatalma alól. Igen, csak Neki van hatalma mindennemű rabságból felszabadítani. Dicsérjük Urunkat és hívjuk segítségül problémáink megoldására.

Jób elmondja azt is, ha vétkezett, akkor azt nem titkolta el, hanem őszintén vállalta. Ez nagy dolog, nagy bátorságra és nyíltságra vall. Hiszen a hibáinkat, vétkeinket nem szeretjük vállalni, inkább takargatjuk őket, vagy másokra hárítjuk. Ez a magatartás nehezíti az Istennel való kapcsolatot is, hiszen az Úr őszinteséget vár, azt, hogy ha bátrak voltunk a bűnre, legyünk bátrak a bűn következményeinek vállalásában is. A bűneset után, már Ádám és Éva is a menekülést, a bujkálást választotta. Nem mertek Istennel és a bűnnel szembenézni. Azonban a menekülés soha nem megoldás. A megoldás mindig az őszinte szembenézés, és a bűn Isten előtt való megvallása. A vállalt és megvallott bűnre van bocsánat. A megbocsátással felszabadulunk lelkiismeret-furdalás alól, és tiszta lappal kezdetünk egy új életet.

### **Isten ajtaja nyitva**

(Jób 31,35-40)

Jób beszéde elénk is tükröt tart, kérdezzük meg magunktól, el tudnánk-e mondani, amit ő ki-mondott? Elmondhatom-e, hogy nem örülök rosszakaróim bajának? Nem engedte, hogy szája vétkezzék azzal, hogy átkot kér másra, hogy rosszat akar a másiknak. Ennyire tiszta a mi szívünk is minden gonosz indulattól és gondolattól? Jó beletekinteni lényünk mélyébe, és az ott látható valóságot őszintén odavinni Urunk elé. Mert bizony mi gyakran örülünk, ha valaki megkapja a magáét, és a szánkunk sem igazán tudunk parancsolni. Azonban ha meglátjuk ezen a területen bűneinket, kérhetjük Urunkat, tisztítsa meg a szívünket, hiszen Ő a kereszten is megbocsátott az Őt megfeszítőknek. Isten országának az erejét élte meg még ott is. Isten országa egészen más, mint a mi világunk, ott nincs jelen a bűn semmilyen formában, és az Úr ennek a világnak erőit tette elérhetővé a mi világunkban. Jézus által lehetséges Isten követeként élni mai világunkban.

Utolsó mondatai egyikében felkiált: „Ó, bárcsak volna valaki, aki meghallgatna engem” (35). Ez a kiáltás nemcsak Jób, hanem gyakran a mi érzelmeinket is kifejezi. Gyakran érezzük úgy modern világunkban, hogy nincs, aki meghallgasson. Időhiányban szenvedünk, kapkodunk, rohanunk és nincs időnk egymásra. Nem tudunk megállni és odafigyelni a másikra. Képtelenek vagyunk csendben hallgatni a másikat. Nem véletlenül mondta Jakab apostol: legyetek gyorsak a hallásra. Nem tudunk hallgatni. Túlságosan magunkkal vagyunk elfoglalva, és képtelenek vagyunk másra figyelni. Pedig lényünk mélyén mi is vágyunk a figyelemre, mi is szeretnénk, ha egyszer végighallgatnának, ha igazán érdekelné a mellettünk levőket az ami bennünk végbemegy, az ahogyan mi látjuk az életet. Próbáljunk ma időt szakítani arra, aki környezetünkben vágyik a meghallgatásra, a figyelemre. Tanuljunk meg közbeszólás nélkül végighallgatni a másikat. Hányszor azért nem hallgatjuk meg beszélgetőtársunkat, mert azonnal mondjuk a saját véleményünket, vagy panaszzoljuk a magunk helyzetét. Pedig a meghallgatás gyógyítólag hat. Jób is arra vágyott, hallgassák meg, de inkább ő kényszerült barátai hosszú filozofálásainak a végighallgatására.

Jób felismeri, hogy azért nincs veszve semmi, ha emberek nem is részesítik kellő figyelemben, Isten ajtaja nyitva, szabad Őhöz fordulni. Jó, hogy csüggedése közepette meglátja, lehet és szabad felfelé tekinteni. Istennek van ideje ránk, Ő kész végighallgatni. Ő soha nem mondja, fejezzük már be, hanem arra biztat, tárjuk fel őszintén a szívünket előtte. Maga az Úr Jézus is erre bátorít minket, amikor így hívogat: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és lelketek nyugalmat talál. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű” (Mt 11,28-30).

## Csak Isten tud meggyőzni

(Jób 32,1-22)

Egy negyedik személy is megszólal, Elihú eddig csendben figyelte a többiek beszédét, mivel ő volt a legfiatalabb. Uralkodott magán és megadta társainak a tiszteletet, engedte az idősebbeket szólani. Elihú tud várni, kivárja, amíg eljön az ő ideje. Azonban most már előtör belőle a mondani-való, bosszantja, hogy a sok beszéd sem hozott megoldást, és rádöbbsent, hogy az évek száma nem egyenlő a bölcsességgel. Az idősebb ember nem biztos, hogy bölcs is, hogy érti is az életet. Elihú felismeri, hogy Isten lelke adja a bölcsességet, az Ő ismerete által látjuk jól az életet, ismerjük meg az igazságot. Ma is látni ezt, nem minden idősebb ember rendelkezik életbölcsességgel, nem mindenki tudja jól vezetni az életét. Sőt sokan nem látják életük értelmét és célját. Nem látják, mert mindezt az élő Istennel való kapcsolatban láthatjuk igazán, az ember élete Isten útján teljesedik ki.

Az előző fejezet végén olvastuk, amint Jób azt panaszkolta, nincs aki meghallgatná őt. Elihú személyében azonban akad egy ember, aki kész és képes végighallgatni nemcsak Jóbot, hanem az eddigi egész beszélgetést. Elihú nemcsak hallgatta őket, hanem figyelt is, vagyis egész lényével jelen volt, kereste az elhangzottak alapján a választ. Nekünk gyakran ellankad a figyelmünk, amikor másokat hallgatunk. De sok esetben még az igehirdetést sem vagyunk képesek figyelmesen hallgatni. Hallgatjuk, de nem fogjuk az üzenetet, és amikor befejeződik, már fogalmunk sincs, miről van szó. Azonban nem kötelező elfogadni, hogy mindig az Ige hallgatása közben lankadjon a figyelmünk, kérhetjük az Úr Lelkét, adjon számunkra igazi szomjúságot az Ő szavai után. Aki igazán szomjazza az Úrral való közösséget, vágyik Isten szavára, az nem alszik el, az kap választ és üzenetet az Úrtól. A test erőtlenségei fölött is lehet győzni Urunk kegyelme által.

Fontos felismerésre jut Elihú, amikor kimondja, hogy Jóbot csak Isten győzheti meg. Ez nagyon lényeges, hiszen mi is gyakran abban a hitben vagyunk, hogy képesek leszünk másokat meggyőzni a jó felől, vagy megváltoztatni őket. Azonban nekünk nincs rá hatalmunk, másrészt először a saját életünket kellene rendbe hozni, és még ott is kudarcot vallunk. Önmagunkat sem tudjuk megváltoztatni, egyedül az Úr Jézusnak van hatalma a szívek felett, az Ő szava, ha bejut egy életbe, elvégzi a maga munkáját. Az igehirdetés ad számunkra reménységet, hiszen a Szentírás a vetőmaghoz hasonlítja Isten szavát. A mag bekerül a földbe, aztán egy darabig nem látszódik semmi, mintha nem történe semmi. Azonban ha a magvető türelmesen vár, egyszer meglátja, hogy mégis történt valami az elmúlt időszakban, és most kibújik a földből az új növény. Így van ez az emberi életben is, talán nem látszódik azonnal semmi változás, de ha türelemmel várjuk, egyszer csak felfedezzük Isten igéjének a munkáját. Mert az Ige nem tér vissza az Úrhoz üresen.

## Őszintén

(Jób 33,1-22)

Elihú őszintén és alázatosan beszél Jóbbal, nem tartja magát többnek, hanem úgy áll a szenvedő elé, mint aki maga is teremtmény. Elihú elismeri, Ő is Isten alkotása, és maga is törekeny testben van, vagyis vele is megtörténhet, ami Jóbbal. Ő sem különb. Ez fontos, mert a lelkigondozó sem felejtetheti el, hogy ő is bármikor másokra szorulhat, neki is szüksége lehet segítségre, vigasztalásra. Megvallja, hogy Isten lelke élteti, tehát Isten által válik az ember, élő lélekké. A tudatosodás, a személyiség is Isten Lelkének a munkája. A teremtéstörténet is ezt mondja el, és ha ezzel tisztában vagyunk, az alázatban tart. Elihú tudja, hogy ő is kegyelemre szorult ember, Isten előtt bűnös, jó ezt látni. Én is bűnös ember vagyok, Isten kegyelmére szorulok. Ha kegyelem, akkor az azt jelenti, hogy nincs érdemem, Isten az Ő irgalmából könyörül rajtam. Ma még ennek a lehetőségnek az idejét éljük, aki látja bűnös voltát és kegyelemért kiállt, Jézus áldozatáért bocsánatban részesül.

Elihú nem ostorozza Jóbot, de amit rosszul látott azt meri helyreigazítani. Nem fellengzősen teszi, hanem Isten nagyságára hivatkozik, arra utal, hogy Isten nagyobb minden embernél. Ez így van, Ő nagyobb, ember közelébe sem érhet, hiszen minden Őáltala teremtett, így nagyon jól lát-

ja életünket. Isten előtt nem kell magyarázkodni, nem kell tenni a szépet, mert tudja, mi lakik az ember szívében. Istennel való kapcsolatunkban az őszinteség visz előre, és ez vezet az életünk gyógyulásához is. Ha őszintén vállalom hibáimat, bűneimet, akkor van esély a gyógyulásra. Hiszen csak a beteget kell gyógyítani. Az Úr Jézus is azt mondta, hogy a betegeknek van szükségük orvosra, aki látja betegségét és vállalja, az orvoshoz megy. Az áldott Orvos pedig minden bűnt, betegséget gyógyít. Földi élete idején sem volt olyan probléma, amit ne tudott volna orvosolni. Jézus soha nem vallott kudarcot, aki hittel közeledett Hozzá, és így kérte a gyógyulást, az a legsúlyosabb betegségből is meggyógyult. A kezelhetetlen, a súlyosan problémás személyiségeket helyreállította, és úgy küldte vissza életterükbe, hogy hasznos tagjai legyenek Isten országának és környezetüknek.

Ez az ember rámutat arra is, hogy nem Istennel van a baj, amikor mi azt is gondoljuk. Nem a menny néma, nem Ő fordul el tőlünk. Elihú azt mondja, hogy Isten többször, és többféle módon is szól hozzánk. Ha az első szó nem ér célt, nem adja fel, hanem szól újra. A zsidókhöz írt levélben is azt olvashatjuk: „Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten hajdan az atyákhoz a próféták által, ez utolsó időkben Fia által szólt hozzánk” (Zsid 1,1-2). Isten sokszor szólt hozzánk, és utolsó nagy szava, Jézus. Átala szólítgat most minket. Tehát a baj nem odafenn van, hanem nálunk. Azt olvassuk Igénkben, hogy nem törődnek velem. Itt a probléma gyökere, az ember nem törődik Isten szavával. Isten a Szentírásban küldte el számunkra szavát, ha komolyan veszem és hittel olvasom, hallgatom, személyes üzenetét is meg fogom hallani. Miért hagyják figyelmen kívül Isten szavát az emberek? Azért, mert nem azt mondja, amit hallani akarunk, hanem azt, ami javunkra válik. De az is benne van, hogy inkább a kísértőre figyelünk, mert ő mindig a vágyaink szerinti megoldást kínálja.

### **Felragyog a kegyelem**

(Jób 33,23-33)

Elihú látása szerint Isten többször is ad lehetőséget a bűnösnek a megtérésre, élete megváltoztatására. Isten azt akarja, hogy a nyomorúságok Hozzá vigyenek közel, általuk is keresi a szívünket. A bűn felismerése, van, hogy kimunkálja bennünk a bűnbánatot és rádöbrent, hogy az Úr kegyelmére van szükségünk.

Ebben a néhány versben felragyog a kegyelem, megjelenik a Megváltó, aki magára veszi a bűnt, és kiment az örök halálból. Mi már tudjuk, hogy Isten nem bűneink szerint fizet nekünk. Mi is lenne velünk, ha aszerint fizetne, ahogy élünk, vagy amit érdemlünk? Bizony elvesznénk, mert senki nem állhat meg az Úr előtt, senki nem képes tartozását rendezni. Egyedüli esélyünk az Úr Jézus Krisztus, Aki magára vette bűneinket, és a keresztfára szegezte adós levelünket. Így azután bátran, de az adós alázatával jöhetünk Urunkhoz. Aki felismeri, hogy képtelen rendezni adósságát és kéri bűneire a bocsánatot, az megtapasztalja, hogy el van engedve minden vétke, és új életet kezdhet.

Elihú rátér Jób szavainak megválaszolására, és ezt mindenki füle hallatára teszi. Meggyőződését mindenki előtt vállalja. Nem fél a vitától, a mások véleményével való konfrontációtól sem. Számunkra is fontos, hogy amiről az Igéből meggyőződünk, azt vállaljuk. Merjük Isten akaratát képviselni világunkban, akkor is ha azt nem fogadja el mindenki.

Rámutat Isten igazságára, kifejti, hogy az Úrnál nincs gonoszság, és Neki mindenre gondja van. Isten nem fordult el a bűnös világtól, hanem továbbra is törődik velem. A földet fenntartja és igazgatja, az ember számára pedig lehetőséget kínál az újrakezdésre, a kapcsolatfelvételre. Azért is küldte el Fiát a világunkba, hogy ami megszakadt az Édenben, az most Krisztus által helyreálljon. Isten kapcsolatban akar lenni velünk. De mi élünk-e ezzel a lehetőséggel, Ráhangolódunk-e mindennap? Tudjuk-e úgy kezdeni napjainkat, hogy először az Ő jelenlétébe helyezkedünk, figyelünk szavára és mi is szólunk Hozzá?

## **Az igazság keresése**

(Jób 34,1-15)

Nagyon belelendült Elihú a beszédbe, csak úgy árad belőle a szó, nem áll meg egy pillanatra sem, nem ad esélyt Jóbnak, hogy beszédére reagáljon. Mondja és mondja, szinte levegőt sem vesz. Pedig a beszéd nem old meg mindent, ha nem az Úr üzenetét szóljuk, nincs áldás benne. Elihú nem akar csöndben lenni és figyelni, úgy gondolja, eddig sokáig hallgatott, de más az, amikor azért hallgatunk, mert meg akarjuk hallani, amit a másik mond nekünk. Pedig a meghallgatás, az egész lényünkkel a másokra való figyelés fontos, mert csak így érthetjük meg beszélgetőpartnereinket.

Az igazság keresésére hívja társait Elihú, a többiekkel együtt akarja azt megtalálni. Nem egyedül, hanem közös gondolkodással fog hozzá. Jó, amikor vannak társaink, de igazából nekünk kell Isten igazságát személyesen megkeresni. Nekem kell szomjazni és éhezni az igazságot, és akkor szól az ígélet, hogy megelégtítem. Az igazságot mindig a magam életére keressem, azt kell megtalálnom, mit mond nekem az Úr, mi a terve az életemmel. Ha megvan a válasz, alkalmas leszek arra, hogy a másikat is segítsen, de mindenkinek magának kell a feleletet megtalálnia.

Elihú Istent kezdi védeni, nem ismeri fel, hogy az Úr nem szorul a mi védelmünkre. Isten bizonyosságot tesz Önmagáról, kijelenti számunkra Magát az Igében, és a mi feladatunk, hogy igazán megismerjük Őt. Nem védenünk kell Őt, hanem saját életünket Elé vinni. Elihú csak Jóbbal foglalkozik, de nem gondol arra, hogy neki is Isten segítségére van szüksége. Nem beszél saját bűneiről, csak Jóbbal foglalkozik. Azonban látnunk kell, hogy az eredményes lelkigondozás felé az vezet, ha nem tartjuk magunkat különbnek, ha látja rajtunk, hogy mi is az Úr segítségére szorulunk. Elihú beszédeiben ez nem érződik.

Úgy fordul Jóbbhoz, mint akinél minden rendben van, egyedül Jóbnál van probléma. Istenről való beszédét is úgy alakítja, hogy barátjának fel kell ismernie, bűn van az életében. Ő sem gondol arra, hogy Isten megpróbálhatja életünket, megnézheti, mi van a szívünkben. Mert hitünk akkor lesz igazán hitelessé, ha a nehéz helyzetekben is rendületlen bizalommal vagyunk az Úr iránt. Mert Ő nem hagyja magára övéit a nehéz helyzetekben sem, itt van, megszólítható, de megszólítjuk-e? Visszük-e elé szívünket, feltárjuk-e problémáinkat? Fontos, hogy soha ne érzelmeinkre építsünk, hanem mindig Isten szavára. Az a fontos, ami meg van írva, nem az, ahogyan érzek. Mert az Úr Jézus is a kereszten a fájdalmakat érezte, mégis, rá tudta bízni lelkét az Atyára. Miért? Mert tudta, hogy jelen van az Úr.

## **Mindnyájan teremtmények**

(Jób 34,16-37)

Isten mindenekfelett való hatalmát ragyogtatja fel Elihú számunkra. Az Úr nem tartozik számadással az embernek, bár gyakran mégis mi akarjuk Őt számon kérni. Hányszor mi, véges teremtmények akarjuk Istent felelősségre vonni. Mi akarjuk megszabni, mikor szóljon, mikor legyen csendben, pedig inkább nekünk kellene alázattal elé állni és kérni, formálja életünket. Legyünk hálásak, amiért az Úr még mindig lehetővé teszi számunkra, hogy keressük és átéljük a Vele való közösséget. Hiszen számunkra Isten közelsége olyan, mint a levegő a madaraknak, a víz a halaknak. Isten jelenléte az az élettér, ahol a helyünkön vagyunk. Ha kikerülünk belőle, csak vergődünk, mint a partra sodródott hal.

Isten országa másképp működik, mint a mi világunk. Más benne a rend, mint a mi országainkban. Azonban ahol az Úr lesz a király, ahol Isten országa megjelenik az emberek életében, ott ez a rend is érvényre jut. Isten gyermekei azért vannak jelen ebben a világban, azért imádkoznak, azért fáradoznak, hogy Isten akarata, vagyis az Ő rendje megvalósuljon. De látszik-e a mindennapjainkban ez a rend, ez a másság?

Isten nem anyagi alapon, társadalmi pozíciók szerint bánik velünk. Nem helyezi a gazdagot a

szegény fölé. Vagyis nem a vagyona, társadalmi helyzete miatt lehet valaki Isten országának polgára. Viszont mennyire kísért minket, hogy ilyen alapon közeledünk az emberekhez. Jézus a gazdag ifjút elküldte, hogy előbb adja el a vagyonát, majd ossza szét a pénzt a szegényeknek, és úgy kövesse Őt. Zákeus az Úr jelenlétében rádöbbsent, hogy mielőtt Jézust követi, rendezni kell dolgait, visszafizette a tisztességtelenül behajtott járulékokat, és vagyona felét a szegényeknek adta. Megjegyezzük, hogy mindezt önként tette, erre ő döbbsent rá Jézus előtt állva. Mi inkább arra buzdítjuk az embereket, hozzák vagyonukat. Minden hozzájárulást elfogadunk, nem nézzük, hogyan szerezte valaki vagyonát. Örömmel fogadjuk a társadalmi élet szereplőit is az egyházban, nem azt nézzük, mi van a szívben, csak jöjjenek, mert hasznos lehet kapcsolatrendszerük.

Az Úr előtt mindnyájan teremtmények vagyunk. Ő formált minket és Ő elsősorban a szívünket nézi, annak tartalmára figyel. Milyen más is lenne az egyház ha arra figyelnénk milyen emberek vagyunk, ha a belső tartalom lenne a fontos, és nem a létszám. Isten a minőségre teszi a hangsúlyt. Azért küldte el Jézust, mert Általa válhat az életünk minőségivé.

A Szentírásból és a történelemből is látjuk, hogy senki nem lehet hatalmára, vagyonára, társadalmi rangjára büszke, mert az Úr bárkit bármikor félre állíthat. Hány nagyhatalom létezett és tűnt már el a történelem süllyesztőjében, de az egyház jelen van a mai napig. Pedig ezek a hatalmak néhányszor el akarták törölni, de az Isten népét nem lehet kiradírozni a világból, mert szükség van rá. Mi képviseljük Krisztus jó illatát, Isten népe nélkül tönkremegy a világ. Pál azt írja, hogy a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak a megjelenését. A teremtettség felismerte, hogy csakis Isten világa hoz számára gyógyulást, megújulást.

### **Földhöz ragadt gondolkodás**

(Jób 35,1-16)

Elihú kiragad Jób beszédéből néhány gondolatot és arra reflektál, ahhoz fűzi a saját véleményét. Szembesíti Jóbot korábbi keserű szavaival, amikor úgy látta, hogy nincs értelme a kegyes, a tiszta életnek. Jelenlegi nyomorúsága, nagy fájdalmai juttatták erre a kijelentésre. Ne feledjük Jób nem olyan egészségügyi ellátásban részesült, mint mi. Nem volt annyi lehetősége baját kezelteni, fájdalmait csillapítani, mint a mai embernek. Ennek ellenére türelmesen hordozza a szenvedést, amit mond abban a rossz megközelítés miatti vélemény tükröződik. Úgy látja, mint ma is sokan, hogy külső helyzetünk, egészségi állapotunk, anyagi, társadalmi helyzetünk állása mutatja meg hitünk hasznát. Nagyon földhöz ragadtan gondolkodunk, a test és az anyagiak befolyásolják az Istennel való kapcsolatot is. Mi hasznom belőle? - hangzik a kérdés. Önmagára, pillanatnyi állapotára tekint, és azt mondja, megérte hinni? Megérte tisztességesen, becsületesen élni? Megérte segíteni másoknak? Hiszen Isten ennek ellenére büntet.

Amikor ilyen kérdések bukkannak fel bennünk jó látni, hogy mi nem érdemlünk semmit. Az életünk, bűneink bocsánata, kegyelem. A megkegyelmezett élet sem jelent bajtól, betegségtől, vagy a haláltól megőrzött életet. A hívő ember haszna, nem a betegség, vagy az öregség elkerülésében jelentkezik. Vannak dolgok, amelyek a bűnös állapot következményei és ebben a világban nem lehet megszüntetni. Az elmúlás csak az új teremtésben lesz kiiktatva, az új földön ezek már nem lesznek, mert nem lesz bűn. Mostani világunkban azonban mindezek jelen vannak.

Akkor van-e haszna hinni? - tehetnénk fel mi is a kérdést. A válasz egyértelműen igen. Miért? Mert hit nélkül senki nem lehet kedves Isten előtt. Mivel bűnösök vagyunk csak hit által, az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által lehet örök életünk. A hit nyitja meg az üdvösségre vezető kaput. A Szentírás megtanít túllátni a földi életen. A legtöbben csak erre a néhány évtizedre koncentrálnak, azonban az élet több, az élet örök és nem mindegy hol töltöm az örökkévalóságot. Mert tölthetem Isten világában az üdvösségben, de tölthetem onnan kirekesztve a kárhozatban is. Úgy születek, hogy kárhozat alatt vagyok, és ebből az állapotból, csak a kereszt által vezet út az életre.

A megkegyelmezett életű ember szíve tele van hálával, felismeri, hogy úgy jó élni, ahogyan Isten mutatja a számára. Az engedelmes élet haszna a minőségileg más élet. Krisztussal magasabb

szinten, emberiben élnem meg az életem. Ez nem jelenti azt, hogy én nem halok meg, vagy nem leszek súlyos beteg, de mindezeket átragyog a kegyelem. A különböző élethelyzeteket Vele élnem meg, és tudom, hová tartok. Nem vagyok bizonytalanságba, mert nem a megsemmisülés, a semmi felé, hanem az örök élet felé tart az életem, Krisztus által.

Elihú rámutat arra is, hogy saját magunk miatt sem mindegy hogyan élünk. Mert a bűnök meg van a következménye, kihat magunkra és környezetünkre is. Aki Istenre figyelve jár a világban, és Neki engedelmeskedik, annak az élete egészségesebb, és örömtelibb lehet. Hiszen nem mindegy, hogy életmódunk következtében megbetegszünk, tönkremegy a házasságunk, elromlik családtagjainkkal a kapcsolatunk, vagy tönkremegyünk anyagilag. Istenre figyelve ezeken a területeken is élhetünk győztes életet. A keskeny úton járva elkerülhetjük a széthullást, az elértéktelenedést és a legjobbat hozhatjuk ki magunkból, az életünkéből. És mindez bizonyágtétel lehet az Úrról.

Elihú szerint sok ember panaszkodik a szenvedés, a sok gonoszság miatt, ám ennek ellenére nem kiált Istenhez. Nem hívják segítségül azt, Aki adta az életet. Pedig Ő elérhető, Ő tanítja az embert az életre, ad bölcsességet, de kevesen igénylik. Aki őszintén kiált Hozzá, azt Ő meghallgatja. Aki úgy jön Hozzá, mint a tékozló fiú, hogy valóban változtatni akar, tényleg haza akar menni, hogy új életet kezdjen, azt meghallgatja. Életünk mindig előtte van, tisztában van velünk, nem feledkezik meg rólunk és nem kerülünk ki figyelméből, de odafordulunk-e őszintén az Úrhoz? Adja Urunk, hogy belső vágyakozással keressük Őt, engedjük, hogy megajándékozzon Önmagával, egy új élettel.

### **Isten mindenkire odafigyel**

(Jób 36,1-15)

Jób nem felelt Elihúnak, ő pedig tovább mondja elképzeléseit. Mintha nem tudná abbahagyni, addig akarja mondani, míg bele nem beszél Jóbba a saját véleményét. Ránk is jellemző, hogy csak mondjuk a magunkét, nem engedjük, hogy a másik egy kicsit fellélegezzon, átgondolja, amit halott, vagy ő is elmondja, ahogyan látja a dolgokat. Úgy áll Jób elé, mintha nála lenne a tökéletes tudás, mintha ő igazán ismerné Istent, vagy az Ő tanácsadója lenne. Tökéletes tudással az Úr Jézus rendelkezett, Ő ismerte igazán az Atyát és az Ő mennyei világát. Ember csak annyit ismerhet belőle, amennyit Ő önmagából kijelent, vagyis megismertet velünk. Ez a kijelentés a Szentírásban található. Senki nem kap magánkijelentést, hanem ahhoz kell igazítani látásunkat, amit az Úr Jézus elmond nekünk. Őbenne látjuk igazán az Urat, Isten olyan, amilyennek Jézus bemutatja.

Elihú látja Isten hatalmát, felismeri, hogy nincs Hozzá fogható, és ennek ellenére nem veti meg az embert. Nem vet meg senkit, hanem mindenki számára lehetővé teszi, hogy Hozzá forduljon, és keresse Őt. Ez minket is bátorsággal tölt el, jöhetünk Hozzá, úgy amint vagyunk. Nem küld el, ha szennyes ruhában indulunk felé, ha eltékoztunk mindent, mint a tékozló fiú. Jöhetünk, ha őszintén és Őérette jövünk. Mert ez a lényeg, azért jövök, mert Őt keresem, Vele akarok találkozni, és Tőle várom szennyes ruhám tisztára cserélését. Az Úr Jézus eljövele óta pedig tudjuk, a legbűnösebb is jöhet. Nincs semmi olyan bűn, nyomorúság vagy lelki állapot, amivel nem jöhetnénk Hozzá. Így mi is bátorodjunk meg, ne keseregjünk önmagunk felett, hanem jöjjünk, és éljük át a kegyelem felemelő hatalmát.

Isten odafigyel mindenkire, szól mindenkire, azonban nekünk kell a szót meghallani és komolyan venni. Mennyit halljuk az Igét, de komolyan vesszük-e? Beépül-e az életünkbe, és úgy állunk-e az Úr szavához, hogy az az Isten akarata szerinti élet üzenete? Isten gyermekei ebben a földi világban élhetik meg Isten országának erejét, rendjét.



## Lényünk mélye

(Jób 36,16-33)

A mai szakaszt olvasva tekintsünk mi is lényünk mélyére, olvassuk úgy, hogy nekem szól az Ige. Itt rólam van szó. Azért ajándékozta nekünk az Atya a Szentírást, mert minket akar általa megszólítani. Szomjazó szívvel vegyük mindig kézbe, ne úgy, mint amin gyorsan túl kell lenni, hanem örömmel, belső vágyakozással, átélve, hogy erre van szükségem.

Ahogy elolvastam ezt a részt, én is elgondolkodtam, vajon mivel is vagyok tele? Bosszúsággal, gonosz gondolatokkal, haraggal? Bizony, nekünk is szembe kell nézni azzal a kérdéssel, mi is tölt engem fel? Krisztus indulata van bennem vagy valami más? Bizony, legtöbbször a saját régi indulataim bukkannak fel, vagy engem is a világ kívánsága vezérel, és az van bennem, mit és hogyan lehetne megszerezni. Hányszor csak a világ dolgai foglalkoztatnak, ahogyan az Úr Jézus mondta: „az élet gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, úgyhogy nem terem gyümölcsöt” (Mt 13,22). Jó mindezeket meglátni és őszintén elismerni: Uram, ez van bennem, bocsáss meg. Kérlek azonban, tisztogasd meg a szívem és tölts fel lényeddel, hogy országod jó ízét terjeszthessem magam körül.

Elihú azt kéri Jóbtól, legyen gondja Isten tetteinek a magasztalására. Erre figyelmeztetni kell, azonban ha baj ér, ha nem úgy mennek a dolgaink, ahogy szeretnénk, milyen hamar megtaláljuk Istent. Elég, ha ráütünk az ujjunkra, vagy valaki elénk áll a sorban, esetleg többet számolnak a kasszánál, mindjárt hiába vesszük szánkra a Nevét. Amikor azonban jó dolgokat tapasztalunk, sikerül elrendezni ügyeinket, megkapjuk, amit szerettünk volna, probléma nélkül fut az életünk, elfelejtünk hálát adni. Legyen gondod rá, mondja az Ige - nekem kell időt szakítani az Isten előtt való csendességre, de megtesszük-e? Örömet jelent-e számomra Isten közelsége? Azért vonulok-e félre, mert jó Vele lenni? Válaszoljuk meg az Úr előtt ezeket a kérdéseket.

Isten magasztalását ne bízzuk másra, imádkozni, Istent dicsőíteni nem lehet más helyett. Ezt mindenkinek magának kell megtenni. Ahogyan nem táplálkozhatunk mások helyett, úgy nem imádkozhatunk, nem olvashatunk Igét, és nem járhatunk más helyett a templomba sem. Erre nekem kell időt szakítani, aki szereti az Urat, annak ez lesz a legfontosabb. Aki rendszeresen megáll az Úr előtt, az élet más dimenzióit tapasztalja meg. Lesz békessége, elmúlik félelme, az céltudatos emberré válik.

Mi már előrébb vagyunk, mint Jób és barátai, mi már megismerhetjük Istent. Hiszen Jézus azért jött a földre, hogy bemutassa nekünk az Atyát. Aki Jézust megismeri, az megismeri Istent. Az evangéliumokat olvasva lehetséges megismerni Urunkat. Láthatjuk szeretetét és irgalmasságát, megtapasztalhatjuk kegyelmét. Jézusban Isten üdvözítő kegyelme jött el a világba.

## Isten nem tehetetlen

(Jób 37,1-13)

Továbbra is Isten hatalmát magasztalja és állítja elénk Elihú. Hatalmasan írja le az Úr természetfeletti hatalmát. Láttatja velünk, hogy minden az Ő hatalma és felügyelete alatt van. Az elemek is az Ő eszközei, általuk is munkáját végzi az Úr. Jó megfigyelni, hogy kezéből nem csúszik ki az irányítás, kézben tartja a természet erőit. Sőt, azt látjuk, hogy azok engedelmeskednek neki: ha szól, hull a hó és szakad az eső. Mindezzel Urunk az embert kívánja rádöbbeneni hatalmára, ezeken keresztül is szól hozzánk. Azt üzeni, lássuk meg, hogy mi nem boldogulunk az elemekkel, tehetetlenül szemléljük a vihar félelmetes tombolását. Csak a károkat tudjuk eltakarítani. Azonban Isten azt akarja, hogy a természet erőit figyelve eljussunk arra a felismerésre, hogy Isten nem tehetetlen az időjárással szemben. Ezért forduljunk Hozzá, és kérjük oltalmát és segítségét. Lássuk meg és ismerjük el alázattal, hogy Isten az Úr mindennek felett, azon erők felett is, amelyektől mi félünk. Azonban, aki Hozzá menekül, átéli, hogy nem kell félnie, mert az Úr menedék. Mi is valljuk a zsoltárossal: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk; igen biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindulna is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe” (Zsolt

46,2-3).

A vihar tombolását látva megreteg a szívünk. Félünk és remegve gondolunk arra, milyen károkat fogunk elszenvedni. De mi már nemcsak a viharra figyelhetünk, hanem felidézhetjük a tanítványok történetét, amikor a Genezáret taván óriási viharba kerültek. Mennyire féltek, ők, a tapasztalt halászok, szívük remegett, úgy gondolták, mindnyájan ott vesznek, de akkor eszükbe jutott, hogy a hajóban van Jézus. Csodálatos, hogy rájöttek, nincsenek egyedül, velük van az Úr. Az ég és a föld Ura utazik hajójukban. Bizony, milyen gyakran mi is elfeledjük, hogy egy hajóban utazunk az Úrral. Így azután bátran Hozzá fordulhatunk és kérhetjük, hogy cselekedjen. Mert az Ő hatalma ma is ugyanaz. Ő nem változik, ma is lehet Rá számítani, és ahogyan akkor megmentette tanítványait, úgy menti meg mai tanítványait is. Neki elég ma is rászólni a szelekre, a háborgó vi-  
zekre, és nagy csendesség lesz.

Azonban nemcsak a természetben tombolnak nagy erők, és élünk át hatalmas viharokat, hanem sokszor a lelkünkben is pusztító erejű viharok támadnak. Lássuk meg, hogy ezektől sem kell félünk, hanem hívjuk oda Urunkat, mert Ő ezek felett is Úr. Ő ért a legjobban lelki viharainkhoz is. Az Ő szava nyomán szívünkben is csendesség keletkezik.

Elihú elmondja, hogy Isten felhasználja az időjárás viszontagságait, erejét arra, hogy megszólítson bennünket. Ez az ember elámul azon, hogy a felhők és a szelek mindazt megteszik, amit az Úr parancsol. Gondoljunk Jónás történetére, amikor menekült az Úr elől, akkor Isten szelet adott a tengerre, és a szél elvégezte munkáját. Az életünket érintő viharok sem véletlenek, általuk jön utánunk az Úr, mert mi nem vagyunk olyan engedelmesek, mint az elemek.

A szél és az eső áldás is az ember szánára, mert általuk termővé formálja az Úr a talajt. Amikor ezt a munkáját tapasztaljuk az elemeknek, hálás-e a szívünk, megköszönjük-e Istennek, hogy gondol ránk és mindent megtesz, hogy kezünk munkájának legyen eredménye?

### **Állj meg!**

(Jób 37,14-24)

Állj meg - mondja Elihú Jóbnak -, és gondolkodj el Isten csodáin. Ha Jóbnak szüksége volt megállni és elgondolkodni, mennyivel inkább nekünk, akik annyira mozgásban vagyunk, hogy szinte nem is tudunk állni és várni. Nem érezzük jól magunkat a mozdulatlanságban, mindig keresünk valami elfoglaltságot, pedig megállni és csendben lenni is tudni kell. Lelki egészségünkhöz hozzátartozik a megállás. Azért jó megállni, hogy Isten elé járuljunk és a Vele való közösségben végiggondoljuk életünket és Isten tetteit. Még az igeolvasással is sietünk, pedig jó lenne mindig több időt szánni rá, nyugodtan átengedni a szívünkön, és végiggondolni. Ha lassan olvassuk és megállunk minden sornál, fontos gondolatnál, akkor jobban megismerjük az Urat is. Áhítatra és imádatra készítet, amikor meglátjuk tetteit, felismerjük szeretetét. Az Úr előtti csendben láthatjuk meg életünket is, azt, hogy mit és hogyan kell változtatnunk, hogy helyreálljon kapcsolatunk, és egyre jobban dicsőítsük az Úr nevét. Tehát állj meg ma, és szánj időt az Úrra!

Elihú úgy látja, hogy az embernek Isten közelében vége van, bűnös lényünk képtelen dicsőségének kisugárzását elviselni. Azonban Isten transzformálta ezt a nagy feszültséget. Jézusban olyan erősségűre csökkentette, hogy bátran megközelíthetjük. Mert Ő nem kárunkra, hanem javunkra használja fel energiáját. Ezt tapasztalta meg a vérfolyásos asszony, amikor Jézust megérintette: gyógyító erő áradt ki belőle. Így jöhetünk mi is Hozzá, árad Lényének ereje, hogy megtisztítson, meggyógyítson, szabadítson. Valóban van erő, csodás erő van Jézusunk vériben.

Ahogy már láttuk, most is olvassuk, hogy magunktól Istent nem tudjuk megtalálni. Azért élhetjük át mégis az áldott találkozást, mert Jézusban kijelentette Magát. Azért lett emberré, hogy Ő találjon ránk. Nem nekünk kell keresgélni, hanem Ő jött el, hogy megkeressen és megmentsen. Nem akarja, hogy elveszünk, ezért emberré lett, utánunk jön és hazavisz. Úgy, amint az elveszett bárányt megkereste és hazavitte, úgy keres most minket - engedjük megtalálni magunkat, ne meneküljünk, ne bujkáljunk, mert nem érdemes. Ő javunkat akarja, és nem ellenünkre dolgozik. Jöj-

jünk Hozzá bátran, jöjjünk Jézushoz, mert Benne Istennel találkozunk. Jézusra találva átéljük, hogy Isten szeret, fontos számára az életünk, és Vele újat kezdhetünk. Hiszen azért hív, hogy tanítványként, Isten országa polgáraiaként éljünk ebben a világban. Isten országa egy csodálatos, gazdag ország, benne kiteljesedik az életünk. Ott megszűnik az aggodalmaskodás, elmúlik a depresszió, mert az Úr kerül életünk középpontjába, és igazságának keresése, a többi pedig megadatik. Ebben az országban átéljük, hogy nem megszerezni kell mindazt, amire szükségünk van, hanem megadatik. Mennyivel másabb lenne az életünk, ha ezt komolyan vennénk, és hozzá alakítanánk életvitelünket.

### **Isten kérdez**

(Jób 38,1-15)

A sok emberi beszéd, eredménytelen tanácsadás után megszólal az Úr. Jó, hogy szól, kijelenti magát, mert ha nem tenné, magunkra lennénk utalva, és nagyon reménytelen helyzetbe kerülnénk. Mert azt látjuk, hogy mára a tudomány sok mindent feltárt az emberről, és így sokféle terápiát is kínál a különféle problémákra, de igazából nem vagyunk előrébb. Próbálkozunk, de nem igazán tudunk megoldást kínálni akár a Jóbhoz hasonló helyzetbe kerültek, akár más problémák miatt szenvedő és kétségeskedő embereknek. Isten azonban szól, és szava gyógyír a számunkra, hiszen benne erő van, olyan erő, amely képes talpra állítani és begyógyítani a lelki sebeket.

Mi előnyösebb helyzetben vagyunk Jóbnál és barátainál, mert Isten Jézusban teljesebben szól. Őbenne nyilvánította ki magát a számunkra, ha az Ő életét figyeljük, meglátjuk Istent, mert olyan, mint Jézus. Mit látunk Jézusban? Azt, hogy utána megy az elveszett báránynak, mint jó pásztor keresi juhát, mert azt akarja, hogy a helyére kerüljön, és a bárány helye a nyájban van, a pásztor közelében. Az elveszett megtalálása örömet jelent az Úr számára. Mivel Jézusban Isten emberré lett, ismeri problémáinkat is, még ha minden mai nyomorúság nincs is megnevezve, hiszen a szentírók nem ismertek sok olyan betegséget, amikkel ma találjuk magunkat szemben. Azonban Jézus élete, tettei és tanításai közvetítik azokat a válaszokat, amelyeket korunk gondjaira is alkalmazni lehet. Meg kell találnunk az Ige összefüggésében, aktuális üzenetében azt a választ, ami segít, ami gyógyítólag hat lelkünk mélyebb rétegeire is. Erre azonban időt kell szánni, a felületes Bibliaolvasás nem segít, csak az, ha átengedjük a lényünkön, és többször elolvassuk. Többször átolvassva az adott részt, meghallhatjuk az Úr szavát, mert szava ma is életet ad, utat mutat. Azonban a gyógyuláshoz az is szükséges, hogy készek legyünk a változásra és a változtatásra. Ne süppedjünk magunkba, gondjainkba, hanem merjünk velük szembenézni, mert megoldás csak akkor van, ha vállaljuk magunkat, és ha vállaljuk, hogy egy hívő is lehet kimerült, csüggedt, ahogyan Illés történetéből is láthatjuk. De Istennél erre is van megoldás, csak engedni kell, hogy kezelje az életünket.

Most Isten kérdez, Jóbnak felelni kellene, és nekünk is. Azonban azzal szembesülünk, hogy nem tudunk megfelelni, mert, amit ma válasznak gondolunk, az holnap érvényét veszti. Mi csak sötétben tapogatózunk, ezért ajánlatos Istent kérdezni. Jobb, ha leszállunk tudományos gőgünk trónjáról, és elismerjük, jobb, ha mi kérdezünk és alázattal elfogadjuk az Úr válaszát.

Jó látni, hogy a föld élete, a természet minden rezdülése az Úr kezében van. Ez akkor is igaz, ha meggondolatlan tetteinkkel erőteljesen beleavatkozunk a természetbe. Isten Úr mindenek felett, szavára enged a tenger is. Az Úr nemcsak elindít egy természeti törvényt, hanem az végig az irányítása alatt marad. Isten minden alkotása az élet javát szolgálja, Ő semmit sem pusztításra tervezett, hanem arra, hogy az életünket szolgálja. Az ember az, akinek minden találmánya előbb-utóbb a hadiiparban köt ki és a pusztítást szolgálja. Az Úr azon fáradozik, hogy azt, amit mi elrontottunk, helyreállítsa. Ezt a helyreállítást sóvárogja a teremtett világ, ezért várja Isten fiainak a megjelenését, mert általuk gyógyulhat a föld és az élet.

## **Az ige elég** (Jób 38,16-41)

Isten kérdez, mert eljön mindig az idő, amikor megszólal és kérdez. Bizony, alázatra intő szavak ezek, hiszen rádöbbenünk, hogy minden az Úr kezéből származik, mi csak vizsgálhatjuk a természet különféle megnyilvánulásait, de létrehozni nem tudjuk őket. Meg tudjuk zavarni a rendet, amiből magunknak származik kár, de képtelenek vagyunk ilyen harmonikusan működő, az emberiség javát szolgáló rendet kialakítani. Mert amit az Úr alkotott, nemcsak működik, hanem évezredek óta jól működik, áldást hoz ránk.

Isten kérdez, nekünk pedig őszintén magunkba kell szállni, meg kell nevezni önmagunkat, mert a kérdések lényege, hogy végre kimondjuk: teremtmények vagyunk. Olyan teremtmények, akiknek az élete a Teremtőjüktől való kapcsolattól függ. Hányszor elveszítjük ezt a kapcsolatot, és akkor bálványimádásba süllyedünk. Amikor bálványokhoz fordulunk, félünk, kiszolgáltatottakká válunk a külső és a belső erőknek is. Gyakran pont a természettől, az élettől való félelem viszik minket a bálványokhoz, a pótszerekhez. Amikor Isten kérdez, meg kell vallani, hogy elhagytuk az élő víz forrását, és helyette állóvízhez folyamodtunk.

De amikor az Úr kérdez, azért is teszi, mert általa a gyógyulás felé akar terelni. Akkor van esély az életgyógyulásra, ha őszintén tárjuk fel Előtte szívünket, és kimondjuk, amit a gadarai is megfogalmazott: légió a nevem. Őszintén meg kell mondani nevünket: Uram, alkoholistá, drogos, internet- vagy játékfüggő vagyok. Elé vihetjük hűtlen szívünket, nagyokat mondó szánkat, gyenge akaratunkat és mindent, ami leépít, tönkretesz, ami kifordítja eredeti menetéből az életünket. Az Újszövetség üzeni, hogy nincs olyan probléma, amire Jézusnál ne lenne megoldás. Ő a Szabadító, neve is hirdeti, de élete is erről tesz bizonyosságot. A legdurvább bűnökből, a legszigorúbb börtönökből is felszabadít, mert Nála van minden bilincs kulcsa. Nála van az élet kulcsa is, mert nemcsak megszabadít, hanem új életre is segít, és ebben vezet.

Engedjük, hogy ma megszólítson az Úr - nevünkön, annak, amik vagyunk. Ne bujkáljunk előle, ne mondjuk, nem úgy van az, mások akasztották rám a jelzőt, vagy mások miatt tartok itt. Merjem végre vállalni, Uram, elrontottam az életem, bűnös vagyok, de szeretnék Veled újat kezdeni. Uram, Te meg tudsz tisztítani a bűn leprájától, véred minden foltot kivisz, hogy tiszta legyek. A Szentírás üzeni, hogy lehetséges új életben járni, mert az Úrnak van hatalma ebben megőrizni. Az Ige elégséges a krisztusi életben való járáshoz. Lényeges, hogy magam is akarjak ezen az úton járni, vegyem komolyan, amit az Úr mond, és kezdjem el tenni, amit a szívemre helyez.

## **Az evangélium gyógyít** (Jób 39,1-30)

Isten tovább kérdez - mennyi kérdése van?! Nem fogy ki belőlük. Isten kérdezni is tud, és kérdései által elcsendesedésre, nevének dicsőítésére készítet. Mert amikor ezeket a kérdéseket olvasuk és végig gondoljuk, alázatosan megvalljuk, micsoda különbség van köztünk és az Úr között. Csodálatos hatalommal rendelkezik, és ez a hatalom csak létrehoz. Isten hozta létre mindazt, ami minket ezen a Földön körülvesz. Nemcsak megalkotta teremtményeit, hanem mindennel ellátta, ami az élethez szükséges. Minden állatot képessé tett az életre és az élet továbbadására, a szaporodásra. Beléjük kódolta a legcélszerűbb életformát, az utódokról való gondoskodás ösztönét. És ezek az ösztönök hibátlanul működnek.

Nemcsak az állatvilágot teremtette meg és ruházta fel mindazokkal a képességekkel, amelyek a jó élethez szükségesek, hanem mindez az emberre is igaz. Úgy formált meg az Úr, hogy ebben a világban képesek legyünk helytállni. A maga Lélekéből lehelt az emberbe, és ezáltal olyan útravalót kapott, ami elkíséri egész életén keresztül. A Lélek által megtapasztalhatjuk az Úr jelenlétét, nem vagyunk magányosak ezen a világon, mert Ő is jelen van. Igen, jelen van, mert kapcsolatra teremtett minket, mégpedig szeretetkapcsolatra. Szeretetével vesz körül, és azt akarja, hogy ez a szeretet

tovább áradjon rajtunk keresztül. Mi lehetünk szeretetének csatornáit, amelyeken az élet vize áradhat élettől életig. Mert csak ez a víz képes megújítani a sok megfáradt lelket. Ez a folyóvíz az evangélium által hömpölyög, legyünk hálásak, hogy ma is elérhető és ihatunk belőle. Ha ezt megteszünk, átéljük, hogy belülről alakulunk át. Az evangélium meggyógyít és új életútra segít. Krisztus nyomában teljesedhetünk igazán ki, a Vele való élő kapcsolatban a belső feszültségek feloldódnak, konfliktusaink rendbe jönnek és áldássá válhatnak mások számára.

Azt is megtapasztalhatjuk, hogy teremtményeiről ma is gondoskodik a Teremtő. Nem elégszik meg azzal, hogy útra bocsátott minket, hanem útravalót is ad a számunkra. Már a teremtéskor berendezte számunkra a világot, otthonossá tette. Azonban látjuk, hogy engedetlenségünk nyomán minden megváltozott, az otthon gyakran nem a boldogság, hanem a küzdelem helye. Azonban Isten továbbra is törődik velünk, gondoskodik övéiről. Sőt, minden bűnünk ellenére még mindig megadja a Vele való találkozás lehetőségét. Ez a legnagyobb ajándék, földi életünk során megtapasztalhatjuk, hogy Ő ránk talál, magához ölel, megbocsát és újraépíti a kapcsolatot. Mindezt Jézus Krisztusban adja meg mindazoknak, akik vágyakoznak utána, akik felismerik, hogy baj van, valami hiányzik, de ezt a hiányt nem tölti be semmi. Ha bármi mással akarjuk lelkünk hiányát betölteni, rabokká válunk. Azonban jó hír, hogy Jézus Krisztus mindennemű rabságból meg tud szabadítani. Menjünk Hozzá, kérjük segítségét, bármivel küzdünk is. Vegyük komolyan, hogy Őbenne találjuk meg mindazt, amit eddig kerestünk, és amit semmi nem tudott megadni. Ne csak mondjuk, hogy Ő a Szabadító, hanem hívjuk is segítségül problémáinkra.

Az Úr nemcsak kérdez, hanem meg is válaszolja ezeket a kérdéseket. Ezért jöhetünk Hozzá bátran. Előtte nincs olyan téma, amiről ne lehetne beszélni, akkor sem, ha mi úgy gondoljuk, ilyen kérdésekkel nem lehet Istent zaklatni, vagy úgy véljük, a Bibliában nincs rájuk válasz. Azonban őszintén feltéve kérdésünket, feltárva életünket, mindenre választ kaphatunk. Adja Urunk, hogy már ma eljussanak Isten válaszai a szívünkhöz. Amit mond, vegyük komolyan, mert minden tanácsa élhető.

Meghódol az ember szíve ezen változatosság láttán, amiről most is olvasunk. Mennyi szépség és erő feszül a különféle teremtményekben. Mindez arra készíti, hogy tanuljunk meg felfedezni és szemlélni Isten teremtményeit. Csendesedjünk el, ha fáradtak vagyunk is, és gyönyörködjünk a tájban, egy cserép virágban. Figyeljük meg macskákat, és engedjük, hogy az Úrra való koncentráció olyan belső ellazultságot hozzon létre, amilyen laza és könnyed a cicánk. A belső elcsendesedés és Istenre való hangolódás megnyugtat, és ebben az állapotban az Ige is mélyebbre hatol lényünkben, és megtapasztaljuk, hogy megszólal a csönd, és a csöndben jutalmat kapunk Atyánktól.

### **Az első lépés**

(Jób 40,1-5)

Isten megszólítja Jóbot, azt kéri, ha vitatkozni akar Vele, feleljen meg a kérdéseire. Isten kérdez, nekünk felelni kell, nem lehet kitérni előle, mert a kérdések által szembesít magunkkal. Őszintén kell beletekinteni Lényé tükrébe, és ha ezt megtesszük, felismerjük, hogy képtelenek vagyunk megfelelni. Nemcsak ezekre a kérdésekre nem tudunk válaszolni, hanem, ha az életünket nézzük, mert az is felelet, rádöbbenünk, hogy rossz válaszokat adunk. Az Úr előtt állva látjuk meg, mennyire elrontottuk az életünket, nem dicsekedhetünk vele, mert kudarc az. Bár meglátnánk és elismernénk ezt.

Isten azt kéri, cáfoljuk meg Őt. Melyikünk tudná megcáfolni, hiszen romos életünk azt bizonyítja, kevesek vagyunk. Bűnbánatra és újjászületésre van szükségünk. Ha figyeljük magunkat, azt kell mondani, nagy a baj. Sok a lelkileg sérült ember, rengeteg a meg nem oldott probléma. A házasságok, a gyermekek szenvednek, baj van az emberi kapcsolatainkkal. Cáfolat helyett azt kell mondanunk, amit a kánaáni asszony: „Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek az uruk asztaláról lehulló morzsákból!” (M 15,27). Vagyis ki kell mondani: nyomorult bűnös ember vagyok, Uram, aki a Te segítségedre szorul. Igen, mert Jézus nélkül nem tudunk emberek lenni, ám Vele lehetünk homo krisztianusok, krisztusi emberek.

Jób megszólal, rádöbben, hogy Isten előtt szabad beszélni, nem kell Tőle félni, elmondhatjuk, ami a szívünkben van. Az életmegoldás felé vezető első lépcső az őszinteség, amikor takargatás nélkül Elé állok és feltárom az életem. Csak akkor lesz változás, ha semmit nem titkolok el. Jób beismeri tehetetlenségét, semmiségét, rádöbben, hogy ő teremtmény. Ezért alázattal állhatunk meg az Úr előtt, bízva szeretetében és irgalmasságában, hogy törődik övével, gondja van népére. Az Úr nem feledkezik meg rólunk, akkor sem, ha esetleg úgy érezzük. Ő mindig rendelkezésünkre áll, rajtunk múlik, hogy élünk-e a lehetőséggel.

Ez az ember elhatározza, hogy többé nem szól. Az sem baj, ha tudunk csöndben lenni az Úr előtt, és engedjük, hogy Ő szóljon, Ő mondja el, hogyan lát minket és milyen megoldást kínál a számunkra. Azonban nem baj, ha a csöndben megszólítjuk az Urat, és kérjük, hogy tanítson minket, ahogyan a tizenkettő is tette. Mert nem elég látni a bűnt és megvallani, hanem az új életben növekedni kell. Ez pedig akkor történik meg, ha rendszeresen élünk az Igével és tanulunk az Úrtól. A tanítványok azt kérték, imádkozni tanítsa őket, mi is kérhetjük napról napra, hogy tanítson imádkozni, tanítson az Atya akarata szerint élni.

### **Üljünk az Úr lábához!**

(Jób 40,6-32)

Isten a forgószelekből, a viharból szólítja meg Jóbot. Ez által nyilvánvaló, hogy Ő a természet korlátlan Ura. A hatalmas vihar is Neki engedelmeskedik, és Ő eszközként használja. Még a vihar is közvetítheti az Úr szavát. Most nem halk szellőben nyilvánul meg, mint majd Illés számára. A forgószelel Isten hatalmát és fenségét ábrázolja ki, másrészt a szél a Szentlélek szimbóluma is. Ezzel üzen az Úr: a Lélek munkájára van szükségünk, de ezt nem lehet kényszeríteni, emberi eszközökkel irányítani, csak hívni, hogy formáljon újjá, majd vezessen és tanítson. Hiszen a Lélek az, Aki alkalmazza számunkra az Igét, Aki megtanít mindenre, ami a tanítványi élethez szükséges.

Nagy kegyelem, hogy Ő szól, és nemcsak Jóbhoz, nemcsak régen szólt, hanem ma is, hozzánk is. Legnagyobb és leghatékonyabb szava Jézus, általa szólít meg minket is. Dicsőítsük, amiért elküldte Fiát a világra, Aki megközelíthető, Akivel lehet beszélni, szava számunkra is erő és élet.

Isten azt kéri Jóbtól, tanítsa Őt, de hát ez lehetetlen vállalkozás. Ki taníthatná a mindenható Istent? Bár a mai ember azt gondolja, oktathatja az Urat, versenyre kelhet vele. A technika eredményei megtévesztenek, azt gondoljuk, lekörözhetjük Istent, kezünkbe vehetjük az életet, de ez nem így van, mert az Úr az élet. Az ember nem tud életet létrehozni, és képtelen visszaadni azt. Mi nem teremtők, hanem teremtmények vagyunk, azonban ennek az elfogadása kiteljesíti az életünket. A teremtettség nem korlátot jelent, hanem biztonságot ad. Ez által tudjuk: tartozunk Valakihez. Nem vagyunk egyedül, mert Istenhez tartozunk, és Ő velünk van. A Szentírás pont arról tesz bizonyosságot, hogy a Teremtő számára fontosak a teremtményei, mert Ő Atyánk Jézusban, és szeret minket. A kereszttel pedig hatalmasan beszél Isten szeretetéről, hiszen senki más nem szeret minket annyira, hogy életet adjon értünk. És Jézus odaadta az életét, hogy örök életre mentsen meg általa. Köszönjük meg ezt Neki, kövessük Őt ma is, és tegyük engedelmesen, amit mond.

Az Úr bemutatja a víziló fenségét, erejét Jób számára. Csodálatos leírás erről az állatról, amely dinamizmusával, testének harmóniájával Istenre mutat. Ezt és a többi állatot szemlélve alázatosan kell leborulni az Alkotó előtt. Hatalmas Urunk van, Aki gondját viseli teremtményeinek. Sőt, azt látjuk, hogy ez a teremtmény teljesen biztonságban érzi magát az Úr kezében. Nem nyugtalankodik, mert Isten gondoskodik róla.

Megragadott az is, hogy ez az állat akkor sem nyugtalankodik, amikor megárad a folyó, és veszélybe kerül. Bízunk az Úrban, bízunk abban, hogy Isten jól felszerelte és felkészítette az életre. Nekünk is ezt kellene meglátni, hogy Isten az, Aki fel tud készíteni az életre, és ha Hozzá fordulunk, Rábizzuk magunkat, akkor a nehéz helyzetekben sem kell nyugtalankodnunk. Ez a teremtmény megszégyenít minket, mert mi sokat aggódunk és nyugtalankodunk életünk fölől. Pontosan úgy vagyunk, ahogy Márta is volt. Az Úr Jézus azonban rámutat, az a legfontosabb és legszükségese-

sebb, hogy leüljünk lábaihoz, hogy élő kapcsolatban legyünk Vele. „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz, és töröd magad, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre, és Mária a jó részt választotta, amelyet nem vesznek el tőle soha” (Lk 10,41-42).

### **Minden az Úré**

(Jób 41,1-26)

Csodálatosan mutatja be az Úr a teremtett világ kiemelkedő állatait, elismerően szól képességeikről, gyönyörködik szépségükben, erejükben. Számára fontosak az állatok is, hiszen létük Teremtőjüket dicsőíti, leírja hatalmát és kreativitását. Isten kreatívan alakította ki a föld élővilágát, csodálatosan rendezte be, és mindezt nekünk adta. Az állatvilág is Őt dicsőíti, sőt, az állatok az életükkel dicsérik az Urat. Dicsérjük mi is, és adjunk hálát az Úrnak, hogy ezt a csodálatos világot ránk bízta. Azért tette, hogy örömmel éljünk a földön, és a rajta lévő értékeket megbecsüljük és gondozzuk, vagyis tegyünk meg mindent azért, hogy Isten világa növekedjen, előrehaladjon. Ezzel szemben mi inkább kizsákmányoljuk ezt a világot, úgy véljük, mindennek minket kell szolgálnia, csak saját boldogulásunk, gazdagodásunk a cél. Urunk azt akarja, hogy felelősen bánjunk a ránk bízott javakkal, becsüljük meg és vigyázzunk a földre, az életre.

Nagyon szépen írja le Jób könyve a krokodilt, gyönyörködik felépítésében, erejében. Mindezt úgy teszi, hogy közben elismeri Isten erejét, bölcsességét, nagyságát. Meghódol az Úr előtt. Bemutatja számunkra ennek az állatnak a harmóniáját - minden része harmonikusan illeszkedik egymáshoz, és nagyszerűen működik. Isten úgy építette fel, hogy páncélzata védelmet nyújtson számára. Az Úr mindenre odafigyelt, amikor a különféle lényeket megalkotta, úgy formálta őket, hogy az életkörülményeikhez alkalmazkodjon testi felépítésük. Az állatok engedelmeskednek Teremtőjüknek - bár mi is belesimulnánk mennyei Atyánk akaratába, és tennénk, amit mond.

Megtudjuk, hogy minden az Úré az ég alatt, minden az Övé, de ránk bízta, megengedi, hogy éljünk javaival. Ezért hálával tartozunk. Mindenünket, amink van, kaptuk. Pál is ezt erősíti meg, és ő ezt így is gondolta. Ezért szíve tele volt hálával. Tudta, hogy ha mindazt, amink van, kaptuk, akkor nem kell félni, mert a jövőben is kapni fogunk. Isten nemcsak tegnap, hanem ma is gondoskodik övéiről. Azonban mi már erről megfeledkezünk, világunk becsap, így azt gondoljuk, mindent mi szerzünk meg, amivel dolgozunk, így, amit szereztünk, az a miénk. Igénk azonban rámutat, hogy mindent kapunk Gazdánktól, és a kapott javakkal el kell majd számolnunk. Sőt, azt is látnunk kell, hogy ebből a világból semmit nem fogunk magunkkal vinni halálunk után. Mégis teljesen a szerzésre koncentrálnunk, semmi nem elég nekünk, és az sem tart vissza, ha közben mások életébe gázolunk, ha tönkremennek kapcsolataink. Ne feledjük az apostol szavait: „Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7). Tehát amim van, kaptam - ne tegyek úgy, mintha minden a saját erőmnek és bölcsességemnek lenne köszönhető, hanem köszönjem meg az Úrnak mindazt, amivel rendelkezem.

### **Az Úr szól**

(Jób 42,1-6)

Ismét megszólal Jób, és azt látjuk az Úr lelkipozása használt. Sokat jelentett, hogy szólt hozzá Isten, mert így rádöbrent, hogy fontos az Úrnak. Nem feledkezett meg róla Istene. Az egész Szentírás üzenete, hogy Isten nem feledkezik meg övéiről, hanem mindig elérhető a számukra. Ez csodálatos meglátás: Isten bármikor elérhető, lehetünk betegágyon, lelki válságban, Ő ott van és megszólítható. A kétségeket messze űzhetjük szívünkéből, Isten soha nem hagy cserben, hamarabb távolodunk el Tőle mi, mint Ő tőlünk.

Isten megjelenése, szavai megnyugtatólag hatnak ránk, igazi békeséget adnak, mert a kétségek elmúlnak. Isten szava mindig meggyőző, azonban fontos, hogy hittel és alázattal fogadjuk. Aki beszél, az él, tehát így meggyőzi kételkedő szívünket létéről és hatalmáról. Hatalmáról szavának

életünket átalakító ereje győz meg. Amikor megtapasztalom, hogy Istenhez fordulok, és Ő megszabadít, leoldja rólam azokat a kötelékeket, amikkel én nem tudok elboldogulni, világos, hogy az Úr él, mert csak élő személy képes cselekedni. Egyedül Neki van hatalma szabadítani, Ő hatol be az erős fegyveres házába, hogy az ott levő foglyokat szabadon engedje. Ha még nem vagyok szabad, ha valami uralkodik felettem, kérem Őt hittel, és átélem a felszabadulást. Lényeges, hogy teljes életemre kérem a szabadítást, ne csupán egy problémára, hanem egész létem helyezem a kezébe. Ha átéltem lelkem gyógyulását, adjak szívből hálát Neki, és erősítem a Vele való kapcsolatot.

Jób megvallja, hogy Isten mindent megtehet. Nagyszerű felismerés ez, Isten számára minden lehetséges, Ő nem ismeri a lehetetlen fogalmát. Jó, ha ezt hit által én is látom: nincs olyan probléma, amire Nála ne lenne megoldás, de ezt ki kell várni, és el kell fogadni, hogy Isten mindig a maga idejében cselekszik. Egy gyermekének is ezt erősíti meg a számunkra, amint mondja: „Az Istenem nagy, erős, hatalmas, Nála nincs lehetetlen”.

Jób most már alázattal kéri Istent, hogy tanítsa őt, kész már tanulni, mert rádöbbsent, hogy az életre Isten által lehet jól felkészülni. Így most már ott van a szívében a tanulási vágy. Nekünk is arra van szükségünk, hogy az Úr tanítson. Amikor Istent kérjük, hogy tanítson, ezzel alázatosan megvalljuk, hogy nem tudunk mindent, nem értjük az életet, és szükségünk van tanulásra.

Legyünk tehát készek beiratkozni iskolájába, és tanulni Tőle. Mert Ő ért az élethez, és Jézusban bemutatta, hogyan érdemes élni. Sőt, azt is kijelenti, hogy lehetséges is krisztusi módon élni, mert megad hozzá minden segítséget. Ma sokan tanítanak bennünket, és sokféle mindent tömnek a fejünkbe, de forduljunk most az Úrhoz, és kérjük meg, tanítson minket, mert Ő arra tanít, ami javunkra válik (Ézs 48,17).

Jób életében a hallomást felváltja a tapasztalat, Isten megtapasztalása. Fontos, hogy mások valómásától mi is eljussunk a személyes találkozásig, tapasztalatig, ahogyan a samáriaiak is eljutottak erre. Először az asszony bizonyágtételére indultak Jákób kútjához, hogy lássák azt, akiről egy társuk bizonyágot tett, amikor azonban átérték a Vele való találkozást, már személyes tapasztalataik alapján hittek. Az élő hit személyes tapasztalaton, az Úrral való élő kapcsolaton alapul.

## **A kegyelem elég**

(Jób 42,7-17)

Isten megszólítja Jób barátait is, és felelősségre vonja őket a hiteltelen és eredménytelen beszédükért. Ebből azt látjuk, felelősek vagyunk, nemcsak azért, ahogyan élünk, hanem azért is, amit mondunk, amit tanítunk Istenről. Ahogyan a barátoknak áldozatot kell bemutatniuk, úgy kell nekünk is az Úr előtt megvallani kudarcainkat, rossz bizonyágtételünket. Mert amikor kudarcot vallunk hitünkben, tanítványságunkban, Jézus nevére hozunk szégyent. Az emberek a mi tehetetlenségünket látva azt gondolják, Isten is tehetetlen, pedig ez nem így van. Amikor a tanítványok nem tudták az ördögöt kiűzni egy apa gyermekéből, Jézus szavával parancsolta ki a gonoszt. Jézus soha nem tehetetlen, Neki mindig van megoldása, és Ő ma is ugyanaz, Aki tegnap volt. Sőt, holnap is ugyanaz lesz, így mindenkor számíthatunk Rá. Néha túl könnyen elfogadjuk az eredménytelenséget, a templomot kiürítő prédikációt. Sőt, gyakran a gyülekezetre hárítjuk a felelősséget, őket hibáztatjuk, amiért nem jönnek a templomba, pedig ebben szerepe lehet igehirdetéseink minőségének, életünk hatástalanságának is. Sokat számíthat az is, hogy gyakran a keresztyének is képtelenek megoldani saját problémáikat, nem tudják a mindennapi életre alkalmazni Isten Igéjét. Ezt még tetézzük képmutatással is, hiszen kevesen vállalják hibáikat, bűneiket. Úgy állítjuk be magunkat, mintha nálunk minden rendben lenne, azonban a világ nem vak. Ha azonban látjuk saját vétkeinket, odavihetjük őket a kereszt alá: az eredménytelen, a kudarcokkal teljes életre is van bocsánat. Ezt követően pedig esélyt kapunk a változtatásra.

Ebben a fejezetben Isten eltávolítja Jóbról a csapást. Ebből azt láthatjuk, hogy az ördög tette rá a kezét Jóbra, de meggyógyítani csak Isten tudja. A helyreállításra nem terjed ki az ördög hatalma.



Az egyiptomi tíz csapás idején is azt olvastuk, hogy a fáraó emberei egy idő után sem megismételni nem tudták Isten tetteit, sem megszüntetni nem voltak képesek a csapást. Az ördögnek korlátozott hatalma van, pusztítani, rombolni, bomlasztani még képes, de helyreállítani, rendbe hozni már nem. Ezért életünk minden problémájával az Úr Jézust keressük - Neki van hatalma az ördög minden ártását megszüntetni, és helyreállítani életeteket, kapcsolatokat.

Isten jobban megáldotta Jóbot, mint ahogy előtte megtapasztalta. Isten mindig a végén adja a jobbat. De azt is figyeljük meg, hogy Jób imádkozott a csődöt mondott barátokért. Előbb imádkozott értük, és azután kapta a kétszeres áldást. Az értük való imádkozás által mutatta meg Jób, hogy nem neheztel rájuk, és nem úgy viszonyul hozzájuk, ahogyan ők tettek vele. A sok szenvedés után Isten úgy megáldotta Jóbot, hogy az étellel betelve halt meg. Tehát az Úr útján járva lehet megelégedett az életünk. Mindezt Jób nem önmagának tulajdonította, hanem Isten áldásának. Isten áldása ma is megelégit. Kérjük Urunkat, hogy munkálja ki bennünk ezt a megelégitettséget. Ne saját álmaink beteljesedését várjuk, hanem a Vele való élő kapcsolat megelégedettségét. Elég-e nekem az Úr kegyelme? Gyakran mondjuk: igen, elég, de szívünk mélyén mégis csalódás van, ha nem kapjuk meg, amit vártunk. Hányan megkeserednek, ha marad a betegség, nem lesz azonnal munka, nem áll helyre a házasság. Isten talán azért engedi ezeket a csalódásokat, hogy megtapasztaljuk: a kegyelem ilyen esetben is elég.